Джеймс Гедлі

Чейз

ОСЬ ВАШ ВІНЕЦЬ, ЛЕДІ

Джеймс Гедлі Чейз
ОСЬ ВАШ ВІНЕЦЬ, ЛЕДІ

торрент-толока
оцифровано
ГУРТОМ
toloka.to

Джеймс Гедлі Чейз

ОСЬ ВАШ ВІНЕЦЬ, ЛЕДІ

Богдан

Серію «Чейзіана» засновано 2017 року

James Hadley Chase
Lady, Here's Your Wreath

LADY, HERE'S YOUR WREATH ©Hervey Raymond, 1940

«Ви караєте не ту людину. Я цього не робив.
Розкрий цю справу, Мейсоне...» — це були останні слова Вессі
перед його смертю у газовій камері.
Тож репортер Нік Мейсон береться розплутати
цю таємничу справу, кидаючи виклик сильним світу цього...
У сюжеті роману присутні два злочини.
Один уже скоєно, а другий відбувається безпосередньо
по ходу сюжету, про нього ми дізнаємося тільки у фіналі.
Та саме прихований злочин надає твору самобутньої
атмосфери «нуару», пронизаної обманом,
спрагою кохання та безнадією.

«Це ваш вінець, леді» — чудовий мікс грубої сили
та чуттєвості, інтриг та детективу,
бойовика та пригодницького роману.

Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу видавництва.

«Навчальна книга – Богдан», просп. С. Бандери, 34а, м. Тернопіль, Україна, 46002.
«Навчальна книга – Богдан», а/с 529, м. Тернопіль, Україна, 46008.
У випадку побажань та претензій звертатися:
т/ф (0352) 520 607; 520 548 *office@bohdan-books.com*

Інтернет-магазин «НК Богдан»:
www.bohdan-books.com mail@bohdan-books.com
т. (0352) 519 797, (067) 350 1870, (066) 727 1762
Електронні книги: *www.bohdan-digital.com*

Гуртові продажі: т/ф (0352) 430 046, (050) 338 4520

м. Київ, просп. Гагаріна, 27: т/ф (044) 296 8956; (095) 808 3279,
nk-bogdan@ukr.net

Інтернет-магазин «Дім книги»: dk-books.com
т. (067) 350 1467; (099) 434 9947

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Хлопці, які прийшли подивитися на смерть Вессі, вишикувалися уздовж шинквасу. Вони щосили намагалися бадьоритись, однак у кожного з них з переляку тремтіли жижки.

Я зайшов до бару тієї миті, коли п'янкі трунки вже добряче захмелили товариство. Хлопці побачили мене і тяжко застогнали.

— Заради всього святого, погляньте-но лише, хто до нас завітав, — вигукнув Баррі. — Та це ж пан короткочасна сенсація власною персоною.

Баррі Г'юсон був непоганий парубок, одначе мав замало смальцю в голові. Я замовив собі житнього віскі та усміхнувся до присутніх.

— Здоровенькі були, хлоп'ята, — сказав я, змахнувши рукою. — Ладен закластися, що дехто з вас вже зовсім скоро геть іншої заспіває.

Очевидячки, цей мій дотеп не припав хлопцям до смаку, й вони з суворим виглядом згуртувалися навколо мене. Г'юсон тицьнув мене у груди вказівним пальцем. Оце я люблю — коли якийсь хлопака штурхає мене у груди. Та Баррі вже був добряче підпилий, тож я поставився до його дій поблажливо.

— Послухай-но, друзяко, — промовив він, примружуючи очі, щоби як слід сфокусуватися на моєму обличчі, — на цю невеличку урочистість пускають лише тих, хто має запрошення. У тебе ані найменшого шансу. Тому будь хорошим хлопцем і забирайся звідси.

Я вихилив житнього та показав Баррі свою перепустку.

— Хлоп'ята, ви тут — не єдині репортери, — сказав я. — Хай там як, а я — з вами.

Гаккеншмідт із газети «Глоуб» зсунув свого капелюха на потилицю.

— І як ото тобі вдається щоразу так швидко з'являтися там, де щось відбувається? — запитав він. Його огрядне обличчя було схоже на вкрай здивоване кружало голландського сиру. — Зазвичай тебе навіть і близько нема, та варто лише трапитися чомусь цікавому — як ти вже вродився там, де й не сіяли.

Я кивнув.

— Знаю, — сказав я, — це — сувора правда життя, але так вже воно є. Краще завчасно, ніж запізно, як сказала одна стюардеса пасажирові.

Г'юсон наповнив свою склянку. Тоді поглянув на годинника.

— Остаточний термін — 12:01, — сказав він.

Гаккеншмідт схопив жменю соломинок для коктейлів і розламав її навпіл. Відклав одну найкоротшу соломинку — жереб, і ретельно перелічив решту. Я задумливо спостерігав за його діями.

— Ти не полічив мене, — сказав я, коли він завершив підрахунок.

У відповідь той хлопака закопилив свою товсту губу. Саме так він уявляв собі глузливу посмішку.

— Та невже? — запитав він. — А я ж бо думав, що ти не береш у цьому участі.

Я нахилився вперед і вибрав соломинку.

— Поклади її до жмутку і не будь таким дурилом, — сказав я, простягаючи йому соломинку.

Гаккеншмідт поглянув на мене, а я — на нього. Тоді він узяв у мене соломинку. І оці слабкодухи вважають, буцімто дуже круті, та насправді вони звичайнісінькі тюхтії. От і Гаккеншмідт був достеменним тюхтієм.

Одна з соломинок була значно коротша за решту. Той, хто витягне найкоротшу — слухатиме останні слова Вессі. І це конче мусив бути я.

Першу соломинку потягнув Г'юсон, але йому випала довга. Я пропустив уперед ще трьох хлопців, а тоді витяг-

нув найкоротшу соломинку, тож інші репортери мусили поступитися. Я ж бо добре знав, де лежить найкоротша, тож і дістав її.

Хлопці стояли навколо та люто дивилися на мене.

— Що ж, ти переміг. Іди й роби, що маєш робити, — сказав Г'юсон. — Лише не намагайся викинути якогось коника.

Я жбурнув соломинку геть.

— Не переймайтеся, хлопці, — сказав я. — Ви про все дізнаєтеся.

Було двадцять по одинадцятій. Якраз достатньо часу, щоби ще трохи випити. Ті хлопці так жлуктили своє житнє, ніби самі очікували смерті.

Тоді ми всі гуртом вийшли з бару та втиснулися до трьох автівок, що чекали, аби відвезти нас до в'язниці. Ми з Г'юсоном, Гаккеншмідтом і ще двома хлопцями сіли в перше авто. Г'юсон вмостився за кермо, а я — поруч з ним.

Завівши автівку, він запитав:

— Чому це раптом ти зацікавився цією справою, Ніку?

Я вишкірився у пітьмі. Г'юсон був ще той хитрий лис, але від мене він анічогісінько не дізнається.

— А чом би й ні? — відповів я запитанням на запитання. — Суд над Вессі спричинив чимало галасу, хіба ні? То я й подумав, що маю побачити, як він помре. Так чи інак, а ті фокуси з газом — то для мене щось новеньке.

Г'юсон різко повернув убік та обігнав перевантажену автомашину.

— А ти нівроку поінформований, еге ж?

— Стараюся, — знизав плечима я.

— Як гадаєш, це справді скоїв Вессі?

— А ти як гадаєш? — знову вишкірився я.

Г'юсон стиха вилаявся.

— Послухай-но, ти, жевжику, якщо за цією справою щось криється, дай мені знати. Я вже робив тобі послуги, тож, гадаю...

— Облиш це, — коротко відказав я. — Звідки, в біса, мені знати, чи це скоїв саме він, а чи хтось інший? Присяжні поклали вину за те вбивство саме на Вессі, чи ж не так?

— Мене не цікавить, що собі надумали ті присяжні. Я питаю, що ти сам про це думаєш.

— Та я ніколи й не думаю, братчику, — поквапливо сказав я йому. — Я просто чекаю, коли щось трапляється.

Г'юсон зневажливо пирхнув.

— Гаразд, розумнику, — сказав він. — Зачекай-но, нехай лишень тобі щось знадобиться.

Ми дісталися в'язниці об одинадцятій сорок. Коли ми під'їхали, перед брамою вже чекало кілька інших свідків. У тьмяному світлі усі вони мали стривожений вигляд, і відступили трохи далі, коли наша ватага висипала з автівок. Отак і стояли ми перед брамою усім гуртом, удаючи, ніби не знаємо, для чого тут зібралися. Коли це, зрештою, об одинадцятій сорок п'ять в'язнична брама відчинилася.

Двоє поліцаїв перевірили наші перепустки та швиденько нас обшукали. Відколи відбулася страта Снайдер*, органи влади проймав неабиякий страх, аби ще

---

* Йдеться про страту Рут Снайдер (1895–1928) — жінки, засудженої за вбивство свого чоловіка. Її стратили на електричному стільці 12 січня 1928 року у в'язниці Сінґ-Сінґ, що у штаті Нью-Йорк, США. Виконання цього вироку прикметне тим, що всупереч забороні на присутність фотографів, Том Говард (1894–1961), фоторепортер газети «Чикаґо Триб'юн», проніс із собою компактну приховану камеру, закріпивши її на гомілці, та сфотографував Рут Снайдер у той момент, коли її страчували струмом. Цей знімок було визнано однією з найвидатніших світлин десятиріччя, а камера зберігається в Музеї американської історії. Самого ж Говарда та газету, на яку він працював, влада штату намагалися притягти до суду, щоправда, безрезультатно, а всіх свідків смертних вироків ще довгий час по тому обшукували, аби не допустити присутності під час страти людей з прихованими камерами. *(Тут і далі примітки перекладача).*

якийсь хлопець, крий боже, потайки не проніс із собою фотокамери. Хлопці знали, що марно й намагатися це зробити, і копи добре знали, що хлопці це знають, тож обшукували нас радше для годиться. Коли вони закінчили, ми попрямували крізь лабіринт брам, кожна з яких зачинялася за нашими спинами, перш ніж ми встигали пройти крізь наступну.

Ми маршували один за одним, і мені спало на думку, що наша репортерська ватага достоту схожа на гурт професійних жалібників. Ми проходили повз великі будівлі, всередині яких були розміщені в'язничні камери, і наші кроки відлунювали стежиною. У камерах було тихо й темно. Дім смерті* містився ген у найдальшому кутку величезного в'язничного подвір'я.

Ми обійшли катафалк, припаркований перед домом смерті, й чимало хлопців з нашого гурту підібгало хвости, ледве-но глипнувши на той транспортний засіб.

Дім смерті мав два входи. Один вів до вузенького коридору, затиснутого поміж газовою камерою та стіною дому смерті. Другий вів до невеличкої камери, в якій перебував Вессі — усього за кілька футів від входу.

Поблизу дому смерті не було жодної іншої будівлі. Він самотньо стояв осторонь, у найдальшому кутку двору, де ув'язнені не грають у м'яч. Човгаючи в'язничним подвір'ям, ми здійняли чимало куряви й принесли ту пилюгу на наших черевиках з собою до дому смерті.

Коло входу нас зупинив вартовий.

— Хто з вас, хлопці, піде слухати останні слова?

Я вийшов уперед з шеренгу та вказав на себе великим пальцем.

— Гаразд, — сказав вартовий. — Ти — чекай тут.

---

* Дім смерті (*англ.* Death house) — частина в'язниці, у якій утримують засуджених до смертної кари перед виконанням вироку.

Решта хлопців юрбою почимчикували коридором і згуртувалася перед скляним вікном газової камери.

Останнім позицію коло вікна зайняв Г'юсон. Проходячи повз мене, він мовив:

— Ну, дивись мені, друзяко.

На мій подив, вишкіритися у відповідь на його застрогу було не так вже й просто. Щось мої нерви через усю цю справу трохи розгулялися.

Газова камера мала форму восьмигранника, була зроблена зі сталі, а у кожній з її восьми сторін було вікно. Той вузенький коридор, у якому зібралися хлопці, спорудили для того, щоби залишити чотири фути* вільного простору між стіною дому смерті та газовою камерою. З самої камери виходив височезний сталевий димар, який стримів понад дахом дому смерті та мав виводити назовні випари після завершення страти.

Щодо мене, то я мав трохи більше вільного простору, ніж хлопці. Я зазирнув у газову камеру. Вона мала завширшки футів зо п'ять і була геть порожня, лише у самому її центрі стояло сталеве крісло, обладнане ременями. На споді, під сидінням того крісла, були підвішені «яйця»** з ціанідом***. Вигляд цього місця мені геть не сподобався. Варто було лише уявити, що це я сиджу на тому кріслі — й мурашки починали бігати по моїй спині.

---

* 1 фут дорівнює 30,48 см.

** Страта у газовій камері відбувалася способом скидання ємностей з ціанідом у розміщений під кріслом резервуар з сірчаною кислотою. Отруйний газ, що вивільнявся внаслідок хімічної реакції, був добре видимий, засудженому зазвичай радили кілька разів глибоко його вдихнути, щоби швидше знепритомніти і таким чином зменшити свої страждання.

*** Ціанід калію або ціанистий калій — калієва сіль синильної кислоти. Є надзвичайно сильною органічною отрутою, смертельна для людини.

Звідти, де я стояв, можна було зазирнути крізь вікно камери та побачити на протилежному боці хлопців, які дивилися через своє вікно на мене. Вони помахали мені, і я здійняв догори вказівний та середній пальці. Скупчившись перед вікном, ті хлопаки достеменно скидалися на зграю мавп.

Та я прийшов сюди, аби побачити Вессі, тож подумав, що варто принагідно зазирнути до нього. Він сидів у камері та курив цигарку. Був голий, якщо не брати до уваги трусів.

Я поглянув на вартового.

— З якого це дива він у такому вигляді?

Вартовий зиркнув у камеру.

— Ми завжди якомога більше їх роздягаємо. Той газ добряче всотується в одяг, і нам тоді складно витягати їх з газової камери*.

— Якби сюди колись пустили бодай одну панянку, то ви вже мали би неабиякий попит на квитки, — сказав я.

Вартовий скривився. Гадаю, почувався він не надто добре.

— Авжеж, — відказав він, але тоді для вас, жевжиків, тут геть не лишилося б вільного місця.

Вессі був здоровилом із похмурим і важким обличчям. Я подумав: з огляду на те, що його чекає, цей парубок тримається нівроку. Скляний погляд, украй понурий вигляд, одначе Вессі не панікував.

Священник, огрядний коротун, зі схвильованим виглядом сидів на стільці, похиливши голову, та виспівував якусь молитву. Час до часу Вессі поглядав на нього та об-

---

* Після страти у газовій камері отруйні випари нейтралізували за допомогою аміаку, проте працівникам в'язниці доводилося діставати тіла страчених вкрай обережно, адже одяг жертв просякав газом і його залишки могли бути надзвичайно небезпечні.

лизував губи. Я бачив, що він бажає, аби той священник нарешті вгамувався та припинив свої співи.

Тоді я відчув, як мене раптом охопив дрож, немовби мені стало зимно. Але ж ні. Я пітнів. Коридором швидкою ходою попрямував головний наглядач в'язниці. Його обличчя було зеленаво-бліде. На мене він навіть не поглянув.

— Гаразд, — ото й усе, що він сказав, звертаючись до вартового.

Вони відчинили двері до невеличкої камери. Шкіра на обличчі Вессі туго напнулася, й він зиркнув поза спини вартових — просто на мене. Мені не хотілося зустрічатися з Вессі поглядом, однак я подумав, що, мабуть, варто бодай якось його підбадьорити. Тож я йому підморгнув. Звісно, це було чорти батька зна що, проте я мусив якось дати Вессі знак, що співчуваю йому.

Вартовий поплескав його по плечі. Вессі підвівся. Він тримався на ногах значно впевненіше, ніж я.

А священник і далі одноманітним тоном гудів свої молитви. Я здогадувався, що́ Вессі думає про усе те бубоніння, але мусив стриматися. Не схоже було, що ті молитви якось нам допоможуть.

Вессі вийшов зі своєї камери. Його руки були скуті кайданками, і він раз у раз крутив зап'ястками, брязкаючи тими браслетами.

Головний наглядач похмурим голосом зачитав смертний вирок. Читав він його тоном, який свідчив про бажання якнайшвидше покінчити з усією цією справою. Я бачив, як за його вухом стікає тонка цівка поту. Дочитавши, він промовив до Вессі:

— Чи маєте ви останнє слово?

Саме на це я й чекав. Я пройшов уперед, тож тепер був зовсім поруч із Вессі. Краєм ока я міг бачити, як хлопці притислися до вікна, всотуючи в себе усю ту сцену та

пильно спостерігаючи за мною. Вессі дивився просто на мене.

— Ви караєте не ту людину, — сказав він, і голос його трохи затремтів. — Я цього не робив.

Вартові оточили Вессі, проте той зненацька закляк і продовжував дивитися на мене.

— Розкрий цю справу, Мейсоне, — пробурмотів він стиха. — Це скоїв Лу Спенсер. Ти маєш його викрити — це був Лу — чуєш?..

Вартові заходилися підганяти Вессі й невдовзі заштовхали його до газової камери. Аби потішити хлопців, я занотував першу частину того, що він мені сказав, однак вирішив, що не стану ділитися з ними рештою.

Вессі посадили у сталеве крісло, на споді якого були підвішені кульки з ціанідом. Затягнули ремені. Поки це відбувалося — а на усі ці приготування вартові витратили не більше сорока п'яти секунд, — Вессі не зводив з мене очей. Я кивнув йому, намагаючись сказати, що почув його і збираюся щось із цим зробити. Він побачив, що йому вдалося привернути мою увагу, й відпружився у кріслі.

Один із вартових приніс горщик із сірчаною кислотою та поставив його під крісло — точнісінько під кульками. Поставивши горщик на місце, вартовий хутко дав драпака з газової камери. Головний наглядач оглянув ремені — один з них стягував груди Вессі, два припинали до крісла кожну руку, і ще по одному ременю було затягнуто на його ногах. Головний наглядач поплескав Вессі по плечі.

— Ти помреш швидко, хлопче, — промовив він. — Глибоко вдихни — і ти нічого не відчуєш.

А тоді й він вийшов з газової камери. Вессі лишився у ній сам-один.

Вартовий щільно зачинив важкі металеві двері та засунув засуви. Ми з головним наглядачем стояли поруч

і дивилися в камеру крізь невеличке віконце коло дверей. Чекати треба було десять секунд, і ті десять секунд видалися мені десятьма роками. Я відчував, як калатає моє серце, ладне вискочити з грудей.

Вессі спроквола обернув голову, дивлячись в обличчя спостерігачів. Він починав усвідомлювати, що́ спіткає його незабаром.

Головний наглядач не зводив очей зі свого годинника. Відтак простяг руку та поклав її на важіль, за допомогою якого кульки з ціанідом скидалися у кислоту. Помітивши, як він збирає усю свою волю в кулак, аби зважитися й опустити той важіль, я тішився, що це мав зробити саме наглядач, а не я. Мені було несила далі дивитися на Вессі. Я упіймав себе на тому, що втупився очима у руку головного наглядача. Я бачив, як поступово напружуються його жили. А тоді з тихим зітханням, яке з сичанням долинуло крізь стиснуті зуби, він смикнув важіль додолу. Було виразно чутно, як шубовснули кульки, впавши до горщика. Вессі почув сплеск і закляк у своєму кріслі. Від кислоти почав зринати вгору білий газ. Я бачив, як раптом випнулися м'язи на руках Вессі, коли той, стримуваний ременями, напружував усю свою міць, силкуючись випростатися.

А газ здіймався дедалі швидше. Мені здалося, ніби я відчуваю запах гіркого мигдалю*, одначе я розумів, що це — нісенітниця. Просто моя уява на якусь хвильку запанувала наді мною.

Вессі відчув запах газу. Він закинув голову назад і крутив нею навсібіч, намагаючись уникнути випарів. Сталеве крісло міцно втримувало його на місці. Я бачив,

---

* Ціанід калію має запах гіркого мигдалю, проте деякі люди можуть його не відчувати, що зумовлено індивідуальними генетичними особливостями. В зазначеному контексті згадка про запах, як і визнає Мейсон, — очевидне перебільшення, адже газові камери були цілковито герметичні, тож газ не міг просочуватися за їхні межі.

як він тамує подих. Цей хлопець лише робив собі гірше. Врешті-решт він не зміг більше затримувати дихання і, широко розкривши рота, вхопив повітря. Цього разу він вдихнув чималу дозу газу. І раптом Вессі закричав. Звук його пронизливого крику розлігся газовою камерою. Долинув він і до нас — приглушений та моторошний.

Я упіймав себе на тому, що скільки було сили вчепився руками у сталевий засув дверей. Це видовище таки добряче брало мене за живе.

Вессі задихався, хапав ротом повітря та корчився у своїх путах.

Доктор, який стояв коло мене, не зводив очей з секундоміра. Тридцять секунд... тридцять п'ять... Вессі досі задихався. Сорок п'ять секунд — і його голова безсило впала назад. Доктор схилився над аркушем паперу й написав у бланку точний час. Скидалося на те, що Вессі знепритомнів.

Його голова була закинута назад. Він більше не заходився кашлем. Камера вщерть наповнилася отруйними випарами. А тоді його голова повільно, дуже повільно почала схилятися вперед.

Поступово вона похилилася йому на груди. Довге чорне волосся Вессі впало йому на очі. Я бачив, що м'язи його живота ще й досі судомно скорочувалися. Спливло три хвилини. Його голова злегка смикнулася.

Тихим, знудженим голосом доктор промовив:

— Він мертвий.

Я відійшов від вікна. Із протилежного боку камери до мене мчав Г'юсон, а слідом — юрба хлопців. Вони були вельми налякані, всіх трохи нудило. Я почувався так само. Для того, щоби померти, Вессі знадобилося чотири хвилини з гаком.

— Що він сказав? — вимогливо запитав Г'юсон.

Я знизав плечима.

— Він сказав: «Ви караєте не ту людину, я цього не робив».

— Та невже? — глузливо запитав Гаккеншмідт. — Точнісінько те саме він дзявкотів упродовж усього судового процесу.

Г'юсон підозріливо дивився на мене.

— І більше він нічого не казав?

— Ні, лише це, — похитав я головою.

І репортерська ватага поринула до виходу. Серед хлопців негайно здійнялася колотнеча та почалися сутички за те, кому з них першому випаде право скористатися телефонними апаратами та послугами телеграфної контори. Я пропустив цю метушливу юрбу вперед, трішки зачекав, а тоді розвернувся, аби й собі податися до виходу.

І тут до мого плеча торкнувся головний наглядач. Він намагався виглядати недбало.

— Я не надавав би надто великої ваги тим його словам щодо Спенсера, — сказав він мені.

Я зупинився та уважно подивився на нього, проте обличчя наглядача нічого не виказувало.

— То ви не вірите тому, що він сказав? — з надією запитав я.

Він похитав головою.

— На вашому місці я би взагалі про все це забув.

Я насунув капелюха на очі.

— Хай там як, а всяке може статися. От, скажімо, чи чули ви історію про хлопця з дерев'яною ногою, який грав у пінґ-понґ?..

Головний наглядач кивнув головою.

— Еге ж, — сказав він, — мені доводилося чути й таке.

Я повільно подався до виходу.

— І я гадаю, що таке цілком могло бути, — сказав я та залишив головного наглядача самого.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Я прийшов до новинарської кімнати* у штаб-квартирі місцевої поліції. Хотів поговорити з одним хлопцем і сподівався знайти його саме там. І таки знайшов.

Я поштовхом відчинив двері та роззирнувся оповитою тютюновим димом кімнатою. За невеличким столиком у самому центрі грали в карти четверо парубків зі знайомої мені репортерської ватаги. Я лише кинув на них побіжний погляд і продовжив свої пошуки. Ген у дальньому кутку кімнати, на побитій життям канапі, спав Еккі.

Еккі був найнезугарніший хлопець з усіх, кого я колинебудь бачив. Він був коротун і мав жорстке волосся, що росло з його вух, з носа та пробивалося з-під комірця. Певно, повитуха, яка допомагала малому Еккі з'явитися на світ, ще довго мучилася від жахних снів після того як побачила його обличчя. Та хай там як, а я знав, що він — чи не найрозумніший газетяр у цілому місті.

Я підійшов ближче та поставив стілець біля канапи. А тоді почав термосити Еккі, аби його розбудити.

Побачивши, що це я, він сів на канапі та люто зиркнув на мене.

— А цур тобі та й пек, любий друже, — сказав він. — Невже не можеш дати мені бодай трішечки поспати?

— Ой, та годі тобі, Мо, — сказав я. — Посидь спокійно. Я хочу з тобою поговорити.

Еккі спросоння заходився терти обличчя долонею, причому час до часу смикав свого носа, і той, неначе ґумовий, вигинався під найдивовижнішими кутами.

Я витягнув пачку «Кемелу», дав одну цигарку Еккі, й собі закурив.

---

* Новинарська кімната (*англ.* Press-room) — приміщення, зазвичай у державних установах, призначене для роботи представників преси.

— У чому річ, жевжику? — вимогливо запитав він. — Ладен закластися, що ти знову хочеш скористатися моїми мізками.

Я похитав головою.

— Та звідки у тебе ті мізки? То лише ти собі думаєш, ніби направду їх маєш.

Еккі заплющив очі.

— Сьогодні вночі вони закатрупили Вессі, — сказав він.

— Атож, — здивовано мовив я.

То чому ти вирішив вчепитися у цю справу? — запитав він, не розплющуючи очей.

— Звідки ти, в біса, знаєш, що я у неї вчепився?

Коли Еккі посміхався, то мав воістину страхітливий вигляд. Я відвів погляд.

— Небагацько є такого, про що я не чую, — сказав він. — То чому ти вирішив учепитися в цю справу?

— Послухай-но, Мо, — терпляче мовив я. — Я прийшов сюди, щоби розпитати тебе про дещо, а не для того, щоби ти мене розпитував.

Він підняв одну важку повіку та скоса глипнув на мене.

— Чому ти так цим зацікавився, братчику? Щось за цим криється?

Усі ці газетярі — однаковісінькі. Я втягнув у легені трохи диму, на секунду затримав, а тоді випустив його крізь ніздрі.

— Не думаю, що це справді справа рук Вессі, — сказав я рівним голосом.

Еккі тяжко застогнав і знову заплющив око.

— Ну, зараз він уже мертвий, хіба ні? То й забудь про це.

— А цей тип, Ричмонд, — мовив я, ретельно добираючи слова. — Гадаю, він мав більше ворогів, ніж Вессі?

— Еге ж. Та він узагалі мав більше ворогів, ніж інші хлопці. Ричмонд був ще тою падлюкою. Він власними руками копав собі могилу.

— З цим убивством була якось пов'язана одна жінка, чи не так? Її імені так і не оприлюднили.

Еккі лише звів плечима.

— Та він мав сотні жінок, — байдуже мовив мій колега. — Навколо того типа постійно крутилася ціла купа жінок, і він міняв їх, буцім рукавички.

— Хто вона була? — стиха запитав я.

Еккі підвів голову.

— Е, ні. З цього пива не буде дива, — сказав він. — Ричмонд мертвий, і Вессі мертвий; обидва ті типи були ницими запроданцями. Навіщо в тому всьому копирсатися... тож просто про це забудь.

— І чому, хай йому грець, усі хочуть відрадити мене від розслідування цієї справи?

Еккі злегка вишкірився.

— Так-таки й усі? — запитав він.

— А зараз послухай-но, що я тобі скажу, Мо, — сказав я. — Є дещо таке, що відомо тобі, і дещо таке, що відомо мені. Чи не хочеш податися до мене і про все це погомоніти?

Еккі похитав головою.

— Щойно ти звідси заберешся, я вкладуся й спатиму далі, — твердо відказав він.

Я знизав плечима.

— У мене там напоготові повна пляшка житнього.

Еккі поквапливо зірвався на ноги.

— Чому ж ти одразу не сказав? Де, в біса, мій капелюх?

Дорогою до моєї квартири Еккі розводився про бейсбол. Він не вельми петрав у тому спорті, проте надто вже полюбляв висловлювати свої думки з того чи іншого приводу. Я не зупиняв його — нехай собі просторікує. А я тим часом мав про що подумати.

Діставшись додому, посадивши Еккі у фотель і вручивши йому добрячу склянку житнього віскі з імбирною газованкою*, я перейшов до справи.

— Так-от, Мо, нехай це залишиться між нами, — почав я, поклавши ноги на стіл, — але скидається на те, що я маю все пояснити, перш ніж ти зголосишся мені допомогти. Мені потрібна допомога, Мо, і я хочу, аби допоміг мені саме ти.

Еккі крекнув, але нічого на те не відказав.

— Мені пообіцяли заплатити десять тисяч, якщо я почну розслідувати справу Вессі та зчиню бучу навколо його страти, — сказав я.

Еккі зиркнув на мене пронизливим поглядом.

— І хто ж це хоче відвалити тобі стільки грошви?

Я похитав головою.

— А це вже моя таємниця, — сказав я. — Десять тисяч — то грубі гроші, до того ж, судячи з усього, що я наразі дізнався, усю справу Вессі білими нитками шито.

Скидалося на те, що мої слова схвилювали Еккі.

— Краще облиш це, Ніку, — серйозно мовив він. — Ти можеш ускочити у велику халепу.

— Та годі тобі, — коротко відказав я, — ліпше розкажи-но мені, що́ тобі про все це відомо. Поясни мені, що й до чого.

Я бачив, що Еккі ретельно усе зважує. Десь за хвилину мені вже було ясно — зараз я почую розповідь.

— Ларрі Ричмонд був президентом корпорації «Тканини Маккензі», — спроквола мовив він, втупившись очима в якусь точку просто над моєю головою. — Чимало впливових людей є акціонерами цієї фірми. Ці особи —

---

* Імбирна газованка (в оригіналі — ginger seltzer) — безалкогольний газований напій зі смаком імбиру. Популярна у США як самостійний напій, так і в складі коктейлів, зокрема — в поєднанні з віскі.

великі цабе у торгівлі та промисловості. Люди, що обіймають високі посади.

Я нахилився вперед, забрав у нього порожню склянку та знов її наповнив. Еккі взяв її, трішки скривившись.

— Ет, не варто мені торкатися того пійла, — сказав він. — Воно мені кишки роз'їдає чи щось на кшталт того.

— Продовжуй, — сказав я.

— Ти певно собі думаєш, ніби в тому немає нічого дивного, але штука у тому, що якраз-таки є. Ричмонд особисто провадив перемовини з кожним із цих людей. Він осібно продавав їм пакети акцій. На відкритий ринок оті акції ніколи не викидали. Ти ж бо знаєш, який соціальний статус він мав. Йому досить було лише з'явитися у потрібному місці та зробити кілька натяків — і чималі пакети акцій переходили з рук у руки. — Еккі зупинився, щоби надовго припасти до своєї склянки. — Тож якщо зараз виявиться щось таке, що відновить розслідування Ричмондової смерті, то акціонери матимуть через те чимало клопоту.

Я його не квапив. Усі ці відомості були для мене цілковито нові, тож я волів почути все, не знаючи наразі, чи стануть вони мені у пригоді, чи ні.

— Це ж чому? — запитав я.

Еккі перевів свій погляд на мене.

— Навіть мій бос придбав собі частку в цій фірмі, — сказав Мо. — То він і наказав нам, аби ми до тієї справи не чіпалися. Ми не знаємо напевне, проте здогадуємося, що корпорація «Тканини Маккензі» — то лише прикриття, а за лаштунками — геть інша оборудка, що приносить великі дивіденди. Тож особи, які вклали туди свої грошенята, нічого не хочуть знати — у них аж жижки трусяться від самої думки, аби часом не нагодився який хвацький розумака та не розніс ущент їхню таємницю.

Я підвівся на ноги.

— То що за оборудка криється за тією корпорацією?

Еккі знизав плечима.

— А бог її знає. То може бути все, що завгодно. Річ у тім, що в цю справу вклали свої гроші такі великі цабе, що докопуватися правди може бути вельми небезпечно.

— То Вессі був таким собі простаком?

Еккі кивнув головою.

— Авжеж, Вессі був простаком. Певно, хтось отримував замалі хабарі, тож йому це не сподобалося і він вгатив у Ричмонда кулю. Проте цей хтось був тісно пов'язаний з фірмою. Великі цабе, що вклали гроші в ту оборудку, просто не могли звинуватити цього вбивцю і водночас не викрити себе. Тож вони вирішили знайти цапа-відбувайла — й повісили вбивство Ричмонда на Вессі. Отака історія, друже... а тепер забудь про неї, добре?

— Хто такий Лу Спенсер? — запитав я.

Еккі кинув на мене швидкий погляд.

— Спенсер був правою рукою Ричмонда. Саме він очолив фірму та здобув контрольний пакет акцій після Ричмондової смерті.

— То Лу Спенсер і був тим типом, який убив Ричмонда, еге?

На обличчі Еккі з'явився збентежений вираз.

— Звідкіля мені знати, — промовив він. Це було несподівано, як на Еккі, тож зараз його голос звучав украй обережно.

— Гаразд, Мо, — сказав я, — ти розповів мені чимало цікавого. Красно дякую.

Еккі підвівся на ноги.

— Ти ж не збираєшся шукати пригод на свою голову? — запитав він. Одначе полиск в його очах свідчив красномовніше за слова — Еккі якраз-таки й сподівається, що я їх шукатиму.

— А чому б нам не докопатися правди? — відказав я. — Хай би що сталося, я діятиму обачно. Здається, були розмови, буцімто Ричмонд підбивав клинці до дівчини Вессі та начебто це тому Вессі його вколошкав?

Еккі кивнув.

— Еге ж, була така версія.

— Хто вона була, Мо?

Еккі спохмурнів.

— То була одна французька шльондра, — повільно мовив він. — Її ім'я тримали у таємниці, доки тривав судовий процес. Звати її Андреа, чи якось так... у тому районі, де вона працює, її кличуть Блонді.

Я почухав макітру.

— То вона — професійна повія? — здивовано запитав я.

Еккі кивнув.

— Саме так... Ну, ти ж бо знаєш, Вессі полюбляв панянок, які здатні самотужки давати собі раду.

— Гадаю, мені варто познайомитися з цією пані, — сказав я. — Можливо, щось від неї довідаюся...

— Я не знаю, де саме вона мешкає, та чи не щоночі вона буває у барі «Палкий джаз».

Я поплескав його по спині.

— Ось, друже, хильни ще житнього, — сказав я, повертаючись до столу. — Гадаю, ти його заслужив.

Еккі глузливо посміхнувся.

— Е, жевжику, — сказав він, — я й без тебе знаю, що заслужив. Але скажи-но мені, хто ж то хоче вділити тобі десять тисяч за надання цій справі розголосу?

Я підштовхнув його до дверей.

— Хто-хто, моя тітонька Белла, — сказав я, виштовхуючи Еккі до темного коридору.

— Та невже? — мовив він. — Ти маєш на увазі свою тітоньку Фанні*, чи не так?

---

* Фразеологізм, який не надається до дослівного перекладу. Англійський вислів «My Aunt Fanny!» є формою заперечення та недовіри до сказаного співрозмовником. В українській мові цьому зворотові відповідають вислови «Та невже?», «Та що ви кажете!».

Я зачинив за ним двері.

Упевнившись, що Еккі вже пішов, я подався до буфету та видобув звідти ще одну пляшку житнього, зняв з її горлечка смужку тонкого паперу та витягнув корок. Прихопивши плящину з собою, я подався до іншої кімнати та всівся на ліжку. Тоді неквапно роздягнувся, невпинно мізкуючи над нещодавніми подіями. Коли відчув, що готовий, сходив по пляшку імбирної газованки та вклався у ліжко.

Усе це треба було як слід обміркувати. Скидалося на те, що мені доведеться попрацювати, аби дізнатися більше про цю загадкову справу. Це мене не турбувало, мені радше хотілося знати, куди мене приведуть подальші пошуки.

Наразі мої справи йшли непогано. Я писав статті та продавав їх куди та коли мені того хотілося. Редакторам подобалися мої матеріали, і вони незлецько за них платили. Гонорари, що їх я отримував за свої дописи, дозволяли мені винаймати гарну невелику квартиру та мати вдосталь випивки, аби бути під хмелем двадцять чотири години на добу.

Я трохи нахилився уперед і сьорбнув житнього.

А що, як я таки почну шукати правди і розслідування цієї справи поновлять? Якщо фірма «Маккензі-як-товона-в-біса-зветься» й насправді виявиться лише шахрайською ширмою, то справа набуде розголосу й запахне смаленим, і я буду причиною цього. Можливо газетярі застережуть мене, аби я не наразився на небезпеку, адже акціонери можуть завдати удару у відповідь... можливо, я втрачу все... і лише заради якихось десяти тисяч. Якщо поглянути під таким кутом, уся ця справа видавалася не надто вже й цікавою, словом, душа моя до неї не лежала.

Я поставив склянку на столик коло ліжка та запалив цигарку. Коли я вкладаюся у ліжко настільки заклопотаний думками, то завжди міркую, як би було чудово,

якби поруч лежала вродлива панянка, здатна вислухати всі мої нарікання.

Жінка може бути неабиякою розрадою, і що більше я про це думав, то все пригніченішим почувався. Мене вже майже загребло, коли це раптом пролунав телефонний дзвінок.

Простягаючи руку до слухавки, я зиркнув на годинник. Щойно перейшло за другу ночі.

— Алло? — сказав я, гублячись у здогадах, хто ж це, в біса, може бути.

— Це — Нік Мейсон?

Ледве-но почувши цей дзвінкий, металевий голос, я різко сів на ліжку. Випадково зачепив рукою склянку з житнім, і вона впала додолу та з дзенькотом розбилася. Та навіть таке марнування доброго трунку не змогло відвернути моєї уваги від того голосу.

Чотири дні тому вона зателефонувала до мене вперше. Не назвавши свого імені, одразу сказала мені, що я отримаю перепустку, аби бути присутнім під час страти Вессі, та що я маю спробувати з ним поговорити. Ця жінка пообіцяла заплатити мені десять тисяч доларів, якщо я викрию той факт, що справа проти Вессі є сфабрикованою, та надам їй широкого розголосу. Вона повісила слухавку, перш ніж я здобувся на слово.

Ох і заінтригувала ж вона мене! Таку загадковість я міг витримувати цілодобово. Та мене зацікавили не лише гроші — сама ця історія добряче розбурхала мою цікавість.

І ось знову ця жінка. Її голос годі було сплутати з якимось іншим. Він був чистий, як дзвін, і крижаний.

Я відкинувсь назад і занурився в подушку, міцно стискаючи слухавку.

— Ваша правда, сестричко, — сказав я.

— Ви ходили?

— Авжеж.

— І що сталося?

— Він мертвий. Я встиг перемовитися з ним словом. Він сказав, що це зробив Лу Спенсер.

Я почув, як їй перехопило подих.

— Він справді так і сказав? — нетерпляче запитала вона.

— Еге ж... а тепер послухайте, до чого це все? Чому це так для вас важливо?

— Я збираюся надіслати вам п'ять тисяч доларів, аби ви взялися до цієї справи. Коли ви з'ясуєте правду і докладно про все напишете, то отримаєте ще п'ять.

Я боявся, що вона збирається кинути слухавку, тому швидко додав:

— Мене це не цікавить... Я довідався про обставини цієї справи і маю сказати, що для мене то занадто.

На лінії запала тривала мовчанка.

— Ви ще на зв'язку? — з тривогою запитав я.

— Так... — озвалася вона. — Я думала, що ви охоче це зробите. Що ж, бачу, я припустилася помилки.

— Може, ми з вами зустрінемось і все обговоримо? — запитав я. — Йдеться про складну схему, крихітко. У ній задіяні всі тутешні великі цабе... нам ліпше докладно усе це обговорити.

— Думаю, ви таки це зробите, — сказала вона і, перш ніж я встиг бодай обурено скрикнути, повісила слухавку.

І я залишився лежати, називаючи її всілякими вигадливими іменами. Та у такий спосіб тут годі було зарадити. Хай там як, а ця панянка мала слушність — я таки це зроблю. Не було на те ради — надто вже полюбляв я пхати свого носа до чужого проса. Та й справа ця могла виявитися справді цікавою. Я поклав слухавку та вимкнув світло. У темряві мені думалося значно краще.

Я ретельно, крок за кроком обмірковував усю цю справу. Мав кілька засновків, з яких можна було виходити. Насамперед, мені треба буде промацати ґрунт

і зібрати якомога більше інформації про акціонерів корпорації «Тканини Маккензі». По тому я міг би зазирнути до цієї фірми та спробувати рознюхати щось безпосередньо там. Треба було відшукати Лу Спенсера. Еккі був славним хлопцем, і я гадав, що він охоче допоможе мені у моїх пошуках, якщо я не втягуватиму його у цю справу особисто. А ще була Блонді. Либонь, я міг би з тією Блонді трохи розважитися. Хай там як, а я мав слабкість до білявок. На перший погляд цей план видавався доволі привабливим.

На тому я й поклав край своїм роздумам і вклався спати.

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

Я прокинувся від того, що хтось наполегливо дзвонив у двері. Як же я таке люблю. От завжди якась падлюка будить мене саме тоді, як я намагаюся заприязнитися з білявкою зі свого сну. Але ж і гарненька була та панянка.

Я важко підвівся з ліжка та почалапав через дві кімнати до вхідних дверей.

На порозі стояв, притулившись до одвірка, посильний та мугикав собі під ніс мотив пісні Коула Портера. Він подивився на мене, тоді — на конверт, який тримав у руці.

— Нік Мейсон? — запитав він.

— Еге ж, — сказав я. — Ну ж бо, ближче до справи, ти, матусине нічне страхіття.

Посильний вручив мені конверта, і я розписався про отримання. А хлопака собі й далі стояв, явно очікуючи щось отримати. Та якщо той малий справді думав, ніби я збираюся йому заплатити, то він був геть божевільний. Я лише сподівався, що спускаючись, він загуркотить додолу сходами та зламає собі карк. Я взявся за клямку, аби зачинити двері.

— У такій піжамі вам нічого не світить, — сказав він і прожогом кинувся коридором. Певно, думав, що я зацiджу йому в писок.

Я повернувся до кімнати й поглянув у високе дзеркало. Малий мав рацію. Піжама була страхітлива. Я всівся на ліжко та розкрив конверта. Мені на коліна упали п'ять хрустких банкнот по тисячі доларів*. Жодного листа — самі лише гроші. Я сидів і кілька хвилин дивився на них. Це справжня медитація — сидіти собі та дивитися на гроші. А тоді я поскладав банкноти назад у конверт і поклав його на стіл.

Звісно, за цим посланням крився підступ — я мав узятися до роботи просто зараз і постаратися заробити ці гроші. Я подався до ванної кімнати та скинув з себе піжаму. У душі, під холодними струменями води, я відчув себе добре. Завершуючи водні процедури ранкового пробудження, я маю звичку вправлятися у співі. Можливо, ті мої співи не надто милозвучні, проте нівроку потужні. Потім я обгорнув рушник навколо стегон і поголився, а відтак подався назад до спальні, маючи на думці трішечки випити, щоби набратися снаги для завершального етапу — одягання.

Та тільки-но я увійшов до спальні, як мене приголомшили дві речі. По-перше, у повітрі висів важкий запах парфумів, якого там точно не було, коли я полишав кімнату. По-друге, конверт зник.

Я заметушився. Скинувши рушника на підлогу, схопив свій халат і побіг до вітальні, на ходу накидаючи його. Вхідні двері були прочинені. Я помчав до вікна та рвучко підняв раму. Вулиця була безлюдна. Мені здалося, ніби я мигцем угледів жовте таксі, проте був не надто

---

* Банкноти номіналом 1000 доларів були в обігу до 1961 року. Відтоді Міністерство фінансів США випускає лише банкноти номіналом 1, 2, 5, 10, 20, 50 та 100 доларів.

певен. Якщо це було таксі, то мчало воно так, неначе за ним чорти гналися.

Я повернувся до спальні та постояв там, принюхуючись. Я не належу до числа тих хлопців, які здатні завиграшки класифікувати запахи, проте цей аромат таки впізнав. Це були парфуми, якими користуються гарячі жіночки, аби змусити хлопців бігати коло них колами.

Тієї миті я й сам бігав колами. Я шаленів, немов сліпий у стриптиз-клубі. Вже підійшов був до телефону, маючи на гадці викликати копів, однак тієї миті мені сяйнула одна думка, і я присів, аби її обміркувати.

Ті банкноти мали такий гарний вигляд, і от ні сіло ні впало якась пані їх поцупила. Я почувався вельми скривдженим.

Швиденько хильнувши кілька порцій житнього, я відчув себе трохи краще і, зрештою, одягнувся. Весь цей час я запитував себе, що, в біса, мені робити далі. Хай там як, та чим раніше я почну діяти, тим краще. Зачинивши двері квартири та замкнувши їх на замок, я спустився сходами вниз і подався снідати.

Замовив варені яйця, грінку та горнятко кави. І оце вже саме налаштувався поважно попоїсти, коли раптом чорти принесли типа, що винаймав квартиру саме навпроти моєї. Той тип мені страшенно допікав. Трапляються такі люди, що просто жити не можуть без того, щоби комусь не допекти до живого. Хтозна-чому, та варто їм до вас заговорити — і від них уже так просто не відкараскаєшся.

Я спробував сховатися за своєю газетою, та було вже пізно. З якимось дивним виразом обличчя той тип попрямував до мене та всівся за мій столик.

Намагаючись набрати приголомшеного вигляду, він мовив:

— Не варто тобі приводити до себе дівчат, Мейсоне; це зіпсує репутацію нашого будинку.

— Не дури себе. Цей будинок вже мав кепську репутацію, і то задовго до того, як я у ньому оселився. Крім того, я не розумію, про що ти торочиш. Що це за розмови про панянок?

Саме тієї миті підійшла офіціантка та прийняла його замовлення — той тип хотів томатного соку та грінку. Коли вона відійшла, він нахилився до мене, аж розпластавшись на стільниці, та промовив:

— Я бачив її, коли виходив по газету. Вона вискочила з твоєї квартири так швидко, неначе за нею хтось гнався.

«Якби я її тоді побачив, ця пані дременула би значно хутчіше», — подумав я.

— Е, та ти геть зсунувся з глузду, — сказав я сусідові. — Щойно я тебе вперше побачив, одразу собі подумав: «Оцей тип пропив свою печінку до бісової матері».

Його обличчям промайнула тінь сумніву, однак невдовзі він знову правив своєї:

— Е, ні, ти мене не надуриш, — сказав сусід, намагаючись зобразити хитрий погляд. — Але ж і краля то була... гаряча жіночка.

Я допив свою каву та запалив цигарку.

— І часто тобі таке мариться? — стривожено запитав я. — Ладен закластися, ти мені ту панянку навіть описати зможеш.

— Авжеж, зможу! — сказав він. — Вона була висока, білява, а вже нафарбована так, що я мало не впав, як її побачив. Була вбрана в усе чорне, на голові мала великого чорного повстяного капелюха та ще якусь таку золоту прикрасу на шиї. Рухалася вона швидко, та я її коли завгодно зможу впізнати.

Я підвівся, відсунувши стільця. Тоді стурбовано поглянув на сусіда.

— Тобі варто щось із цим робити, — сказав я. — Сходи-но ліпше до мозкоправа... щось тобі вже увижається всіляке.

Я вийшов з ресторану, залишивши його розлючено пирхати на самоті. Опинившись на вулиці, сповільнив ходу, торуючи собі шлях крізь нестримний вир людей, що поспішали на роботу.

Отже, вона була білява, висока та вбрана у чорне. Нічогеньке завданнячко — шукати пані з такими прикметами. Одначе вона вкрала мої п'ять тисяч, і я мав або знайти її, або спіймати облизня.

Цікаво, можливо, Еккі знає жінку, яка підходить під цей опис. Я зайшов до аптеки та зателефонував до новинарської кімнати, однак Еккі там не було. Хлопці-газетярі сказали мені, що він, либонь, подався до Генкової більярдної, аби зіграти партію-другу, проте певності в тому не мали.

Я взяв таксі та поїхав до Генка. Але й там Еккі не було. Та хлопці припускали, що він має там з'явитися, тож я вирішив провести трохи часу, вправляючись в ударах за одним з більярдних столів.

Ніколи до пуття не вмів грати у більярд, але ця гра була мені цікава, тож щоразу опиняючись коло більярдного столу, я просто мусив поганяти кулі. Я так захопився, відпрацьовуючи гарматний удар, який, здається, вже почав мені вдаватися, що геть утратив лік часу. Зрештою, розбивши комбінацію куль, я вирішив, що краще наразі розминуся з Еккі, ніж чекатиму далі, та й подався до виходу. Та ледве я зробив рух до дверей, як до більярдної увійшов якийсь високий, худорлявий, схожий на бовдура тип, вбраний, неначе пародія на представника верхівки суспільства. Він став на порозі, дивлячись на мене.

— Може, зіграємо партію та поставимо долар на кін, аби цікавіше було?

Мені вже доводилося зустрічати таких бовдурів. На вигляд вони видаються такими безнадійно нетямущими, що вам аж соромно брати їхні гроші, та варто лишень їм підняти ставки до двадцяти п'яти баксів — і вони виявля-

ють такий хист до гри, що ви очам своїм не вірите — так ті більярдні кулі літають столом.

Я поклав кий на стіл і похитав головою.

— Та я вже награвся, — сказав йому. — А ти, як хочеш, то ходи повправляйся.

Він узявся за кий та почав заганяти у лузи червоні кулі. Я очікував, що цей тип достобіса хибитиме, аж ні! Він продемонстрував напрочуд гарну гру — власне, одну з найкращих і найбільш вправних з усіх, які мені випадало бачити. Незнайомець хвацько заганяв кулі у лузи. Вони влучали у ціль під усіма можливими кутами, а я лише діставав ті кулі та котив їх столом назад до нього. Він так закручував удари, що кулі кружляли столом, а насамкінець завдав просто дивовижного удару, яким загнав у лузу три кулі нараз.

— Бачу, ти колись нівроку тренувався, — сказав я, думаючи, як мені пощастило, що я не став грати з цим хлопцем.

Він нахилився над столом, аби видобути кулю з лузи, і пола його піджака задерлася над стегном. Я побачив руків'я пістолета, що стирчало з кишені його штанів.

— Хто, я? Та я всього лише простий сіромаха, — відказав він. — Просто полюбляю при нагоді поганяти кулі.

Я уважніше поглянув на цього хлопця. Він і досі скидався на бовдура, але це враження було оманливе. Його видавали очі, надто коли придивитися зблизька. Цей тип був бандитом. Він мав відвислу губу, і вона надавала йому м'якого та безвольного вигляду, та очі його були підозріливі й жорсткі.

Він швидко помітив мою цікавість і, притулившись до столу, заходився чистити нігті кишеньковим ножем.

— Я тебе раніше тут не бачив? — промовив чоловік. Його голос злегка підвищився, надаючи сказаному запитального тону.

Я похитав головою.

— Просто шукав свого приятеля, то й зайшов сюди, — сказав я йому. Мені кортіло дізнатися, що ж це за один, тож я подумав, що невеличка розмова аж ніяк не змарнує мого часу.

— А таки, гадаю, твоє обличчя я вже колись бачив, — сказав незнайомець, не підводячи погляду.

— Справді? Що ж, може, десь та й бачив.

— Ти, часом, не Мейсон, отой новинар?

— Авжеж, — сказав я. — Можливо, ти просто бачив десь мою світлину.

— Атож. — Він склав кишенькового ножа та засунув його до кишені. — Еге ж, мабуть, так воно й було. — Він зміряв мене довгим, жорстким поглядом, а тоді, кинувши кий на стіл, вийшов на вулицю.

Я задумливо спостерігав за тим, як він йде геть, і ніяк не міг скласти про того типа якоїсь певної думки. Тоді я підійшов до шинквасу, за яким стояв Генк і саме натирав склянки до блиску. Генк був здоровань з кучерявим рудим волоссям і величезними долонями та руками.

— Що то був за один, отой бовдур? — запитав я, кивнувши в бік дверей.

— Уявлення не маю, — відказав Генк. — Що питимете?

— Ти вже бачив його раніше?

— Не пригадую.

І саме в цю мить увійшов Еккі. Помітивши мене, він вишкірився в усмішці.

— Якого це біса ти тут робиш? — запитав він, спираючись усією своєю вагою на шинквас. — Два житніх віскі з імбирною газованкою, — сказав він Генкові.

— Хотів оце з тобою зустрітися, — мовив я, — то й зазирнув сюди. Подумав — ану як ти тут.

Генк поставив перед нами житнє віскі та радісно всміхнувся до Еккі.

— Як ваші справи, містере? — запитав він.

Еккі нахилився вперед і поплескав Генка по руці.

— Мої справи? О, пречудово, ліпше й бути не може.

Скидалося на те, що ці двоє добре знають одне одного, тож я спробував запитати знову:

— Той хлопець, який грав он за тим столом — хто то був?

Генк умить припинив усміхатися. Його маленькі очиці забігали, неначе краплі ртуті.

— Кажу ж, я його не знаю, — відповів він мені.

Еккі поглянув на мене, тоді — на Генка. Еккі був тямущий парубок. Він без жодного слова зрозумів, про що йдеться.

— Можеш йому сказати, Генку... оцей хлопець — мій приятель, — промовив він.

— Кажу вам, я не знаю, — Генк починав сердитися. — Панове, я не можу марнувати на вас увесь свій час, — відказав бармен і відійшов на дальній край шинквасу, де заходився полірувати склянки до блиску.

Еккі задумливо поглянув йому вслід і налив собі ще одну порцію житнього.

— Що відбувається? — запитав він.

Я знизав плечима.

— Можливо, нічого, а втім, хтозна. Я саме ганяв кулі, аж тут раптом приходить якийсь парубок і пропонує мені зіграти з ним партію. Я йому відмовив. А потім, коли він демонстрував свої вміння, я помітив у його кишені пістолета. Відтак він запитав, чи я, бува, не Мейсон, а тоді втупився у мене таким жорстким поглядом і подався геть. І от мені просто закортіло дізнатися, хто ж то він такий. Оцей гевал за шинквасом явно його знає, та казати чомусь затявся.

Еккі спохмурнів.

— Який той парубок був із себе?

— Високий, худорлявий тип. Мав відвислу губу та холодні, жорсткі очі. З вигляду скидався на звичайнісінького бовдура, проте, гадаю, насправді то був бандит.

Очі Еккі примружилися.

— Цей хлопака знав, як давати раду з києм?

— Ще б пак, я такого вправного гравця ще зроду-віку не бачив.

— То був Ерл Кац, — проказав Еккі. — Оце тобі й маєш!

Я лише похитав головою.

— Це ім'я нічого мені не каже.

— Авжеж, звідки тобі його знати. Він ще той поганець. Справжній горлоріз. Один зі стрільців Лу Спенсера.

Я поставив свою склянку. Її денце лунко цокнуло об шинквас.

— Лу Спенсера? — запитав я.

— Еге ж... — кивнув Еккі. — Здається мені, що вони вже за тобою стежать.

— А з якого це дива Генка дрижаки б'ють від отакого бовдура? — запитав я.

— Кац — бовдур? — Еккі похитав своєю круглою головою. — Е, ні, друже. Ти геть зсунувся з глузду, якщо маєш його за бовдура. Той тип — смертоносний, наче гримуча змія. Навіть не думай з ним зачіпатися. Таж від того горлоріза жижки тремтять і в Генка, і в решти людей, які про нього знають.

Я сьорбнув ще трохи житнього.

— Ну, то я тобі так скажу — той тип аж ніяк не нажене на мене дрижаків, — мовив я стиха.

Еккі знизав плечима.

— Зачекай-но, поки дізнаєшся, який він є, той Кац, — сказав він.

Я швидко роззирнувся приміщенням, але більярдна й досі була порожня, якщо не рахувати Генка, який тримався від нас осторонь. Притишивши голос, я промовив до Еккі:

— Оце сьогодні вдосвіта мав я одну невеличку пригоду. До мене завітала якась пані та вкрала певну суму грошей.

З усього було видно, що Еккі це зацікавило.

— Тобто ти хочеш сказати, що вона отак просто, з доброго дива, прийшла до тебе додому та забрала в тебе паку грошенят, чи як?

— Я саме був у душі, а вона тим часом увійшла до квартири, потягнула добрячий шмат мого комірного та вшилася так швидко, що я її навіть не побачив. Її помітив один тип, який живе навпроти мене. Я думаю, та жінка пов'язана з усією цією справою, і хочу дізнатися, чи ти, бува, не знаєш, хто вона така?

Еккі мав вельми недовірливий вигляд.

— І звідки, в біса, мені знати?

— Може, впізнаєш ту пані за прикметами? Вона — білявка, вбрана у чорне, носить великого повстяного капелюха. На вигляд — справжня гаряча жіночка. Знаєш таку?

Еккі похитав головою.

— А чому, власне, ти пов'язуєш її зі справою Вессі? — запитав він.

Цього я йому казати не збирався. Одначе, поки я обмірковував вигадку, підхожу для того, аби розповісти її Еккі, той вже і сам усе зрозумів. Цей парубок таки мав під капелюхом чимало мізків.

— Боже милий! Оце так сміхота! — вигукнув він, ляскаючи себе по стегну долонею та заходячись одним зі своїх рохкітливих реготів. — То тобі таки заплатили, га? Тобі вже відстібнули десять тисяч, а якась панянка їх поцупила! — галасував він, похилившись на шинквас.

Повеселившись донесхочу, він витер очі рукавом і зловтішно вишкірився до мене.

— Отакої! Це було жорстко, — сказав він. — Отже, та білява ціпонька вшилася з твоїми грошиками.

— Атож, — сказав я та налив собі ще одну порцію. — А зараз, може, облишиш оці свої вияви співчуття та зосередишся на тому, щоби як слід обмізкувати цю справу? Ти можеш якось вивести мене на ту білявку?

Еккі похитав головою.

— За кого ти мене маєш? Гадаєш, я знаю кожнісіньку білявку в цьому місті?

— Це ж не могла бути шльондра Вессі? — повільно проказав я. — Чи могла?

Зненацька Еккі явно стало незатишно.

— Послухай, Ніку, — сказав він, — ти мені подобаєшся, однак я маю триматися від цієї справи якнайдалі... розумієш? Якщо хочеш розв'язати цю загадку — вперед, зроби це, проте я мушу залишатися непричетним.

— Гаразд, гаразд, — сказав я. — Забудь про це. Я самотужки про все дізнаюся.

Еккі кивнув.

— Якщо кому й до снаги розкрити цю таємницю і залишитися неушкодженим, то це тобі.

«Цей хлопець нівроку вміє втішити», — подумав я та поглянув на годинника. Наближалася обідня пора.

— Ну, гаразд, Мо, — сказав я. — Ще побачимося. — І залишив його, коли той наливав собі нову порцію житнього.

Я стояв на узбіччі, поринувши у роздуми. Зазвичай у пошуках істини я вважав за краще не лізти на рожен, якщо цього можна було уникнути. Та й цілковитої певності у своїй слушності я зараз не мав. Можливо, я розпочну щось таке, чого не зможу завершити. Цього я не знав. А тоді подумав, що з однаковим успіхом я можу просто почати пошуки й побачити, куди вони мене приведуть. Отож я помахом руки зупинив таксі та сказав водієві чимшвидше їхати до Гофман-білдінґ.

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

Таксі висадило мене коло Гофман-білдінґ, і я піднявся ліфтом на десятий поверх.

Приміщення, що його займала корпорація «Тканини Маккензі», виглядало ніврок. Самий лише вхід неабияк вражав — я ще зроду не бачив жодної кімнати, в якій було би зосереджено так багато блискучих хромованих поверхонь. Коли я ступив досередини, то мало не по коліно потонув у пишному килимі. А вже людей у тій величезній приймальні була така сила-силенна, неначе то не вестибюль фірми, а вокзал на головній залізничній лінії. У дальньому кінці приймальні я помітив великий стіл, на який напосідала юрба галасливих чоловіків, котрі волали, що їм конче треба зустрітися з містером Якимось або містером Такимось.

Я стояв у дверному проході, роззираючись навколо. Час до часу з кімнат виходили різні панянки та хутко простували кудись довгим вестибюлем. Усі вони були такі добірні кралечки, аж я почав думати, що не заперечував би проти того, щоб і собі попрацювати тут.

Тоді я подався до столу, за яким приймали відвідувачів. Коло нього ще й досі товклося ціле юрмище чоловіків, і кожен з них голосно вимагав уваги. Якусь хвилину я постояв, спостерігаючи за ними, відтак дістав сірника, креснув ним об підошву свого черевика та підпалив газету, що її один з тієї жидви тримав під пахвою. Я трохи відійшов назад і зачекав.

Коли газета спалахнула, зчинився страшенний гармидер. А поки жидва гуртом намагалася погасити вогонь, я вийшов уперед і попросив дівчину за столом повідомити про мене Спенсерового секретаря.

Та і вона виявилася занудою.

— Чи призначено вам зустріч? — запитала дівчина, а сама краєм ока поглядала на метушню, що досі тривала серед тієї галасливої жидви.

Мені вже це добряче остогидло.

— Послухай-но, сестричко, — сказав я, — зателефонуй тому, хто займається справами містера Спенсера, та скажи, що тут чекає Нік Мейсон. І передай, що як мене змусять тут чекати ще бодай хвилину, то я почну дратуватися.

Вона задумливо поглянула на мене — вочевидь, зважувала, блефую я чи ні. Врешті-решт, певно, дійшла висновку, що я таки не блефую, і зателефонувала. Я стояв над нею, поки вона переказувала повідомлення. Договоривши, дівчина витягнула штекер*.

— Кімната номер 26, це праворуч від вас, — коротко сказала вона.

— Дякую, крихітко... Сподіваюся, ти побачиш мене сьогодні уві сні.

Я подався до дверей із номером 26, постукав та увійшов. Це була невеличка кімната, очевидно, особиста приймальня. Більшу частину простору займав письмовий стіл. Килим під ногами був м'який, неначе трава, а на стіні висіла гарна картина, на якій було зображено оголену жінку. Та оголена постать була першим, що впадало у вічі, коли ви заходили до кімнати. Швиденько поглянувши на картину, я подумав, що, якби панянки й у наш час мали таку саму статуру, то торгівля подушками зійшла би нанівець.

Відтак я опустив очі до рівня столу. За ним сиділа запаморочливо вродлива брюнетка. Ви тільки не зрозумійте мене хибно. Вона не була однією з тих панянок, які над

---

* Йдеться про телефонний комутатор — засіб з'єднання телефонних ліній. За такого способу зв'язку телефоніст виконує комутацію абонентів, з'єднуючи штекер проводу одного абонента з гніздом (номером) іншого.

усіляку міру намагаються справити враження, — вона була радше дівчиною такого ґатунку, яку ви можете привести додому до своєї матусі та не нервуватися, що через вашу обраницю зчиниться скандал. Ця дівчина мала пишне та м'яке брунатне волосся*, її очі були великі та карі, губи — пухкі, а носик — маленький та милий.

— Прошу мені пробачити, — сказав я. — Он та панянка нагорі заскочила мене зненацька. Спершу я вас навіть і не побачив.

Вона усміхнулася.

— Містер Мейсон?

Я поклав свого капелюха на стіл і сів.

— Авжеж, — сказав їй. — Нік Мейсон. Я хочу побачитися з Лу Спенсером.

Її очі трохи розширилися.

— Наразі містер Спенсер зайнятий. Ви не можете побачитися з ним, якщо вам не призначено зустріч.

Я відкинувся у кріслі та задивився на неї. Не міг зрозуміти, чому ця дівчина так мене зацікавила. Вона була скромно нафарбована, одягу на собі мала ані забагато, ані замало, а втім я однаково вважав її розкішною красунею.

Зненацька мою задуму перервали її слова:

— Якщо ви повідомите мені, яке саме питання ви бажаєте з ним обговорити, я могла би влаштувати вашу зустріч.

— Це доволі складне питання, міс... гм... міс... — промимрив я.

Вона мені не допомагала, просто сиділа за своїм столом, дивилася на мене дещо критичним поглядом і чекала.

---

* Попри поширене вживання слова «брюнет» на позначення людини з чорним волоссям, воно означає насамперед людей з волоссям брунатного кольору, адже й походить це слово від французького brunet, що є зменшувальною формою до brun — «брунатний», «той, що має брунатне волосся». Саме в такому значенні це слово вживається у тексті.

І раптом я відчув натхнення.

— А що, як ми з вами підемо звідси, пообідаємо десь і заразом обговоримо мою справу? — я глипнув на свого годинника. — Щойно перейшло за першу, саме час обідати. Я маю чимало усього вам розповісти, а ви, можливо, скажете мені, чи містер Спенсер — та людина, що мені потрібна.

Я бачив, що вона вже налаштована сказати «ні». Та водночас щось у її очах свідчило, що я видаюсь їй не аж таким неприємним типом. Поглянувши на цю дівчину, складалося враження, що її можна переконати.

— Ну ж бо, не будьте такою упередженою, — просив я. — Дайте мені бодай шанс розповісти вам усе стосовно мого питання.

Вона підвелася.

— Добре, містере Мейсон, ходімо. Пообідаймо разом.

Вірите чи ні, та я просто вклепався у цю дівчину. Я — і вклепався в якусь дівчину. Просто сміх та й годі. Мені майже почулося, як сорок тисяч хвойд одночасно перевертаються у своїх могилах.

Ми спустилися униз ліфтом.

— Може, підемо до «Замазури Джо»*?

Вона засміялася.

— Охоче... а де це?

Я кивнув головою у бік таксі коло будівлі.

— Недалечко, у середмісті, один долар — і ми там, — сказав я.

Жовте таксі підкотило й зупинилося біля хідника. Водій відчинив дверцята. Він кинув швидкий погляд на дівчину та підморгнув мені.

---

* Крім власної назви «Замазура Джо» (*англ.* Sloppy Joe) — це ще й назва американської страви — сендвіча з яловичиною або свининою, цибулею, томатним соусом або кетчупом та іншими присмáками.

— Я поведу обережно й поволеньки, командире, — сказав таксист.

Часом ті таксисти можуть неабияк стати у пригоді. Я допоміг дівчині сісти до автівки.

— До «Замазури Джо», друже, — сказав я водієві, — лишень підніми-но своє скло, гаразд?

— Аякже, командире, — сказав він, хитро поглядаючи у наш бік. — А ви собі вмощуйтесь гарненько та насолоджуйтесь поїздкою.

Сідаючи до салону автівки, я був трохи збентежений. Побачив пустотливу усмішку дівчини і зрозумів, що вона все добре чула.

— Ці таксисти — ще ті паскудники, — сказав я їй, вмощуючись у кутку. — Що ж, гадаю, ми маємо познайомитися. Мене звати Нік Мейсон... Здається мені, я вже це казав.

— Мене звати Марді Джексон, — мовила дівчина.

— Радий познайомитися з вами, — сказав я, і ми з нею засміялися. Я подумав, що ця дівчина має прегарне ім'я. Мені воно припало до вподоби. Воно їй пасувало.

— Отже, міс Джексон, — сказав я, пропонуючи їй цигарку, — то ви — секретарка містера Спенсера... правильно?

Вона взяла цигарку.

— Так, правильно, — мовила супутниця. — А ви, здається, пишете статті для часописів?

Я запалив її цигарку, а тоді — свою.

— Саме так я заробляю собі на прожиток, — сказав я. — Це чудовий спосіб заробляння грошей. Я міг би розповісти вам чимало історій, які вас неабияк здивують.

— Що ж, можливо, колись ви мені їх розповісте.

Отак воно й почалося. Ми всю дорогу говорили одне одному всілякі милі дурниці. Оце вперше, відколи став дорослим, я сидів у таксі та не підбивав клинці до дівчини. Більшість панянок такі немудрі, що ви просто

мусите піддатися на спокусу, інакше ризикуєте померти від нудьги. Інші дівчата взагалі думають, що марнують свій час, якщо ви не починаєте заводити з ними фіґлі, проте ця крихітка була варта того, щоби наразі просто дивитися на неї, а решту відкласти до слушної нагоди.

Коли ми приїхали до «Замазури Джо», ресторан був переповнений ущерть, але грек-метрдотель*, який стояв у дальньому кінці зали, помітив мене та поманив до себе помахом руки. Ми з Марді подалися проходом між столиками. Для мене стало неабиякою несподіванкою те, як чоловіки зненацька припиняли їсти та витріщалися на Марді. Навіть хлопці, які прийшли сюди зі шльондрами, не могли стриматися від того, аби потайки не кинути на неї погляду.

Грек був зі мною запопадливий. Час до часу я писав схвальні відгуки про його ресторан і тому міг харчуватися тут за рахунок закладу, коли мені заманеться.

Звісно, у нього таки знайшовся для нас столик. Коли метрдотель низько вклонився Марді, вона обдарувала його усмішкою, сповненою приємного здивування. Я побачив, що вона справила приємне враження на старого, і це чомусь потішило й мене самого.

Помітивши, що він кинув на мене швидкий погляд, я усміхнувся до нього.

— Маєте чудовий вигляд, — сказав я.

Коли ми всілися за столик, грек приніс меню. Воно було завдовжки таке, як моя рука. Я поглянув на Марді.

— Ви вже дуже зголодніли?

— Доволі сильно, — кивнула вона.

— У такому разі, як щодо канапе з грибами та тушкованого стейка з усім, що до нього додається?

— Звучить чудово.

---

* Метрдотель (*франц.* maître d'hôtel – «господар готелю») — особа, яка керує обслуговуванням відвідувачів ресторану чи готелю.

— Гаразд, тоді швиденько зробіть нам дві порції.

Марді почала знімати свої рукавички. Я не зводив очей з її безіменних пальців. Обручки на них не було. Те полегшення, що я відчув, здивувало навіть мене самого.

— Отже, містере Мейсон, гадаю, саме час вам усе мені розповісти.

Я похитав головою.

— Не квапте подій, — відказав я. — Мені ще треба до вас звикнути.

І знов її брови здійнялися вгору.

— Чи не здається вам, — спокійно мовила двічина, — що нам краще поговорити про справу? За годину я маю повернутися на роботу.

Підійшов грек. Він приніс наші канапе.

Трохи пометушившись навколо нас і пересвідчившись, що нам нема на що скаржитись, він пішов. За цей час я встиг обмізкувати те, що збирався сказати.

— Гадаю, що насамперед я маю викласти карти на стіл, — сказав їй. Схоже, я робив цю фразу ще більш заяложеною, ніж вона була. — Чи ви колись чули про типа на ім'я Вессі?

Я побачив, що Марді злегка здригнулася. Вона швидко підвела на мене погляд. Її очі були сповнені запитань.

— Бачу, ви таки про нього чули, — поквапливо мовив я, перш ніж дівчина встигла щось сказати. — Це той тип, якого стратили минулої ночі. Так от, я зацікавився його особою та історією, яка стояла за цим хлопцем. Отож я й подумав, що, можливо, ви зможете мені щось про нього розповісти.

— Я? — Вона була здивована. Мені подумалося, що цього разу я тицьнув пальцем у небо. — Але чому я маю давати вам інформацію? І яку інформацію?

Я похитав головою.

— Ні, гадаю, я припустився помилки. Гаразд, просто забудьте про це, добре?

Її підборіддя випнулося вперед.

— Ні, я цього не забуду, — сказала моя супутниця. — Чому ви вирішили, ніби я можу вам щось розповісти?

Я побачив, що вона починає дратуватися і вже ладна здійняти бучу. А я ж зовсім не хотів, аби між мною та цією крихіткою починалася суперечка... Надто вже ця дівчина мені подобалась. Я мав би бути обачнішим. Зрештою, вона ж таки Спенсерова секретарка. Я похитав головою.

— Мені дуже шкода, що я порушив цю тему. Пробачте. Щось я перемудрував. Ваша правда. Звісно, така дівчина, як ви, не може знати нічого про цього Вессі... Гадаю, я мушу перед вами вибачитися.

Вона усміхнулася. Легенька, рішуча усмішка.

— Але ви так і не відповіли на моє запитання, хіба ні? — сказала вона.

Я відповів на її усмішку.

— Не варто припирати мене до стіни, сестричко, — сказав їй. — Я було подумав, ніби мені вдасться щось довідатися, коли отак з наскоку вас запитаю, та, бачу, я поставив не на ту конячку. Повірте, я б охоче розповів вам, чому дійшов такого висновку, та наразі це — таємниця, яку я мушу зберігати. Але, можливо, ви скажете мені, як я можу побачитися зі Спенсером?

Тушкований стейк неабияк прислужився для того, щоби розвіяти атмосферу ворожості, проте ця дівчина не збиралася відступати.

Вона подивилася просто мені у вічі.

— Знаєте, містере Мейсон, мені це зовсім не до вподоби. Ви казали, що хочете поговорити про справу. Моя справа пов'язана з «Тканинами». Ви ж, натомість, починаєте розповідати мені історію про якогось нікчемного горлоріза. Це якийсь дешевий жарт?

Я з подивом усвідомив, що неабияк розхвилювався. Такого зі мною ще не траплялося.

— Це не жарт, — промовив я кволо. — Я цілком серйозний, проте ви загнали мене у глухий кут...

Вона відсунула свій стілець.

— У такому разі, містере Мейсон, — холодно мовила вона, — я не думаю, що нам варто й далі марнувати час.

Якась інша панянка на її місці вже дістала би ляпанця, та перед цією дівчиною я був ладен стрибати на задніх лапках.

— Не йдіть, не залишайте мене... Я все поясню, — палко промовив я.

Вона похитала головою.

— Ні... Гадаю, мені ліпше піти.

Але вона не зрушила з місця. Можливо, Марді була наймилішою з жінок, але вона однаково була жінкою, і їй була притаманна цікавість. Я озирнувся через плече, щоби поглянути, наскільки далеко від нас сусідній столик, і, впевнившись, що мене ніхто не почує, втішився та занурився в оповідь. Я виклав їй усе — від початку й до кінця.

Вона сиділа та слухала, склавши руки на колінах, її очі розширилися, а губи злегка розтулилися. Я розповів усе, що було мені відомо, і допоки я не промовив останніх слів, Марді залишалася на місці. Вона сиділа навпроти мене, і я думав, який розкішний вона має вигляд.

— Власне, навіть якби не було тих десяти тисяч, що їх мені пообіцяли як винагороду, — підбив я підсумки, — ця справа все одно не могла мене не зацікавити. Адже судовий процес над Вессі, очевидячки, був сфабрикований. Я міг би написати про це пречудову історію, до того ж мені завжди хочеться, щоби карали тих, хто справді цього заслуговує.

— Але ж... але ж... Містер Спенсер... ні, я не можу у це повірити... — зрештою промовила вона ледь чутним шепотом.

Я знизав плечима.

— Особисто я ніколи не був знайомий з тим суб'єктом. Але, водночас, якого біса йому було наймати до себе на службу озброєного горлоріза? Навіщо хлопцеві, який керує «Тканинами», знатися з таким бандитом, як той Кац?

Я помітив, що Марді несподівано легенько затремтіла.

— Ви знаєте про цю справу значно більше, ніж дали мені зрозуміти, чи не так? — Вона явно вагалася. — Я не можу вам допомогти... Я — його особиста секретарка... Ви ж розумієте, правда?

Я пошкріб підборіддя.

— Авжеж, гадаю, що так, — непевно промовив я. — Одначе, крихітко, вам слід пам'ятати про те, що вбивство — це карний злочин, а закон не надто шкодує тих, хто виявиться спільниками.

Коли я сказав це, вона трохи зблідла, проте знову похитала головою.

— Ні, не зараз, — твердо сказала співрозмовниця.

— Гаразд, — мовив я. — Можливо, ви розкажете мені згодом.

Грек приніс нам каву. Я дав Марді цигарку. Ми сиділи мовчки та курили. Я не мав певності щодо того, куди саме приведуть мене ці пошуки. Сподівався, що під час розмови з Марді щось спливе на поверхню, проте уся ця історія і далі залишалася такою ж загадковою, як і раніше.

— Гадаю, мені ліпше зазирнути до цього Спенсера, — зрештою промовив я. — Можливо, я щось дізнаюся від нього.

Марді бавилася кавовою ложечкою.

— Мені би не хотілося, щоби ви це робили, — промовила вона, не дивлячись на мене. — Чи не здається вам, що ліпше взагалі залишити цю справу?

Я підвів брови. Мушу сказати, мене збіса заохочували до розслідування цієї справи.

— Я маю дошукатися правди, — сказав я. — Невже ви не розумієте, що за цим прихована якась велика історія?

Якщо я розкрию цю таємницю, то зчиниться колотнеча, яку вже годі буде зупинити. І відповідальний за це буду я. Тоді мої пошуки істини щось та й важитимуть.

— Не хочу, аби ви подумали, ніби я до вас присікуюсь, — мовила дівчина, несподівано поклавши свою долоню на мій рукав, — та хіба ця справа не завелика? Я маю на увазі, що... Не хочу, щоби ви подумали, ніби я... — вона затнулася, вкрай збентежена.

— Хочете сказати, що я провінційний селюк, у якого збіса болітиме живіт, якщо він відкусить більше, ніж може прожувати? — і я вишкірився в усмішці, аби показати Марді, що не серджуся на неї.

Почувши це, вона поглянула на мене. В її очах прозирала стурбованість.

— Ні, такого я зовсім не мала на увазі, — провадила Марді. — Однак, якщо те, що ви мені розповіли, — правда... то чи не буде необачно починати таке розслідування самотужки? Якщо ви візьметеся до цієї справи, то чи не знадобиться вам хтось, здатний вас підтримати, як гадаєте?

Я струсив попіл зі своєї цигарки. Ось про таку дівчину я вже віддавна мріяв. Про дівчину, здатну обговорювати зі мною різноманітні питання та озвучувати нові ідеї.

— Що ж, припустімо, що саме вам довелося би давати раду цій справі, — що зробили би ви на моєму місці? — запитав я.

Вона анітрохи не вагалася.

— Я не зробила би жодного кроку, допоки не з'ясувала, хто та жінка, яка телефонувала вам. Я дізналася б, чому вона заплатила вам усі ті гроші та чому вона була зацікавлена у тому, аби розпочати розслідування цієї справи.

Я кивнув.

— Авжеж, — сказав їй, — це пречудова ідея, та здійснити її буде непросто. Я не маю жодних її прикмет, окрім голосу, що лунав у телефонній слухавці... пошуки будуть нівроку непрості.

Марді кинула швидкий погляд на свого годинника і тихенько зойкнула.

— Я вже мушу йти, — сказала дівчина, гасячи цигарку та беручи рукавички і сумку. — Дякую вам за обід.

Я відсунув назад стілець і подався за нею слідом.

— Але ж ви не заплатили, — промовила вона стиха.

Я вишкірився в усмішці.

— Не у цьому закладі, — відказав я, помахавши рукою грекові. Той провів мене до дверей та притримав їх, аби ми з Марді вийшли.

— Маю надію, — сказав він, низько вклоняючись, — що ви знову приведете з собою цю прекрасну леді.

Марді зашарілася, та я бачив, що вона неабияк втішена. Я кивнув.

— Ви ще її побачите, — пообіцяв я грекові.

Я підкликав таксі. Марді обернулася до мене.

— Сподіваюся, ви не повертатиметеся до нашої контори, — швидко промовила вона. — Маю надію, ви не робитимете ніяких дурниць, поки добре все не обдумаєте. Насамперед з'ясуйте, хто та жінка.

Обдарувавши мене швидкою усмішкою, вона сіла до таксі, а я залишився стояти на хіднику, проводжаючи її поглядом.

Аж раптом з дверей на протилежному боці вулиці вийшов Ерл Кац. Він кинув на мене погляд, пожбурив у мій бік недопалок цигарки, а тоді неквапливо попрямував у тому самому керунку, в якому таксі повезло Марді.

РОЗДІЛ П'ЯТИЙ

До клубу «Палкий джаз» я вирушив лише пізно ввечері. Після того, як Марді пішла і Кац так неочікувано з'явився навпроти ресторану, я поблукав містом і трохи обмізкував становище, що склалося. Ці роздуми нічого

мені не дали, втім я подумав, що наразі варто зачекати й не поспішати особисто знайомитися зі Спенсером. Хай там як, а я мав заробляти собі на прожиток, тому відвідав бейсбольну гру, тоді повернувся додому, написав про неї статтю, надіслав її копії до кількох спортивних газет, які публікували мої матеріали, та подався вечеряти.

Доки я повечеряв, вже було близько десятої години. Вечір був спекотний, на небі сяяли зорі та великий місяць. Я вирішив продовжити свої пошуки та спробувати знайти ту шльондру, з якою знався Вессі.

Клуб «Палкий джаз» був одним з отих чудових недорогих ресторанів, які на перший погляд видаються цілком пристойними, і лише уважніше оглянувши їх, ви виявляєте, якими ж гидкими кублами вони є насправді. Я всівся за столик у кутку, замовив великий гайбол* житнього віскі та збавляв час за газетою.

У клубі було доволі велелюдно, проте таких панянок, як та, яку я шукав, було не так багато. Я просидів там пів години, одначе не побачив жодної жінки, яка могла би мене зацікавити, і вже почав запитувати себе, якого біса взагалі тут роблю.

Урешті-решт, піднявши руку, я підкликав до себе офіціанта. Він був високий хлопака, що мав нещасний вигляд, великі водянисті очі та неголене, зарослe сизою щетиною підборіддя.

Я видобув із кишені п'ятидоларову банкноту та почав крутити її в пальцях. Офіціантові очі зацікавлено прикипіли до тієї купюри.

---

* Гайбол (*англ.* highball, буквально — «верхнє положення залізничного семафора») — висока склянка для коктейлів, а також назва коктейлю, що складається з алкоголю (зазвичай віскі) та води або ж газованого напою (як-от імбирної газованки) і подається у згаданих склянках.

— Послухай-но, друзяко, — сказав йому. — Я шукаю одну пані, яка частенько сюди приходить. Можливо, ти зможеш підказати мені, де я можу її знайти.

І далі не зводячи очей з банкноти, він промовив:

Звісно... хто вона?

Її звуть Блонді, — сказав я, — і вона працює десь у цьому районі.

На обличчі офіціанта розпливлася масна посмішка. Моє запитання, вочевидь, було для нього не складним.

— Авжеж, — озвався він, — я добре її знаю. Вона нещодавно тут була. Гадаю, зараз вона працює.

Я поклав п'ять доларів на стіл і підштовхнув їх до хлопця. Той ухопив їх з неабиякою спритністю.

— То де я можу її знайти? — запитав я.

— На розі Десятої вулиці.

Я підвівся на ноги.

— Дякую, приятелю, — мовив офіціантові.

Він знизав плечима.

— Вона — жіночка ніврок у, — сказав хлопака, прибираючи зі столу мою склянку.

Я зупинився.

— От і я таке чув, — мовив йому. — Це мій перший візит. Чи легко буде її знайти?

— Аякже, — сказав офіціант, — її ви неодмінно знайдете. То висока жіночка в чорному. — Він трохи вишкірився у посмішці. — Блонді вміє бути грубою, коли того захоче.

Я вийшов на вулицю. Отже, висока пані в чорному. Я відчував, що всередині мене дедалі дужче наростало хвилювання. Та я не дозволяв собі надто поринати у задуму. Я мусив побачити цю пані на власні очі.

На розі Десятої вулиці було безлюдно, коли я дістався туди. Цілу вулицю огортав напівморок. Вуличні ліхтарі були розташовані на чималій відстані один від одного, й у жодній з крамниць вже не світилося світло. Мені ще

подумалося, що це — доволі кепське місце для пошуку клієнтів, але Блонді, певно, зналася на своїй роботі краще за мене.

Я став на розі вулиці, запалив цигарку й простояв там п'ять хвилин. Знаю, що саме п'ять хвилин, адже я був такий неспокійний та метушливий, що тільки те й робив, що раз у раз дивився на годинника.

А коли я вже почав утрачати терпець, із мороку вийшла вона. Ще до того, як її побачити, я почув неквапливий цокіт підборів і закляк, викинувши цигарку до канави. Зараз я вже міг невиразно бачити її — високу, примарну постать у чорному, що обережно рухалась у мій бік.

Я став у півоберта до неї, аби ця жінка не помилилася стосовно моїх намірів. Ледве-но помітивши її постать, я почав завзято вдивлятися у білу пляму, що була її обличчям.

Жінка побачила, що я чекаю на неї, і її хода сповільнилась. Вона поклала одну руку на ногу і, злегка похитуючи стегнами, мляво рушила до мене.

Коли вона наблизилась, я відчув її запах. Це були ті самі п'янкі пахощі, що наповнили зранку мою спальню. Мене охопило похмуре піднесення; то ось вона — та пані, яка поцупила у мене п'ять тисяч!

— Привіт, — сказала жінка, зупиняючись поруч зі мною. Заввишки вона була майже така сама, як я, і великий чорний капелюх прикривав її обличчя. Я міг розрізнити хіба доволі гостре підборіддя та полиск світла в її очах.

— Привіт, красунечко, — мовив я, — як ся маєш?

Вона видала гортанний, муркотливий сміх — достоту, як той, завдяки котрому Мей Вест* зажила собі слави.

---

* Мей Вест (1893–1980) — американська кіноакторка, співачка та письменниця. Секс-символ свого часу. Відома насамперед завдяки своїм ролям у кіно, вважається однією з найвидатніших зірок класичного американського кінематографу.

— Проведеш мене додому, любчику? — запитала вона, поклавши мені на рукав свою затягнуту в рукавичку долоню.

Я подумки посміхнувся. Ще б пак, я проведу цю хвойду додому, а коли ми туди дістанемося, на неї чекає збіса велика несподіванка.

— Аякже, — запевнив її, — я ж бо цілий вечір тільки й шукав отаку крихітку, як ти.

— Невже справді, любчику? — Вона знову засміялася. Мені дуже хотілося, щоби вона бодай ненадовго припинила називати мене «любчиком». Подумки я заспокоював себе, що вже скоро вона зватиме мене якось геть інакше.

— Ходімо... — сказав я.

— Це зовсім поруч, — промовила Блонді, змахнувши рукою кудись у кінець вулиці.

Ми прямували хідником, і вона була першою жінкою, яка йшла зі мною в ногу, не відстаючи ані на крок. Я почекав якусь секунду, а тоді промовив:

— Аромат твоїх парфумів неймовірно вабить.

— Вони тобі подобаються, любчику?

Ну от і знову вона за своє.

— Аякже, — сказав я. — Вони немовби тягнуться за тобою, чи не так? Я ладен закластися, що хай би куди ти пішла, усюди залишаєш по собі слід оцих парфумів.

Вона відстала на крок, і тепер її права нога ступала водночас із моєю лівою. Я підлаштувався під її ходу, аби знову йти нога в ногу.

— Але й кумедний ти хлопчина, любчику, — мовила супутниця, глипнувши на мене з-попід крисів свого капелюха.

— Еге ж, — відказав я, — шалена муха вкусила за вухо.

Вона зупинилася навпроти дверей поруч з їдальнею, що працює цілу ніч. Я невиразно побачив, що до тих дверей прикручена невеличка мосяжна табличка.

Я креснув сірником і прочитав на тій табличці напис: «Андреа Керш».

— Овва, — сказав я, — то ти розмістила своє ім'я на дверях!

— Ну звісно, любчику. — Вона покопирсалася у своїй сумочці, поки, зрештою, знайшла у ній ключа. — Я ж хочу, щоби ти легко мене знайшов, коли прийдеш до мене знову.

Я подумав, що ця пані вельми помиляється. Якщо я завітаю до неї наступного разу, вона вітатиме мене, озброєна праскою.

Я підійнявся слідом за нею коротеньким прогоном, проминувши вестибюль їдальні, потім ми здолали ще кілька сходинок угору, пройшли попри двоє дверей, що також мали на собі мосяжні таблички, а тоді знову піднялися на кілька сходинок.

Вона вийшла на невеличкий сходовий майданчик і відчинила перед собою ще одні двері.

— Ось ми й прийшли, любчику, — сказала жінка.

Я ступив до кімнати. То була одна з отих малесеньких квартир. Варто відчинити вхідні двері — і ви одразу натикаєтеся на двоспальне ліжко. Власне, воно займало майже усю площу кімнати.

Протиснувшись поміж білявкою та стіною, я пройшов у дальній кінець кімнати. Тепер нас розділяло ліжко. Я мусив визнати, що ця жінка завдала собі неабиякого клопоту з тим, аби привести цю квартиру до ладу. Тут було повно всіляких чепурних витребеньок, а деякі з тих картин, які вона порозвішувала на стінах, навіть змусили мене зупинити на них погляд.

— Але ж і шикарну квартиру ти маєш, — сказав я.

Вона зняла капелюха та розпушила своє біляве волосся. Ми поглянули одне на одного. Маю віддати цій Блонді належне — її обличчя не було звичайним жорстким і нахабним обличчям вуличної проститутки. Власне, вона була би доволі привабливою, якби її підбо-

ріддя не було таким гострим. Воно робило обличчя цієї жінки дещо суворим, а втім, якщо зважити на її тяжку працю, Блонді була цілком собі нівроку. Якби я сьогодні не просидів годину в товаристві Марді, то, гадаю, ця хвойда могла би неабияк мене зацікавити.

Я кинув свого капелюха на вішак і всміхнувся до білявки. Вона зупинила на мені довгий, допитливий погляд, явно оцінюючи мене. Усмішка, якою Блонді відповіла на мою, була сповнена обіцянок.

— Тобі тут подобається, га? — запитала жінка.

Оце ще одна річ, яку я люблю. Коли пані кажуть «га».

У головах ліжка, по обидва боки від нього, було двоє дверей.

— Повернуся за хвильку, — сказала вона, і, перш ніж я встиг її зупинити, прочинила одні з дверей та вийшла.

Я всівся на ліжко та запалив цигарку. Десь у цій квартирі лежали мої п'ять тисяч, якщо, звісно, ця жінка не поклала їх на зберігання до банку. Якщо вона так і зробила — я вскочив у халепу. Однак я добре знав, як ті курви полюбляють тримати грошенята під рукою, і розумів, що навряд чи мене спіткає таке розчарування.

Блонді повернулася. Зараз на її вустах вигравала манлива усмішка.

Я шкодував, що не почав діяти раніше, перш ніж Блонді вийшла з кімнати. Однак було вже запізно.

Вона підійшла та сіла на ліжко.

— Чи можу я отримати свого подаруночка, любчику? — запитала господиня квартирки.

Ось тут і почнеться найскладніша частина моїх відвідин. Я похитав головою.

— Ти хибно усе зрозуміла, крихітко. Це я правитиму з тебе гроші за цю прогулянку, а не ти з мене.

Я вже казав, буцім її обличчя не було звичайним жорстким і нахабним обличчям вуличної проститутки. Що ж, я вельми помилявся. Треба було геть втратити глузд, аби подумати інакше. Її яскрава усмішка та сяйливі очі

водномить поблякли, приязнь щезла з лиця, немовби стерта губкою. Її обличчя раптом застигло.

— Що ти хочеш цим сказати? — запитала вона голосом, у якому зненацька залунала різка хрипка нота. Зараз ця пані мала суворий вигляд.

Я струсив попіл зі своєї цигарки.

— Лише те, що сказав, — промовив я, повільно змінюючи своє положення на ліжку так, аби мати змогу швидко підвестися у разі, якщо ця жіночка надумає щось утнути. Щось підказувало мені, що вона, найвірогідніше, щось таки утне. — Гадаю, нам варто відрекомендуватися одне одному, крихітко, — провадив я далі. — Мене звати Нік Мейсон.

Блонді виказала себе лише на якусь секунду, а тоді до неї повернулося звичне самовладання й вона знову стала самою собою.

— Чи ти, бува, не налигався, любчику? — запитала жінка. Відтак узяла з ліжка подушку та тримала її перед собою.

— А зараз спустімося з небес на землю, — промовив я. — Можемо почати з того, що ти облишиш називати мене любчиком... ті твої «любчикання» вже сидять у мене в печінках.

Блонді підвелася на ноги та підійшла до дверей.

— То ти якийсь божевільний, чи що? — запитала вона. — Забирайся-но звідси геть!

— Не будь такою грубою, — сказав я, досі сидячи на ліжку. — Сьогодні зранку ти приходила до моєї квартири та забрала у мене п'ять тисяч доларів. Віддай їх назад і покладімо цьому край.

Ця Блонді виявила неабиякі акторські здібності. Її очі широко розплющилися, й вона насправді спромоглася невимушено засміятися.

— Ти — божевільний! — скрикнула вона. — Та я ще зроду тебе не бачила, ба навіть не знаю, де ти живеш.

Я неквапно підвівся з ліжка.

— Послухай-но, крихітко, — лагідно мовив до неї, — ці побрехеньки анітрохи тобі не допоможуть. Я не встиг упіймати тебе на гарячому, але тепер ти так просто не відкрутишся, і я дістану ті гроші, навіть якщо для цього мені доведеться рознести твою хату дощенту. А ти й не думай поводитися зі мною грубо, бо ж я однією рукою можу скрутити тобі в'язи. Тож угамуйся та будь чемною.

Жінка постояла трохи, вагаючись, а тоді знизала плечима.

— Що ж, якщо вже тобі так того заманулося, — промовила вона, — то, певно, буде краще, якщо ти це таки отримаєш.

Я мало не засміявся, одначе дозволив їй підійти до невеличкого комода та витягнути одну з шухляд. Щойно вона це зробила, як я зі швидкістю кулі перелетів через ліжко та міцно обхопив білявку руками, притиснувши їй руки до боків, а тоді рвучким рухом відкинув її подалі від комода. І зробив це саме вчасно та неабияк втішився, що виявив таку завбачливість. Адже на якусь мить я ще встиг помітити пістолета, що лежав у верхній шухляді, аж тут та жінка зненацька кинулася на мене.

Упродовж своєї журналістської кар'єри мені не раз випадало потрапляти у скрутні ситуації, бувало й чимало бійок, у яких мені доводилося брати участь, однак оце вперше я ув'язався в бійку з жінкою. І я хотів би зробити заяву для преси — щиро сподіваюся, що цей мій перший досвід буде й останнім.

Коли діло доходить до запеклої бійки з іншими чоловіками — я цілком умію дати собі раду. Я знаю більшість їхніх вивертів і вмію на них гідно відповісти, проте, коли на мене накинулася та білява фурія, я вшелепався у дещо таке, до чого геть не був готовий.

Озираючись назад, я розумію, що вберіг би себе від бісової купи проблем, якби тієї-таки миті зацідив їй межи

очі. Але ж ні, тоді я був настільки пришелепкуватий, що вирішив поводитися з нею добросердно.

Блонді кинулася на мене, розмахуючи руками, неначе лопатями пропелера. Її очі люто палали. Я спробував ухопити її за руки, та мені нічого не вдалося. Вага її тіла звалилася на мене, ніби невелика бомба, і ми разом повалилися на підлогу.

Її руки потяглися до моєї шиї. Ця жінка ладна була увіп'ястися своїми пазурами у мою горлянку. Важила вона, либонь, добрячих сто сорок фунтів, і то вже геть не жарти, коли така вага зненацька падає на вас зверху.

Мені вдалося схопити її зап'ястки і, збіса напружуючи м'язи, я таки зумів її стримати. Якщо зможете, уявіть-но собі ту картину. Ось він я — лежу, розпластавшись горілиць, затиснутий поміж стіною та ліжком, щосили тримаючи зап'ястки Блонді, а вона так дивиться на мене зверху, неначе ладна будь-якої миті заподіяти мені наглої смерті.

— Май стрим, сестричко, — промовив я, важко дихаючи, — не годиться леді поводити себе таким чином.

Замість відповіді це відьмисько буцнуло мене головою в обличчя. Можливо, вона й мала біляві кучері, та голова її була тверда, як той бетон. Певно, з дурного розуму вона й сама добряче забилася, але то було ніщо порівняно з тим, що́ вона заподіяла моєму пискові. Я відчув, як кров зацебеніла з мого носа. Мені здавалося, що передні зуби прохромили мою верхню губу.

Від того я геть оскаженів і, стиснувши хватку, викрутив один її зап'ясток і зацідив їй щосили. Якщо ви колись намагалися вдарити когось, лежачи на спині та ще й щільно стиснені зусібіч, то ви зрозумієте, як то було складно. Але я був лютий, як чорт, і таки спромігся завдати удару достатньо сильного, аби відкинути ту мегеру подалі від себе.

Це дало мені саме досить часу для того, щоби насилу підвестися навсидячки та встигнути зацідити їй ще раз, коли вона знову кинулася на мене. Цього разу я гарненько замахнувся й уперіщив навідліг, однак удар прийшовся по її плечу, тому, хоч я й спекався тієї гарпії на якусь хвильку, проте не зупинив її.

Доки я підвівся на ноги, ця навіжена вже отямилася від того стусана, і зараз ми стояли навпроти та люто дивилися одне на одного.

— Навіть не намагайся щось утнути, Мейсоне, — сказав голос, що долинув від дверей.

Я хутко озирнувся через плече.

На порозі стояв Ерл Кац. У руці він тримав автоматичного пістолета, дуло якого було націлене точнісінько на мене.

РОЗДІЛ ШОСТИЙ

Здивовані? А вже який я був здивований! Я був такий ошелешений, ніби мене уперіщили валком по макітрі. Що, в біса, тут робить Кац? Яким чином він пов'язаний зі шльондрою Вессі?

Та я аж ніяк не збирався показувати цьому типові, що своєю раптовою появою він заскочив мене зненацька. Я посміхнувся до нього.

— Досі ганяєш кулі, друже? — сказав я. — І, якщо вже зайшла мова про більярд, чи не чув ти, бува, тієї історії про...

— Облиш-но ці балачки, Мейсоне, — процідив Кац. Оце ще одна річ, яку я люблю. Оцих хлопців, які надивилися забагато бандитських фільмів і втелющили собі у голови, що тепер просто мусять розмовляти крізь зуби, бо саме так роблять усі поважні негідники.

Я сів на ліжко.

— Може, забереш свого пістолета та заспокоїшся? — сказав я. — Це — суто приватна справа, яка стосується лише мене та Блонді... у сторонньому втручанні тут нема жодної потреби.

— Ти забагато патякаєш, — сказав Кац. — Стули-но пельку. Зараз говоритиму я, а ти лише відповідатимеш... втямив?

Я знизав плечима.

— Що ти тут робиш? — запитав бандит.

Я вишкірився.

— Ну, це просте запитання, — відказав я йому. — А що ще, в біса, тут може робити чоловік?

Кац зсунув свого капелюха на потилицю та сперся спиною на стіну. Він сягнув вказівним і великим пальцем до кишені та видобув зубочистку. Тоді запхав ту зубочистку собі до рота та заходився задумливо її жувати.

— Якщо не говоритимеш чесно, — промовив він, — тобі буде непереливки.

— Та годі тобі, Каце, — відказав я, — поводься, як належить дорослій людині. Такі штуки на мене не подіють. Я можу зробити так, що тобі в цьому місті стане занадто гаряче, тож доведеться хутенько вшиватися звідси.

Кац переклав зубочистку з одного кутика рота до іншого.

— Хлопче, ти зійшов на пси, — промовив він. — Ти — ніхто. Май розум і розкажи мені те, що я тебе прошу, гаразд? Що ти тут робиш?

Я знизав плечима.

— Гадаю, я вже мушу йти, — сказав я, підводячись на ноги.

— Сядь, — гарикнув Кац. У його голосі прозвучала погроза.

— Так ми нічого не доб'ємося, — відказав йому. — Я йду звідси.

Кац трохи посунувся вбік і тепер стояв спиною до дверей.

— Тільки не намагайся утнути якусь штуку, — застеріг він. — Я не хочу вгатити у тебе кулю, тож ліпше не змушуй мене до того.

— Краще відійди з мого шляху, — провадив я. Цей горлоріз починав мене сердити. Та я гадав, що він двічі подумає, перш ніж натискати на гачок. Урешті-решт — ми були в будинку на головній вулиці, а пістолети стріляють вельми гучно.

Можливо, Кац подав Блонді якийсь сигнал, а може, вона діяла за власним почином. Я не зводив очей з пістолета, намагаючись вирішити, чи встигну стрибнути на Каца, чи ні, тож на якусь мить Блонді зникла з поля мого зору. Що ж, я отримав по заслузі, бо вже скуштував її частувань і знав, чого від неї можна очікувати.

Щось тверде та важке вдарило мене у скроню, і я впав на коліна. Кімната похилилась убік, і навколо закружляли яскраві вогники.

Якось невиразно до мене долинули Кацові слова:

— Не бий його більше... Я хочу поговорити з цим дженджиком.

Хтось ухопив мене за руки та викрутив їх мені за спину. У мої зап'ястки увіп'явся жорсткий, холодний ремінь. По тому я відчув, як мене кинули на ліжко. Тоді моя голова прояснилась, і я, докладаючи зусиль, спробував підвестися, однак з імли, що пливла перед очима, виринула чиясь рука та штовхнула мене назад. Я важко повалився на подушку. Так я й лежав нерухомо, допоки, зрештою, зумів як слід сфокусуватися на вогнях, а відтак обережно підвів голову та поглянув на тих двох. Вони стояли у ногах ліжка та спостерігали за мною.

Блонді схрестила руки на грудях. Її обличчя було сповнене байдужості, однак в очах і досі жевріло полум'я.

Кац жував зубочистку та недбало тримав у руці автоматичного пістолета.

Не зводячи з мене погляду, він мовив до Блонді:

— То що тут у вас трапилося?

— Оцей тип геть зсунувся з глузду. Прийшов сюди та сказав, що я вкрала у нього п'ять тисяч баксів.

Кац знизав плечима.

— А хіба ж ти того не робила? — промовив до неї. Тоді обійшов ліжко та сів коло мене. — Послухай-но, нікчемо, — почав він, — я збираюся тобі дещо сказати... тоді ти мені дещо скажеш. Твої гроші — у нас, це так. Як ти й здогадався, їх поцупила Блонді...

Блонді зробила рух уперед.

— Якого біс... — почала було вона.

Кац обернувся до неї.

— Стули свій писок. Я й сам упораюсь. Я хочу, щоб оцей тип затямив, де са́ме йому варто відступитися. — Тоді обернувся до мене й мовив: — Ми вже певний час спостерігали за тобою. Ти ходив дивитися, як закатрупили Вессі, чи не так?

— То й що з того? — запитав я. Мені сяйнула думка, що, як цей тип і далі говоритиме, то я зможу від нього дещо дізнатися.

— Ми зацікавлені у тому, щоби з'ясувати, хто тебе послав... зрозумій правильно, особисто ти для нас не цікавий... ми лише хочемо знайти того, хто тобі платить; адже тямиш?

Я поглянув на Блонді. Зараз я починав дещо розуміти.

— А я думав, що ти була на боці Вессі, — промовив я. — Та, бачу, що помилявся. Вессі підставили, вся його справа шита білими нитками, і ти це добре знаєш. Оцей тип — аж ніяк не приятель Вессі... то якого це біса ти маєш із ним справи?

— Годі вже патякати, — злостиво сказала Блонді. — Краще скажи нам, хто надіслав тобі ті п'ять тисяч.

Я похитав головою.

— Цього я вам сказати не можу... Я й сам того не знаю. Просто отримав записку, в якій мені запропонували п'ять тисяч баксів за те, що я розкрию цю справу та викрию змовників. Тож я подався на страту Вессі... Нічого так і не дізнався, й ті п'ять тисяч надіслали, щоби заохотити мене до подальших пошуків. Аж тут нагодилися ви та поцупили ті гроші. Ото й уся історія, наскільки мені відомо.

Я завбачливо вирішив не розповідати їм про те, що отримав настанови телефоном, адже не хотів, аби ці люди знайшли ту жінку. Я вважав, що надав їм достатньо відомостей, не сказавши водночас більше, ніж вони й без того вже знали.

Кац пошкріб підборіддя нігтем великого пальця.

— І це все? — запитав він.

Я кивнув.

Несподівано втрутилася Блонді:

— Та що, в біса, з тобою не так, Ерле? Чому ти не виб'єш з нього правди? Ти нічого не доб'єшся, коли й далі з ним панькатимешся.

Уявляєте собі таке? Але ж і затята була ця жіночка, а вже якого ядучого мала язика —справжнісінький тобі отруйний плющ*!

Я швидко промовив:

— Що ще́ ви хочете від мене почути? Не можу ж я розповідати щось, чого не знаю.

Кац і далі сидів собі на ліжку та шкрябав підборіддя нігтем великого пальця. Він не зводив погляду з мого обличчя, і, маю вам сказати, вираз його очей мені геть не подобався. Він був такий самий грубий, як і Блонді,

---

* Токсикодендрон (*лат.* Toxicodendron radicans), більш відомий як отруйний плющ – листопадна ліана, поширена у Північній Америці. Є отруйною рослиною, може викликати сильні опіки на шкірі. Цвіте у червні-липні.

але на свій штиб. Цей тип слів на вітер не кидав. Коли вже він надумав щось зробити, то ви про це неодмінно би дізналися.

Урешті-решт він мовив:

— Гаразд, гадаю, ти вже можеш йти. І ліпше тобі не приходити знову. Тих п'яти тисяч ти однаково не знайдеш, і до копів тобі з цього приводу краще не звертатися... затямив?

Блонді проштовхалася наперед.

— Чи ти сказився? — люто запитала вона. — Поглянь-но лишень, що́ ця сволота зі мною зробила! Ти ж не дозволиш йому так просто піти?

Кацові очі зненацька спалахнули вогнем. Він мав лихий вигляд.

— Послухай-но ти, лярво, — сказав він їй, — облиш мене, я сам усьому дам раду... тож просто заткай свою пащеку.

Блонді відступила назад і пішла до ванної кімнати. Кац простежив поглядом за тим, як вона йде геть, а тоді знов обернувся до мене.

— Вона добряче на тебе розізлилася, — проказав він, длубаючись зубочисткою у своїх гнилих зубах. — На твоєму місці я був би з нею обережний. Варто їй на когось розлютитися — і вона вже лютуватиме невпинно.

Кац сперся спиною на комод. Він і досі тримав у руці автоматичного пістолета.

— Дослухайся до моєї поради, хлопче, — мовив цей горлоріз, дивлячись на мене з-попід крисів свого капелюха, — облиш справу Вессі... вона небезпечна. Ми не хочемо, щоби такий хлопець, як оце ти, потрапив у халепу. Ми знаємо про тебе все. Ти непоганий парубок. Мої хлопці вважають, що ти славний парубійко. Ну, то я і не проти, тільки ж гляди мені, й надалі залишайся славним парубійком.

Я підвів голову й кинув на нього пронизливий погляд.

— Що ти хочеш цим сказати?

— Просто забудь про Вессі та далі займайся своєю писаниною. Але забудь усе про цю справу та забудь, що ти колись бачив мене чи Блонді.

— А як не забуду — що станеться тоді?

— Ну, ти ж бо знаєш, усіляке може статися. Люди, які керують усією цією виставою, — великі цабе. Якщо захочуть, вони завиграшки можуть змішати тебе з багном. Вони можуть вигнати тебе геть із цього міста. Вони можуть почати добряче тиснути на тебе. Атож, я так собі гадаю, що усіляке може статися.

Я почухав голову.

— Що ж, ти нівроку розтлумачив усю цю справу, — сказав я. — Гадаю, мені краще гарно все обдумати. — І я підвівся на ноги та заходився шукати свого капелюха. Знайшов його на підлозі коло дверей. Хтось добряче по ньому потоптався. Я трохи постояв при порозі, повертаючи капелюху його звичну форму. — Поцілуй Блонді на добраніч за мене... не думаю, що сам можу це зробити.

Кац міцно стиснув губи. Скидалося на те, що він був не надто високої думки про моє почуття гумору.

— Аякже, — промовив за хвильку. — Я скажу їй, що ти вже пішов.

Я відчинив двері та ступив на сходовий майданчик.

— Ну, гадаю, ще якось побачимось, — сказав на прощання та причинив двері.

Страшенно хотілося випити. Мій ніс пекельно болів, а праве око набрякло та почало запливати. Я подумав, що міцний трунок поставить мене на ноги.

Вийшовши на вулицю, я швидкою ходою пройшовся до кінця кварталу, підкликав таксі та сказав водієві відвезти мене до бару неподалік моєї квартири.

Дістався туди, я неабияк втішився з того, що бар був порожній. Бармен окинув мене довгим поглядом,

але нічого не сказав. Після другого бурбону* я відчув себе краще. Тоді узяв ще й третій, і цей цмулив уже повільніше.

У роті жахливо пекло, однак я запалив цигарку і без особливих труднощів спромігся тримати її у губах. Схоже, мені варто викреслити бійки з жіночками зі списку власних хобі.

Хоч я й не повернув свої п'ять тисяч, одначе чимало дізнався. Скидалося на те, що Вессі добряче обдурили. Якщо вже його дівчина пристала на бік його ворогів, то цей бідака зусібіч був оточений несправедливістю. Під час судового процесу йшлося про те, що буцімто Ричмонда застрелили саме через Блонді. Певно, змовники добряче підплатили суддям, аби ті використали сфабриковані свідчення білявки та винесли Вессі той вирок, який був би вигідний для акціонерів. Мені треба буде дослідити це питання. А тоді я зупинився. А чи треба мені взагалі до того братися? Цей Кац був небезпечний, а я ж намагався протистояти не лише йому, а й великій фірмі. Чи справа варта зáходу? Що наразі дали мені ці пошуки правди? Я задумливо помацав носа та око.

Продовжуючи пошуки, я неодмінно вскочу у велику халепу, хіба що зможу знайти якийсь вагомий доказ, що допоможе мені розкрити цю таємницю. Я замовив четвертий бурбон. Може, таки варто облишити цю справу? Що ж, у своїх пошуках я й досі залишався там, звідки починав, і, либонь, мені буде краще відступитися.

Наповнивши себе бурбоном, я рішуче постановив піти додому та забути про всю цю справу. А тоді раптом

---

* Бурбон – різновид віскі, що походить із США. Цей алкогольний напій з'явився наприкінці XVIII — на початку XIX сторіччя у місті Паріс, що в окрузі Бурбон, штат Кентуккі, звідки й отримав свою назву. Характерною відмінністю бурбону від європейського віскі є те, що він виготовляється на з ячменю, а з кукурудзи та витримується у випалених зсередини дубових бочках.

подумав про Марді. Думаючи про неї, я почувався добре. Ось так я собі й уявляю розкішну дівчину. Вона мала усе, що треба. Я сказав собі, що завтра-таки запрошу її на обід. Мені надзвичайно кортіло побути в її товаристві.

Шлях від бару до моєї квартири був недовгим. Щойно я увійшов, як задзижчав телефон. Я трохи повагався, перш ніж відповісти на цей дзвінок. Завдяки тому бурбонові я знову почувався добре, і, як для одного вечора, мені вже було задосить неприємностей. Попри все, я підняв слухавку.

— Нік Мейсон?

Це знову була та пані. Я всівся на край столу.

— Авжеж, — сказав у слухавку.

— Я надіслала вам...

— Знаю, — урвав її на півслові. — Відколи ви надіслали мені ті п'ять тисяч, я просто шикарно провів час. Ви ж бо навіть не знаєте, у що намагаєтеся мене вплутати, крихітко. Спершу до мене потайки навідалася колишня шльондра Вессі та вкрала ті п'ять тисяч. Тоді я відшукав її, й між нами зав'язалася просто пекельна бійка, під час якої я мало не загинув. А тоді, як на те, до нас нагодився Кац, Спенсерів горлоріз, наставив на мене дуло пістолета та сказав покинути цю справу, бо інакше...

Раптова тиша, що запала на лінії, змусила мене злегка посміхнутися. Оце вже, гадаю собі, дав я їй над чим подумати.

— І ще одне, крихітко, я до цієї справи більше не чіпаюся... Мені це більше не цікаво, тож забудь про все, добре?

— То ви більше не зацікавлені? — її голос був дуже холодний.

— Ви все добре зрозуміли ще з першого разу, — відказав я.

Запала нетривала пауза, по якій жінка промовила:

— Але ви ще зацікавитеся, містере Мейсон... повірте мені, вже незабаром ви будете надзвичайно зацікавлені... — і повісила слухавку.

Отаке.

РОЗДІЛ СЬОМИЙ

Перше, що я зробив, коли прокинувся, — оглянув ушкодження, що їх мені заподіяла Блонді. Виглядало страхітливо. Мій ніс збільшився вдвічі порівняно з його звичайним розміром, а праве око геть заплющилося. Можна було подумати, ніби я цілу ніч бився навкулачки з Джо Луїсом*.

Я повернувся до ліжка, лютий як чорт. З такою потовченою мармизою я мусив відмовитися від думки запросити Марді на обід. Я мав такий замордований вигляд, що годі було й намагатися поговорити з нею віч-на-віч.

Тож я запалив цигарку та замислився про свої негаразди. Якби ми з Марді були одружені, мені було би байдужісінько, скільки підбитих очей я маю. Насправді, тоді б вона бігала та метушилася навколо мене, намагаючись якось зарадити. Щойно ця думка просочилася до мого мозку, я рвучко зірвався та сів на ліжку. Таж я геть збожеволів. Я — і отак ні сіло ні впало думаю про одруження. Та це ж просто сміх та й годі. Я — той самий парубок, який здіймав на кпини хлопців, які вже упіймалися на шлюбний гачок. Обрати собі одну-єдину панянку, аби прожити з нею решту життя... е, ні, я пообіцяв собі ніколи

---

* Джозеф Луїс Берроу, більше знаний як Джо Луїс (1914–1981) – леґендарний американський професійний боксер. Чемпіон світу в суперважкій вазі. У боротьбі за цей титул переміг 22 суперників, установив світовий рекорд. Цей рекорд протримався до 2015 року, коли його побив Володимир Кличко.

не припускатися такої помилки. Аж ось він я — лежу на ліжку та обмірковую, як би то було чудово.

Зрештою я підвівся з ліжка та налив собі випити. Сказав собі, що краще б узятися робити якісь вправи абощо; бо щось я, здається, почав занепадати на силі.

Я саме прийняв душ і вже сполоскував з обличчя мило для гоління, коли це несамовито задзижчав дзвоник вхідних дверей. Накинувши халат, я підійшов і відчинив двері.

Там стояв Еккі, його оченята виблискували від заледве стримуваного хвилювання.

— Привіт, — сказав колега, протискуючись повз мене до кімнати. Аж тут йому на очі потрапила напівпорожня півпінтова* пляшина, що стояла на камінній полиці. Він одразу попрямував кімнатою та вижлуктив половину того, що в ній ще залишалося.

— Та вже допивай до дна, — сухо сказав я, стоячи коло дверей, — не зважай на мене.

Еккі похитав головою та поставив пляшку на місце.

— Ніколи не п'ю зранку, — відказав він. — А шкода... то незлецький трунок.

— Ходімо до спальні, — запропонував я. — Розповіси мені усе, поки закінчу вдягатися.

Він пішов за мною слідом і всівся на краю ліжка.

— То що за колотнеча? — запитав я, натягаючи на себе сорочку.

— Маю одну роботу... — тут він затнувся та витріщився на мене, роззявивши рота. — Овва! — вигукнув гість, побачивши мою понівечену мармизу. Його очі

---

* Пінта — одиниця об'єму в системі англійських мір. Використовується в основному в США, Великій Британії та Ірландії, причому американська та англійська пінти не є тотожними. Американська пінта як одиниця вимірювання рідини становить 0,473176473 літра. Отже, півпінтова пляшка — це невелика пляшка об'ємом близько 236 мл.

вибалушилися від подиву. — Що, в біса, сталося з твоїм обличчям?

Я знизав плечима.

— Та трохи устряг у бійку вчора ввечері, — недбало відповів колезі. Сказати Еккі, що це одна жіночка отак мене віддухопелила? А дідька лисого! Хлопці до скону з мене глузуватимуть.

Еккі досі сидів, вилупивши на мене очі.

— Та й добряче ж тобі перепало, ге? — вимовив він.

— Бачив би ти отих інших хлопців, — сказав я, стоячи перед дзеркалом і ретельно зав'язуючи краватку. — На мене зненацька накинулося троє здоровецьких розбишак...

— Та знаю... знаю... — вишкірився Еккі. — І ти, звісно, добряче порахував їм усім ребра. Аякже! Можеш мені не казати.

— Я не марнуватиму час, розповідаючи тобі щось, у що ти не збираєшся вірити, — відказав йому.

— Гаразд, то не марнуй, бо я таки не повірю.

Я по черзі запхав свої ноги до штанин.

— Повернімося до справи. З якого приводу така колотнеча?

Еккі закляк, немовби раптом згадав про якусь нагальну справу.

— Авжеж, — промовив гість. — Я ж бо маю дещо для тебе. Як ти дивишся на те, щоби заробити сотню баксів?

Я одягнув піджак і причесав волосся. Еккі, який отак просто віддає сотню баксів, — це щось новеньке для мене.

— За яку роботу?

— Ти знаєш полковника Кеннеді?

Я озирнувся і кинув на Еккі пронизливий погляд, але його обличчя нічого не виказувало.

— У вас із ним доволі дружні взаємини, якщо не помиляюся?

— Ну ж бо, ну ж бо, Мо, годі говорити манівцями, — квапив я Еккі. — У чому річ? До чого тут Кеннеді?

— Послухай, Ніку, ми потрапили у скрутне становище. Нам конче треба побачитися з цим типом і поговорити з ним.

Оце вже, як на мене, звучало вкрай підозріло. Я всівся на стільницю.

— Чому ж тоді ти прийшов до мене?

Еккі заметушився.

— Ну, бо цей тип — дядько непростий, тямиш? Він не бажає нікого бачити. То ми собі й подумали, що, можливо, ти зможеш із ним поговорити.

Мій інстинкт підказував мені, що за цим криється якась історія. Історія, що може виявитися великою. Полковник Кеннеді був одним з отих заможних гульвіс, які мають так багато грошви, що їм завжди бракує часу, аби до пуття її усю порахувати. Один із тих типів, які можуть дозволити собі подарувати комусь кілька мільйонів доларів, і розпорядник їхнього банківського рахунку від того не почне у розпачі бігати колами.

Колись я допоміг цьому чоловікові у складну для нього хвилину. Він саме брав участь у яхтових перегонах, переможець яких мав здобути такий собі нікелевий кубок. Якби той полковник захотів, то зміг би купити всенький завод із виробництва тих недолугих кубків, але ж ні — він мусив вийти у бурхливе море, випробувати свої сили у змаганні та здобути перемогу. Та сталося так, що перед тим, як пролунав постріл, сповіщаючи про початок перегонів, один хлопчина з полковникової команди зламав собі руку. Кеннеді аж стрибав від люті — думав, що той кубок вислизає йому з рук.

Та, як на те, я саме був неподалік і зголосився допомогти. Так чи інак, а ми прийшли до фінішу першими, і той чолов'яга тішився так, неначе йому випало хтознаяке щастя.

Зробити Кеннеді послугу — це було не абищо. Впродовж першого місяця після тієї перемоги він замало не засипав мене подарунками, що їх повсякчас мені присилав. По чотирьох тижнях таких щедрот я більше не міг цього витримувати, тож переїхав до іншої квартири та зник із полковникового поля зору. Й отепер Еккі просить мене знову через усе це пройти.

— Ліпше буде, якщо ти розповіси мені всю історію, — звернувсь я до колеги. — Бо й пальцем не поведу, не дізнавшись усього.

Еккі тяжко застогнав.

— Послухай, друже, — серйозно мовив він, — ця справа така, що її треба зробити швидко. Може, ти підеш зі мною і я розповім тобі все, поки їхатимемо?

— Їхатимемо? Куди?

— Наразі полковник перебуває у своїх рибальських угіддях. Ти ж бо знаєш, де то є.

Мені було відомо, що полковник має будиночок в якійсь усамітненій місцині, до котрого навідується, коли хоче побути подалі від людей. Від міста туди їхати миль шістдесят* або й сімдесят. Сам я ще ніколи там не був, але чимало чув про те місце. Зрештою, я був надто завзятим новинарем, аби гаяти час на порожні балачки, тож схопив свого капелюха і те, що залишилось у півпінтовій плящині, та разом з Еккі спустився сходами. Надворі стояв чималий «паккард»**, усередині якого вже сиділо двійко хлопців, які чекали на нас. Один із них ніжно притискав до колін фотокамеру з налаштованим спалахом. Обоє вишкірилися до мене, коли я всідався на заднє сидіння разом з Еккі.

---

* 1 миля дорівнює приблизно 1,609 км.

** «Паккард» (*англ.* Packard) — марка автівок, які з 1899 по 1956 р. випускала американська автомобільна фірма «Паккард». Автівки цієї фірми відзначалися високою якістю та здобули собі славу, зокрема, серед численних державних і політичних діячів того часу.

Швидкість, з якою той «паккард» зірвався з місця, просто вражала.

Я запалив цигарку та вмостився у кутку. В салоні автівки було повно місця, а сидіння видавалися пружними та зручними.

— А тобі незле ведеться, Мо, — сказав я, трохи підстрибуючи на сидінні, щоби випробувати пружини.

— Службове авто, — сказав Еккі. — Ніку, це якась велика справа. Сам старий наказав мені залучити тебе.

— То, може, ти дозволиш мені забрати цю історію собі? — промовив я.

Еккі мав стурбований вигляд.

— Ти ж навіть не знаєш, що там, у біса, сталося, — сказав колега. — Наскільки нам відомо, сьогодні приблизно опівночі служниця, котра працює у тому будиночку, зателефонувала до поліції та повідомила, що чула, як унизу, у вітальні, хтось вистрілив з пістолета. Вона була надто налякана, щоби спуститися туди та з'ясувати, що сталося. Ну так от, приїхали туди копи та провели трохи часу в будинку. Гадаю, ми взагалі ніколи б і не почули про цей випадок, адже цієї ночі у поліційному відділку чергував лише один із наших хлоп'ят. Отож, коли надійшов виклик від тієї служниці, саме цей хлопчина повідомив про нього нічному редакторові*, а вже той подумав, що ця подія може бути доволі поважна, аби відрядити до будиночка Кеннеді когось із газетних репортерів.

Отже, відрядили вони туди Гаккеншмідта, але той нічого не добився. Тоді він телефонує до редакції, і цілий фургон хлопців вирушає йому на допомогу. Гадаю, вони просто знали, щó за один той Кеннеді. То й сподівалися гарненько випити за рахунок господаря. Та не так сталося, як гадалося. Полковника вони не побачили,

---

* Нічний редактор — у друкованих засобах масової інформації — редактор, відповідальний за остаточну версію ранкового числа газети або часопису.

а зв'язалися з ним телефоном. Однак тільки-но почали ставити запитання — той хутенько поклав слухавку. А старий просто оскаженів через ті новини про Кеннеді та послав по мене. Я змарнував годину, намагаючись увійти до того будинку, та ніц із того не вийшло. Тоді старий і сказав, аби я залучив до справи тебе... і то швидко.

Я задумливо потер носа.

— А що сказали копи?

Еккі знизав плечима.

— Кеннеді розповів їм доволі небагато. Копи лише переповіли нам, що та служниця виявилася доволі дивною та підозріливою особою і що насправді нічого не сталося.

Я засміявся.

— Але ж і дурний ви матимете вигляд, якщо це виявиться правдою, — сказав я.

Еккі похитав головою.

— Е, ні. Я відчуваю, що та версія — суцільне дурисвітство. Тут відбувається щось інше. І хай би що то було, то — матеріал для новин. Тож, якщо допоможеш нам з'ясувати, що коїться насправді, — тобі заплатять сотню баксів.

Сто баксів! Сміх та й годі! Якщо я зможу ввійти до будинку полковника і довідаюся, що за цією подією стоїть якась цікава історія, це коштуватиме газеті «Глоуб» набагато більше, ніж оті сто баксів.

— Хтозна, може, я навіть не годен буду ввійти до того будинку, — сказав я.

— Мусиш увійти, — озвався Еккі. — Старий такий лютий, що аж нетямиться. Як нічого не дізнаємось — він усі громи та блискавки пошле на наші голови. Ти просто мусиш увійти.

Як я люблю отакі ситуації. Велика газета благає вас, аби ви щось для неї зробили. Це завжди означає, що ви маєте нагоду злупити з тієї газети грошенят, і то чимало.

— Гаразд, — сказав я, видобуваючи з кишені плящину скотчу*. Еккі вп'явся у неї очима. Залишив я йому геть небагато.

За дві з половиною години ми приїхали на місце. Я неабияк втішився, коли водій нарешті зупинив автівку. Їхати отак світ за очі, навіть не поснідавши, — така пригода не пішла мені на користь.

Кеннеді жив у розкішній місцині, можете бути певні. З боку головної траси будиночок був надійно прихований широкою смугою велетенських дерев. Довколишня місцевість була дика та лісиста. Недалеко від рибальського будиночка швидко й нестримно несла свої води річка, що розлилася десь на сотню ярдів** завширшки й звивалася поміж порослих лісом берегів, неначе змія.

В отакому місці я й сам залюбки поселився б, якби мав достатньо грошенят. У такому місці ми з Марді могли бути щасливі разом. Навіть у пошуках сенсаційної історії я не міг не думати про ту дівчину.

Безладною юрбою наше товариство випорснуло з автівки та почало підійматися вузенькою стежиною, з обох боків оточеною лісом, що вела до будиночка. Ми встигли пройти геть небагато, коли це раптом почули голоси.

Еккі злегка вишкірився.

— Хлопці вже тут отаборилися, — сказав він.

І він мав слушність. Ми здолали закрут стежини та несподівано побачили перед собою будиночок і хлопців. Їх було тут восьмеро чи дев'ятеро, й вони ошивалися навколо будинку, стежили за вікнами, курили та базікали.

Побачивши нас, колеги поквапливо рушили у наш бік.

Баррі Г'юсон іронічно привітався зі мною:

— Боже милий, — вигукнув він, — ти знову тут!

Еккі сердито зиркнув на нього спідлоба.

---

* Скотч або шотландське віскі — віскі, дистильоване у Шотландії і витримане не менше трьох років у дубових бочках.

** 1 ярд дорівнює 0, 9144 м.

— Старий покликав його на допомогу. Тому стеж за словами... цей парубок чимало для нас важить.

Г'юсон вже збирався щось сказати, але стримався. Можливо, він подумав, що мудріше буде припинити брати мене на кпини.

— За весь цей час ми не помітили ані знаку, що у тому домі хтось є, — сказав він натомість. — Ми оточили це місце і кілька разів намагалися увійти до будинку, та все було намарно. Хіба що, може, розіб'ємо вікно та заліземо досередини.

— Чи ви вже геть показилися? — вимогливо запитав я. — Таж ви образите полковника так, що він на вас пеклом дихатиме. Що ви собі думаєте?

Г'юсон знизав плечима.

— Мусимо ж ми якось добути відомості, — мовив він. — Копи нам нічого не розкажуть... а там, усередині щось відбувається, і наші читачі конче хочуть знати, що са́ме.

Ми всі гуртом посміялися з того дотепу.

— Слухай, Ніку, — швидко проказав Еккі. — Може, спробуєш? Дістанься туди та дізнайся, що там таке коїться... а тоді, якщо зможеш, переконай полковника впустити хлопців до будинку... скажи йому, що сьогодні він — головна новина дня. Ми просто мусимо побачитися з ним!

Якщо мене таки впустять до того будинку, я неодмінно пристану на бік Кеннеді. Я не мав ані краплі співчуття до мисливців за сенсаційними заголовками. Звісно, я й сам повсякчас вишукував цікаві історії, проте мене анітрохи не приваблювали способи збирання матеріалу, що ними послуговувалися ті хлопці.

— Відклич-но своїх псів, — сказав я Г'юсонові. — Я не зможу ввійти до будинку, якщо у полі зору шастатимуть твої хлоп'ята.

Тому товариству так кортіло доп'ясти цю історію, що кожен з них охоче стрибнув би у річку, якби я сказав їм це зробити.

Коли вони усі поховалися подалі від будиночка, я підійшов до передніх дверей. Тоді вирвав зі свого нотатника вузеньку смужку паперу та набазґрав на ньому: «Можливо, я зможу якось зарадити вам у цій ситуації. Нік Мейсон». Відтак натиснув ґудзик дверного дзвоника та запхав записку до скриньки на дверях.

Отож, стовбичив я на порозі та чекав. Чекав так довго, аж подумав, що нічого з того не вийде. А тоді мені спало на думку, що Кеннеді, мабуть, вирішив, що записка — то такий хитрий обман, до якого вдалися хлопці. Тож я трохи відійшов від будиночка і став так, щоби полковник міг мене побачити.

Це спрацювало. Кеннеді сам підійшов до дверей. Я очікував, що він буде вельми розлючений. Знав-бо, що полковник має запальну вдачу й легко втрачає терпець та лютує, як той чортисько, варто лише комусь йому допекти.

— Заходьте, швиденько, — сказав він, тримаючи двері прочиненими.

Я ступив до передпокою, а він зачинив за мною двері та засунув засув.

— Радий вас бачити, — мовив він, міцно стискаючи мою руку у своїй. — Де, в біса, ви були весь цей час?

Я усміхнувся до нього.

— Наразі облишмо це питання, полковнику, — сказав я. — Схоже, ви тут трохи вскочили у халепу.

— У халепу? — Вигляд він мав не на жарт схвильований. — Та я тут сиджу на купі динаміту. Послухайте, Мейсоне, чи допоможете ви мені знову?

— Авжеж, — погодився я. — Саме заради цього я сюди й прийшов.

— Влаштовуйтесь і випийте зі мною, — запропонував полковник, провадячи мене до довгої кімнати з невисокими стелями та великим, порожнім каміном у дальньому кінці. Я захоплено роззирнувся навколо.

— Але ж і шикарну оселю ви тут маєте, — похвалив домівку я.

Хазяїн був зайнятий тим, що наливав нам скотч.

— Як ви про це дізналися? — запитав він.

— Редакторові газети «Глоуб» було відомо, що у нас із вами доволі дружні взаємини, тому він вирішив, що я зможу потрапити до вас і з'ясувати, що за пригода у вас тут сталася, — сказав я, беручи склянку з руки Кеннеді. — У редакції зметикували, що зі мною ви можете заговорити.

Лише якусь секунду полковник пильно дивився на мене, а тоді вишкірився в усмішці.

— То ви прийшли сюди, аби їх надурити?

Я кивнув.

— Авжеж. Я прийшов сюди, аби їх надурити.

Кеннеді сів у великий фотель і провів рукою по волоссю. Він був гарний чолов'яга, мав велике, м'ясисте обличчя та добрі очі. Гадаю, полковнику було вже під п'ятдесят, одначе був він здоровий та міцний, наче тикове дерево*. Хазяїн указав мені на інший фотель.

— Сідайте, Мейсоне, та розкажіть, як ви збираєтеся витягнути мене з цієї халепи.

Я сів на край столу, аби мати змогу дивитися на полковника згори.

— Гадаю, вам першому варто почати розповідь, — сказав я йому. — Так я зможу дізнатися, у чому річ. Наразі

---

* Тикове дерево (*лат.* Tectona grandis) — вид листопадних дерев роду Tectona родини Вербенові (Verbenaceae). Росте в мусонних лісах Південної та Південно-Східної Азії. Тикова деревина є дуже цінною, адже надзвичайно довговічна, міцна та стійка до погодних впливів. Саме тому вона широко використовується для виготовлення палуб кораблів, садових меблів, підлог, стільниць тощо.

мені відомо лише те, що поліцію повідомили про постріл, і сюди приїхали копи. Трохи згодом вони вийшли з будинку, сказали репортерам, що нічого не сталося, та подалися геть. Якщо вже копів цілком заспокоїло побачене та почуте тут, то, гадаю, причин для хвилювання немає. Чи, може, вас спіткало якесь прокляття, полковнику?

Кеннеді надовго допався до склянки.

— Гірше, усе набагато гірше, — зрештою промовив він. — Це — жінка.

Я спромігся приховати легку усмішку, що мимоволі з'явилася на моєму обличчі. Полковник був хорошим чолов'ягою, проте йому була притаманна своєрідна привабливість, через яку в нього повсякчас закохувалися жінки. Він просто сидів собі та усміхався — а закохані панянки вже й тут.

— Оце так-так, — тільки й спромігся мовити я. Виказувати свою обізнаність з полковниковими походеньками я не збирався.

Кеннеді допив свій скотч, похитав склянкою та насуплено визирнув з вікна на хлопців, які сиділи на травичці ярдів за двісті від будинку. Я його не квапив.

— Ви ж бо знаєте, як воно буває, — почав хазяїн, і далі вдивляючись у вікно.

— Авжеж, — сказав я, аби його підбадьорити.

— Певно, я геть збожеволів, якщо надумав мати справу з цією жінкою, — продовжив полковник. — Вона має великі зв'язки. Якщо бодай щось просочиться у пресу — зчиниться просто пекельний скандал. Ані вона, ані я не можемо цього допустити.

Я взяв наші склянки та наповнив їх скотчем. Мене завжди цікавили пороки вершків суспільства. Багатії викликали у мене доволі сильний комплекс меншовартості, принаймні достатній для того, аби я думав, що їхні пороки набагато кращі за мої. А втім, гадаю, то був лише комплекс, адже я багацько про це міркував, одначе

так і не міг допетрати, у який спосіб ті багатії можуть грішити краще за мене. Та хтозна, можливо, мені просто бракує уяви.

— Я мушу вивести її з цього будинку, та хай мені чорт, якщо знаю, як це зробити.

Я мало не розхлюпав своє питво.

— Ви хочете сказати, що вона ще й досі тут? — здивовано запитав я.

Полковник рвучко озирнувся та поглянув на мене.

— Звичайно, вона ще й досі тут, — промовив він, показуючи дещицю свого давнього норову. — Чому б інакше я сидів отут і дозволяв отим причепам робити з мене посміховисько?

— Гаразд, полковнику. Даруйте, я одразу не втямив. Отже, уся складність полягає в тому, щоби вивести ту леді звідси, і зробити це так, аби хлопці її не побачили; я правильно зрозумів?

Кеннеді кивнув.

— Гадаєте, вам це вдасться? — запитав він.

— Авжеж, гадаю, це спрацює, — відказав я, трохи поміркувавши. — Хлопці хочуть побачитися з вами. Наразі вони навіть гадки не мають про те, що тут присутня якась жінка. Отож, усе, що вам потрібно зробити, — це побачитися з хлопцями та затримати їх розмовою, а я тим часом виведу ту пані з будинку через задні двері.

Кеннеді сидів і думав. Я розумів, що йому не надто подобався цей задум. І я здогадувався, чому саме.

— Не хвилюйтеся через мене, полковнику, — провадив я далі. — Я не маю звички наживатися за рахунок своїх друзів.

Він поквапливо підвів на мене погляд.

— Ні... я задумався зовсім не про це... Я... що ж, гадаю, навіть вам не можна знати, хто вона така... для неї це буде неприйнятно.

— Між нами кажучи, полковнику, ця пані виявилася уперта, еге ж?

Кеннеді кивнув.

— Вона просто навіжена, — мовив він. — Хай йому грець, та вчора вночі вона націлила на мене пістолета.

Я витріщився на Кеннеді.

— І це саме тоді пролунав постріл, чи не так? — запитав я.

Полковник повагався.

— Так, — врешті-решт промовив він. — Сталося непорозуміння. Таку вже та жінка має запальну вдачу. Вона розлютилася, і пістолет вистрілив.

Я розреготався — не міг нічого з тим вдіяти. Це видалося мені страшенно кумедним.

— Невже ж вона не закохалась у ваші манери та дала вам відкоша, полковнику? — промовив я.

На якусь хвилину запала мовчанка. Я вже подумав, що Кеннеді на мене образиться, та невдовзі він журливо усміхнувся.

— Заради всього святого, Мейсоне, поводьтеся тихіше, — благально мовив він. — Але, гадаю, десь так воно і сталося.

Я зісковзнув зі столу.

— Може, підете й поясните їй наш план? Я вважаю, нам варто поквапитися. Ті хлоп'ята надворі вже втрачають терпець.

Кеннеді підвівся на ноги. Вигляд він мав стурбований.

— Маю надію, вона дослухається до голосу розуму, — промовив полковник. Він трохи постояв, неначе школяр, який збирає усю свою сміливість, аби увійти до кімнати, у якій його шмагатимуть паском, а тоді переступив поріг.

Полковник пішов. Я зачекав, аби пересвідчитися, що він уже піднявся нагору, а тоді тишком-нишком підкрався до сходів і нашорошив вуха.

Я почув його голос. Кеннеді стиха викладав суть проблеми. З усього, що він говорив, я міг розрізнити лише слово-два, не більше. На мить запала тиша, а тоді заговорила жінка. Вона сказала лише: «Що ж, гаразд, якщо ви вважаєте, що це безпечно», але закляк я зовсім не через те, що́ вона сказала. Справа була в її голосі. Я б упізнав той голос будь-де. Він бринів, неначе холодний, металевий дзвін.

Подругою полковника Кеннеді виявилася та сама жінка, яка вже двічі мені телефонувала. Та сама жінка, яка надіслала мені п'ять тисяч баксів.

— От тобі й маєш, — тихенько промовив я сам до себе та повільно повернувся до вітальні.

РОЗДІЛ ВОСЬМИЙ

Минуло зо п'ять хвилин, поки Кеннеді спустився сходами. Він підійшов до вікна і подивився назовні, а тоді розвернувся до мене.

— Я з нею поговорив, — неспокійно промовив він. — Вона хоче, щоби ви приготували автівку та залишили її за будинком. Тоді вона зможе утекти звідси самотужки.

Це не входило в мої плани. Я ж бо вже налаштувався на довгу поїздку автівкою у товаристві цієї пані.

— А що буде з автомобілем?

Обличчя Кеннеді трохи спохмурніло.

— Щодо цього вам не слід хвилюватися, — сказав він. — Я просто хочу, щоби ви зробили те, що запропонували... і нічого більше. То ви це зробите? — у його голосі забриніла криця.

— Авжеж... усе, що скажете, — кивнув я.

Скидалося на те, що мої слова заспокоїли полковника.

— Вийдіть на ґанок і погукайте тих хлопців до будинку, — запропонував Кеннеді. — Щойно усі вони за-

йдуть досередини, обійдіть будинок і виведіть автівку з гаража. Тоді повертайтеся назад.

Подумки я сказав собі, що бодай одним оком та й гляну на ту жінку.

— Гаразд. Я можу починати просто зараз?

— Лишень зачекайте хвильку. — Він вийшов у передпокій. Я чув, як він підійшов до сходів і гукнув нагору: «Ви вже можете спуститися».

Я не мав жодної змоги підійти та спостерігати за сходами, адже тоді Кеннеді помітив би мене. Тож я стовбичив у вітальні, згоряючи від цікавості та дозволяючи тій пані відбутися так просто й забратися з будинку непоміченою.

Я почув, як хтось хутко збіг сходами та пройшовся коридором, зацокотівши підборами по долівці. Тоді повернувся Кеннеді. Він кивнув мені та промовив:

— Ведіть їх сюди.

Я підійшов до вхідних дверей та розчахнув їх навстіж.

Хлопці прожогом кинулися до будинку. Вони скидалися на золотошукачів, які навалою посунули на Клондайк під час золотої лихоманки*.

— Зараз із вами зустрінеться полковник, — сказав я. — Зніміть свої капелюхи; витріть ноги та, заради бога, поводьтеся, як джентльмени.

---

* Йдеться про золоту лихоманку в Клондайку (*англ.* Klondike Gold Rush) — навалу шукачів золота до річки Клондайк на північному заході Канади. Почалася ця золота лихоманка з того, що 16 серпня 1896 року у руслах кількох приток річки Клондайк було відкрито багаті родовища золота. За рік новина досягла Сіетла та Сан-Франциско, спричинивши небачену раніше «золоту лихоманку», що змусила понад 100 тисяч людей вирушити на пошуки золота. Однак шлях був важкий, і до селища Доусон-Сіті на злитті річок Юкон і Клондайк змогло дістатися лише 30–40 тисяч шукачів, а дійсно знайти поклади золота й розбагатіти вдалося лише близько чотирьом тисячам.

Хлопці усією юрбою протиснулися повз мене та поволі, незграбно наштовхуючись один на одного, пройшли до вітальні. Хай там як, а я мусив віддати Кеннеді належне. Полковник незворушно стояв у дальньому кінці кімнати та холодно дивився на них, і жоднісінький м'яз на його обличчі ані не ворухнувся. Щойно останній газетяр пропхався досередини, я тихенько зачинив двері.

Відтак я побіг коридором, уважно роззираючись навсібіч, одначе не побачив ані сліду тієї жінки. Обабіч коридору було кілька дверей, і вона могла бути за будь-якими з них, але часу на пошуки я не мав.

У дальньому кінці коридору були двері, що вели на обійстя. Я відчинив їх та обережно роззирнувся. Поблизу не було нікого. Втім, я не здивувався б, якби Еккі залишив котрогось зі своїх хлопців нишпорити надворі. Напевно, вони не думали, що у мене щось вийде, і від подиву геть забули про усі свої хитрощі.

Тепер я був позаду будинку. Підбіг до дверей гаража та, смикнувши, відчинив їх. Усередині було дві автівки. Я вибрав меншу. Вже невдовзі я завів її, викотив з гаража та розвернув у бік виїзду з полковникового двору. А тоді, залишивши увімкнутим двигун, поквапився назад, до будиночка.

І вже коли я прямував коридором, назустріч мені з великої кімнати вийшов Еккі. Вигляд він мав украй підозріливий.

— Що це ти, в біса, робиш? — запитав він.

Я, не зупиняючись, сунув на нього. Якби той парубок умів читати думки, то негайно згорнувся би клубочком і вгамувався.

— Я просто визирнув надвір, аби подивитися, чи, бува, хтось із хлоп'ят не прогулює молитовне зібрання, — сказав я.

— Та невже? — запитав Еккі та спробував пройти повз мене.

Я випростав одну руку та вхопив його за комір.

— Ну ж бо, Мо, — сказав йому. — Ходімо до кімнати, я хочу почути, що каже полковник.

Еккі заціпенів, але вирватися з моєї хватки йому було не до снаги.

— Ти намагаєшся мене надурити! — несамовито вигукнув він.

Я посміхнувся до нього з висоти свого зросту та попровадив його від задніх дверей у бік великої кімнати.

— Я привів тебе сюди, аби ти побачився з полковником, — сказав я. — Ну, то ти побачишся з полковником... та й квит.

Тоді я почув, як за моєю спиною зачинилися двері. Якби той Еккі не припхався до коридору, я би побачив ту жінку. Як же ж я любив Еккі тієї миті. Він спробував обернутися, та я досі міцно тримав колегу. Тоді я схопив його сильніше та добряче стиснув. Еккі зарепетував:

— Ти мені руку зламаєш!

— Я волів би зламати тобі шию, — спокійно резюмував я.

І тут до мене долинув ледь чутний грюкіт дверцят автомобіля. А тоді несподівано почувся звук автівки, що набирала швидкість. Еккі вже відкрив рота, щоби заволати, та я затулив його своєю долонею.

— Цить! — різко осадив його. — Якщо почнеш верещати — я тебе тут-таки й вколошкаю.

Я зачекав у коридорі, допоки пересвідчився, що вона вже поїхала, а тоді відпустив Еккі.

Він стояв та оскаженіло зиркав на мене.

— Оце так приятеля маю, — люто просичав колега. — І після такого ти ще думаєш отримати ту сотню баксів? Сміх та й годі.

— А зараз послухай-но мене уважно, Мо, — спокійно промовив я. — Уся ця подія не зовсім така, якою видається на перший погляд... тут ти маєш слушність. Але це

не ті новини, що їх ти можеш узяти й надрукувати. Якби я допіру дозволив тобі усе рознюхати, то твоя газетка вскочила би по самі вуха у халепу, яка називається судовий позов за наклеп. А коли вже до вас позиватиметься Кеннеді та почнеться судовий процес у справі про поширення наклепів — усе ваше газетярське товариство візьмуть гамузом і хутенько викинуть геть із новинарського бізнесу. Та якщо ти будеш хорошим хлопчиком і триматимеш язика на припоні, я втаємничу тебе у певні відомості... однак вони — не для друку.

Еккі ніколи не міг злитися довго. Він зиркнув на мене спідлоба, відтак його обличчя прояснішало.

— Ет, слід було мені раніше здогадатися, — нарікав він на свою долю. — Адже з-поміж усіх нікчемних ошуканців ти — найбільший пройдисвіт. Гаразд, я не здійматиму галасу. Ця таємниця залишиться зі мною. Ну, то що ж тут, власне, сталося?

Я стишив голос.

— Схоже на те, що полковник переоцінив свої можливості. Ти ж бо знаєш, який він ласий до жінок. Ну, то нині йому трапилася панянка, якій його упадання не припали до душі, ба більше — вона дістала зрівнювача шансів* і почала з нього смалити. Ця пані належить до вершків суспільства. Навіть я не знаю, хто вона. Ми з Кеннеді домовилися, що я нишком виведу її з будинку, поки ви, хлоп'ята, точите з полковником балачки.

Еккі поринув у роздуми.

— То ніхто не постраждав? — з гіркотою у голосі запитав він.

Я похитав головою.

— От дідько! Та ж у тому взагалі немає жодної цікавої історії. Усім і так відомо про Кеннеді та його жінок. То ні

---

* Зрівнювач шансів або просто зрівнювач (*англ.* equalizer) — поширена американська назва зброї, особливо — пістолетів.

для кого не новина. Шкода, що та панянка не нашпигувала його кулями. Ох, ото була би сенсація для першої шпальти!

Я з відразою поглянув на колегу.

— Ото такий ти милий хлопець, еге? — запитав його. — Ну, хай там як, але тепер ти знаєш правду. Сам бачиш — уся ця справа така хороша, що не варта й гроша, а ви таку метушню навколо неї зчинили, що куди там.

Еккі глипнув на свого годинника.

— Ну, гадаю, вже рушатиму звідси, — сказав він. — Мабуть, я трохи поквапився щодо тієї сотні баксів. А втім, я подбаю, аби ти її отримав.

Я вишкірився.

— Може, поділимо навпіл? — запропонував я. — Надішли мені п'ятдесятку, а я розпишуся, що отримав сотню.

Еккі кивнув. Він знову мав цілком щасливий вигляд.

— Не така вже ти й падлюка, — резюмував колега. — Може, колись ти почнеш грати чесно — отоді я тебе взагалі любитиму.

Решта хлопців юрбою посунули з кімнати. Вони допитливо поглянули на нас, але Еккі ані словом не прохопився. Він просто попровадив їх до автівок.

— Сядеш до нас? — запитав він, озирнувшись через плече.

— Авжеж... Я не маю причин повертатися назад пішки, — сказав я.

На порозі з'явився Кеннеді.

— Ні, — промовив він. — Ви залишитеся тут. Я хочу з вами поговорити.

І я був тому радий. Мені подобався цей чолов'яга, до того ж я вже добряче зголоднів.

Щойно остання автівка поїхала геть, Кеннеді пішов з ґанку та зачинив за собою вхідні двері. Він усміхнувся до мене.

— Що ж, то була нівроку гарна робота, — схвально мовив він. — Ви, безперечно, знову витягли мене з халепи. Схоже, я стаю вашим довічним боржником.

— Забудьте про це, гаразд? — поквапливо мовив я. — Коли ви говорите таке, мені починає кортіти скористатися вашою щедрістю.

Він засміявся.

— Довгенько ж я вас не бачив. Гадаю, ми маємо багато всього надолужити. Залиштесь і погостюйте у мене кілька днів. Що скажете?

Я стояв і вагався, та Кеннеді лише похитав головою.

— Ви залишаєтеся, Мейсоне, тож можете вирішувати, не поспішаючи.

Я вишкірився.

— Що ж, я не проти, — сказав полковникові.

Він кинув швидкий погляд на годинник.

— Перш за все — пообідаймо, а тоді я зателефоную одному зі своїх людей, аби заїхав до вас і прихопив щось із речей, які можуть вам знадобитися. Він якраз у місті, я відрядив його по деякі мої речі, тож він може привезти сюди й ваші.

Поки ми помилися та трохи випили, обід вже був готовий. Нам накрили стіл на осонні — на невеличкій заскленій веранді, з якої відкривався вид на річку. Ми сіли до столу та почали смакувати розкішні страви.

— У якому ж прекрасному місці ви живете, — сказав я, усмак призволяючись салатом з лобстерами.

Кеннеді кивнув.

— Тут дуже зручно, — заговорив він, ледь помітно усміхнувшись. — Коли я живу тут, то часом тижнями взагалі не бачу людей. Досконале місце для усамітнення та відпочинку.

Я кинув на нього швидкий погляд.

— Я би назвав це дещо інакше, — сказав я та вишкірився в усмішці.

Хазяїн засміявся.

— Ну, з вашого вигляду не скажеш, що ви маєте вдосталь відпочинку, — мовив він. — Що сталося з вашим обличчям?

Це було каверзне питання. Я не був певен, наскільки сильно полковник пов'язаний з цією справою. Тому відповів обачно:

— О, та то пусте, побився вчора ввечері.

Пообідавши, ми залишилися на веранді — сиділи на осонні з добрими сигарами й старим бренді та розмовляли. Ми побалакали якийсь час, і тоді я недбало запитав:

— Я саме думаю про те, щоби придбати трохи акцій. Можете мені щось порадити?

Він почав перелічувати назви, які анічогісінько мені не говорили.

— А як щодо «Тканин Маккензі»? — випалив я.

Полковник явно здивувався.

— Дивно, — мовив він, — я ж бо сам оце щойно позбувся певної кількості акцій цієї фірми.

— І що у цьому такого дивного? — якомога недбаліше запитав я.

На це полковник лише похитав головою.

— О, та нічого, — коротко відказав він і змінив тему розмови.

Я запитував себе, чи причетна до цієї справи та пані, яка щойно звідси поїхала. Та я не наважився напряму запитати полковника, хто та жінка. Ці типи, побувавши у війську, забивають собі у голови, що неприпустимо згадувати імена жінок, яких вони скомпрометували. Наразі розпитувати полковника було марно, він міг би відповісти грубістю на подібні надокучання, тож я відклав усі питання до слушної миті.

Відпочивши після обіду, ми вийшли з будиночка та подалися оглядати довколишні угіддя. Що більше я дивився на цю місцину, то більше вона мені подобалася.

Кеннеді мав усе. У найгустішій частині лісу був навіть басейн, вирізьблений у скелі та живлений водою, що линула з річки.

Наступні чотири дні ми присвятили рибальству, плаванню та солодкому неробству. Ми з Кеннеді чудово ладнали. Їжа була смачна, а питва було вдосталь. Можу впевнено сказати, що то були одні з найкращих вихідних у моєму житті. Здавалося, не було нічого такого, чого б цей чолов'яга не знав про риболовлю, і я невдовзі зрозумів, що з його допомогою і сам стаю доволі вправним рибалкою. Після сніданку ми взували високі ґумаки, брали вудки, неквапно заходили у мілку річку зі стрімкою течією та рибалили. Це був пречудовий спосіб проводити час.

Одного вечора ми з Кеннеді сиділи на веранді, освітленій сяйвом місяця, та докурювали сигари, перш ніж повернутися до будинку. Вечір був тихий та спекотний, і ми обоє відчували приємну втому. Я саме задумався про те, що мені вже час повертатися назад і братися до роботи, коли це полковник раптом підвів на мене свій погляд.

— Знаєте, Мейсоне, такому хлопцеві, як ви, слід би вже одружитися та створити сім'ю. Адже так ви зможете заробляти більше грошей.

Ще пів року тому я хіба що засміявся би на таке зауваження, одначе зараз я замислився, перш ніж відповісти.

— Авжеж, — мовив я врешті-решт, — гадаю, щось у цьому є.

Кеннеді трохи помовчав, а тоді провадив далі:

— Коли ви знайдете дівчину, яка припаде вам до серця, я подарую вам це місце.

Хіба я не казав, що цей чолов'яга просто засипав мене подарунками? Я різко випростався у кріслі.

— Будьте обережні з тим, що кажете, полковнику, — зронив я. — Ану ж як сприйму ці ваші слова серйозно?

Кеннеді злегка усміхнувся.

— Хай там як, а гадаю, доглядати за будинком і угіддями буде доволі клопітно, — мовив він. — Їхнє утримання вимагає достобіса коштів. Та усе це я беру на себе, обіцяю вам. Коли ви одружитеся — можете використовувати це місце на свій розсуд і так часто, як того забажаєте. Незабаром я звідси виїду. Хочу поїхати до Китаю. Можливо, мене не буде кілька років. Тож, коли ви усе залагодите, — просто дайте мені знати.

Я сказав йому, що це дуже шляхетно з його боку, і на тому ми цю тему облишили. Однак я постійно думав про Марді та про те, якою несподіванкою для неї буде, якщо ми проведемо наш медовий місяць у цьому чарівному куточку. Я невпинно думав про усе це і геть утратив спокій. Тож сказав собі, що пробув тут надто довго. Моє око та ніс вже повернулися до свого нормального стану, і мені нетерпеливилося забратися звідси.

Тож наступного ранку я повідомив полковникові новину про свій від'їзд. А він лише усміхнувся.

— Бачу, ви таки маєте дівчину, — мовив він.

Я кивнув.

— Ваша правда. Залишилося тільки все залагодити. — Хоч я й казав таке, та подумки запитував себе, скільки часу мені знадобиться, аби повести Марді під вінець. А може, й узагалі дістану відкоша. Хай там як, а спробувати варто.

Коли я того пообіддя повернувся до міста, то відразу зателефонував до «Тканин Маккензі».

— Я хочу поговорити з міс Марді Джексон, — сказав я телефоністці.

— Зачекайте хвильку, — різко відказала вона. Почулося тихеньке клацання — то телефоністка висмикнула штекер і під'єднала його до гнізда іншого абонента. Тоді вона знову з'явилася на лінії. — Міс Джексон більше тут не працює, — повідомила сухим голосом та відімкнулася.

Я вкрай задумливо поклав слухавку. Отже, Марді більше не працює на «Тканини Маккензі». Чому? Чи сама покинула, а чи її витурили з роботи? І як давно вона пішла? Зненацька я розсердився на самого себе за те, що так надовго загостився у Кеннеді. Якби я зателефонував до Марді того дня, коли Еккі витягнув мене з собою до полковника, то міг би застати її, поки дівчина ще була на роботі.

І де тепер мав її шукати? З надією я перевірив телефонний довідник, але у ньому не було її імені. Можливо, вона зупинилася у рідних або ж у якомусь пансіоні. Джексонів у довіднику налічувалося близько тисячі — обирати можна було нескінченно.

Аж раптом я пригадав, що того дня, коли ми з Марді познайомилися, нас побачив разом Кац. Чи могло це бодай щось значити? Невже Кац тоді одразу чкурнув до Спенсера й розповів йому, що я контактував з Марді? Чи не тому вона більше там не працює? Я пригадав, як Еккі казав, що Кац — небезпечний, як гримуча змія, й почав дедалі сильніше дратуватись та непокоїтися. Чи знала Марді про таємні оборудки керівництва фірми? Невже ті люди прибрали її зі свого шляху? Не було жодної користі з того, щоб і далі сидіти на місці та ставити собі дурні запитання. Я мусив негайно все з'ясувати.

Тож я схопив свого капелюха та прожогом вибіг із квартири. Таксі швидко довезло мене до Гофман-білдінґ. Я розплатився з водієм і перевірив, котра година. Приблизно за десять перша. Я зайшов до поблизької аптеки та замовив собі випивку*. Парубійко за прилавком,

---

* На відміну від звичних українському читачеві, аптеки у США, окрім лікувальних засобів і медичних товарів, традиційно продають низку різноманітного краму, зокрема содову, морозиво, солодощі тощо, а також подають алкогольні напої та перекуски.

схоже, мав кебету в голові. Випивши свій скотч, я замовив наступний.

— Я шукаю жінку, — звірився я тому хлопцеві, коли той ставив склянку на прилавок.

— Як і всі ми, хіба ні? — мовив він, розслаблено спираючись ліктями на ручки фонтанчика з содовою.

— Маєш слушність, — сказав я. — Можливо, ти зможеш мені допомогти.

Схоже, мій співрозмовник зацікавився.

— Аякже, — погодився хлопець. — Допоможу, чим зможу.

— Я шукаю одну жінку, яка працює у «Тканинах Маккензі». Оце щойно дізнався, що її звільнили, тож хочу дізнатися, куди вона поділася.

Обличчя хлопця набрало замріяного виразу.

— У тій конторі працює чимало розкішних панянок, — журливо мовив він. — Проте вони надто високо несуться. Мені годі й пробувати залицятися бодай до котроїсь із них — однаково матиму дулю.

— Вони приходять сюди пообідати? — поцікавився я.

— Авжеж. Оце саме зараз і почнеться наплив відвідувачів.

Я видобув із жилетної кишені п'ятидоларову банкноту та підсунув до цього парубка.

— Дай мені знати, коли сюди зазирне якась дівчина з тієї фірми. Якщо я зможу з нею поговорити, то, може, мені вдасться довідатися, куди зникла жінка, яку я шукаю.

Хлопець узяв п'ятірку.

— Буде зроблено, — сказав він. — Просто посидьте тут якусь хвильку.

Трохи перейшло за першу, і приміщення почало заповнюватися людьми. І майже одразу хлопець за прилавком кивнув мені головою. Висока білява кралечка саме вмощувалася за столиком, ладнаючись попоїсти. Вигляд вона

мала приязний, і мені подумалося: якщо поводитимуся з нею правильно, то ми неодмінно поладнаємо.

Я дав їй час умоститися за столиком, а тоді підвівся зі свого місця та сів на стілець навпроти. Дівчина сиділа попід самою стіною, тож у цьому кутку ми були більшменш ізольовані від решти клієнтів.

Вона кинула на мене швидкий погляд, а тоді заходилася розгортати клубний сендвіч*. Парубійко вийшов з-за прилавка та приніс такий самий сендвіч і для мене. Хлопчина підморгнув мені та подався далі — обслуговувати юрбу новоприбулих відвідувачів.

— Перепрошую, та мені здається, що ви можете розповісти мені дещо про міс Джексон, — обачно мовив я.

Вона рвучко обернулася в мій бік, немов невинна діва, що потрапила у безвихідь. Її очі трохи розширилися від несподіванки, і мені здалося, що зараз вона спробує мене здихатися. — Що ви сказали? — запитала вона.

— Я шукаю міс Марді Джексон, — пояснив білявці, демонструючи свої найкращі манери. — Мені сказали, що ви працюєте у «Тканинах Маккензі», тож подумав собі, що ви, либонь, зможете підказати, де можу знайти Марді.

Наляканий вираз зник з очей дівчини, й вона розвернулася на своєму стільці, аби сидіти зі мною лицем до лиця.

— То ви — її друг? — запитала вона.

Я вирішив ризикнути.

— Я — її хлопець.

— Справді? Ой, ну це ж треба! — вигукнула дівчина. — Я так і знала, я завжди здогадувалася, що Марді когось має, попри те, що вона така потайна... така вже

---

* Клубний сендвіч (*англ.* club sandwich) — класична страва американської кухні, різновид сендвіча, що складається з двох скибок підсмаженого тостового хліба з м'ясом птиці (зазвичай, грудкою індички) або шинкою, листковим салатом, помідором і майонезом. Походження страви пов'язують з елітним Юніон Клубом, що у місті Нью-Йорк.

таємнича... Я казала про це коліжанкам... Не те, щоб вони й самі про це не здогадувалися... ну, ви ж бо знаєте, як воно буває? Така дівчина, як Марді, просто повинна мати хлопця... це ж бо цілком природно, хіба ні? Вона ніколи не розповідала, що когось має... вона взагалі чимало всього тримала при собі... не подумайте лишень, що ми її не любили... любили, ще б пак. Ми всі були просто приголомшені, коли вона пішла...

Я кліпнув очима.

— Послухайте, леді, — урвав я її. — Можливо, ви зможете розповісти мені, що трапилося? Мене кілька днів не було в місті, тож я маю дізнатися про останні новини, аби якось надолужити згаяне.

— О, авжеж, — озвалася білявка. Я вже бачив, що ця дівчина готова розповісти мені геть-чисто все. Проблема з такими панянками, як оце вона, полягає в тому, що варто їм лишень почати щось розповідати — і зупинити їх вже дуже складно. Хай там як, сказав я собі, а попереду у мене ще цілий день. Тож я не надто хвилювався.

— Починайте й розкажіть мені усе, що знаєте, — сказав я, пригощаючи співрозмовницю цигаркою і запалюючи одну собі.

Очі дівчини знову зробилися великими.

— Ну, я навіть не знаю, чи повинна... але ж ви — її хлопець... а це вже інша справа, чи не так? Я хочу сказати, що... я б ніколи й нічого нікому не розповіла... себто, я ніколи не обговорюю людей позаочі... Ну, ви ж бо зрозуміли, що я маю на увазі, правда?

— Аякже, — сказав я. — Про це не хвилюйтеся.

— Отже, близько тижня тому Марді повернулася з обіду... скидалося на те, що вона навдивовижу піднесена... якась така замріяна... дівчата ще подумали, що вона була зі своїм залицяльником абощо... а тоді Лу викликав її до себе... Лу — то містер Спенсер, велике цабе у нашій фірмі... але, гадаю, це вам і без мене відомо... так-от, іде

Марді до нього у кабінет і якийсь час залишається там... коли це чую — Лу починає сердитися... часом він просто жахливо лютує... він знай кричить і грюкає кулаками по стільниці... ну, то я й подумала, що Марді може вскочити у халепу, тому підійшла до дверей і стала слухати... Зазвичай я такого не роблю, правда... розумієте, Марді була моєю подругою... Я просто хотіла бути поруч на випадок, якщо Лу розлютується не на жарт... але він усе кричав і кричав, і то так гучно, що годі було розібрати його слова. Аж тут чую — Марді каже йому: «Даруйте, містере Спенсер, але те, з ким я ходжу обідати, — це моя особиста справа». Оце вже розсердило Лу так, що той почав нестямитися від люті... Тут вже й інші дівчата підійшли до дверей та стали слухати, що там коїться... Тоді Лу сказав: «Що ж, добре»... але додав, що Марді може пакувати речі та забиратися геть... тож вона спокійнісінько виходить з його кабінету... ну, ви ж бо знаєте, як вона поводиться, — як справжня леді... виходить і йде геть. Лу виходить слідом, стає біля дверей та спостерігає за тим, як вона йде... ми навіть не мали нагоди з нею попрощатися... ото й усе, що я можу вам розповісти.

— І відтоді ви нічого про неї не чули? — запитав я.

Дівчина похитала головою.

— Ні... І цього я не збагну. Ми усі чекали бодай на якусь звістку від неї... але жодного слова так і не дочекалися.

— Чи знаєте ви, де вона живе? — запитав я.

Ця пані була не така дурненька, як мені спершу здалося. Раптом її очі стали жорсткими.

— Гей! — вигукнула вона. — Як це так, спочатку стверджуєте, що ви — її хлопець, але не знаєте, де вона живе?

Я побачив, що зайшов на слизьке і мусив поводитися обережно. Тому вирішив спокійно запевнити дівчину у своїх добрих намірах.

— Розумію, для вас це прозвучало неправдоподібно та підозріло, однак я знаю Марді лише кілька днів, — сказав їй. — Бачте, я до нестями закоханий у неї, але не знаю, що вона до мене відчуває. Ось саме це я й збираюся дізнатися, але спершу маю її знайти.

— Овва, ну хіба ж це не дивовижно? — мовила дівчина. Зараз вона мала майже сором'язливий вигляд. — Що ж, я вам допоможу... Я вважаю, що кожній дівчині потрібен чоловік... а ви як гадаєте? Давайте-но я запишу вам її адресу.

Я дав їй олівця та записник. Вона набазґрала на аркуші адресу Марді — це був один будинок у західній частині міста — і я дбайливо поклав записника назад до кишені.

Відтак зісковзнув зі стільця.

— Зараз-таки подамся туди, — сказав я дівчині. — Ви мені неабияк допомогли. Я запрошу вас на весілля.

І я поспіхом вирушив, аби знову розпочати свої пошуки. Коли я залишав цю дівчину, вона так і сиділа з відкритим ротом. Гадаю, обідня перерва принесла цій панянці чималу втіху. Тепер вона, безперечно, мала про що поговорити. Та чи могла вона обговорювати це на роботі?

РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТИЙ

Усе це анітрохи мені не допомогло. Коли я прийшов за тією адресою, що її мені дала білявка, Марді там не було. «Вона поїхала дні зо два тому, — сказала власниця квартири, — спакувала свої речі та не залишила нової адреси». Ото вже тішили мене такі пошуки!

Я повернувся до своєї квартири, почуваючись украй пригнічено. Єдине, що я дізнався, — це те, що Марді полишила свою роботу через мене. Це свідчило про те, що Спенсеру було відомо — Марді щось знає, і він вирішив

не ризикувати. Якщо їй було відомо щось важливе, то, можливо, цей Спенсер десь її переховує. Та проти такої версії свідчили слова власниці квартири, яка стверджувала, що Марді сама прийшла спакувати речі й не схоже було, що вона чимось стурбована. Вона сказала, що має поїхати з міста у справах і не знає, коли повернеться назад. Певно, це було просто виправдання, котре мало вдовольнити власницю квартири, хоча хтозна, як воно насправді.

Я сів за стіл і поринув у роздуми. Запитував себе, чи знайду Марді знову, якщо продовжу розслідування справи Вессі. Поки міркував над усім цим, задзвонив телефон. Я підняв слухавку, і до мене долинув жорсткий та чистий голос з металевими нотками.

— Нік Мейсон?

Розмовляючи з цією крихіткою, я волів не кружляти манівцями.

— Авжеж, — сказав я. — Як ся маєте? Настріляли собі ще трохи полковників?

Я злегка посміхнувся — нічого не міг із собою вдіяти. Жодного разу не міг стриматися, аби не підпустити шпильки цій жінці.

— То вам про це відомо? — запитала вона.

— Звісно, відомо, — відказав я. — Це ж я був тим хлопцем, який витягнув вас із халепи. Я упізнав ваш голос.

На мить запала тиша, а тоді вона сказала:

— Ви шукаєте Марді Джексон. Минулого разу я сказала вам, що невдовзі ви зацікавитеся цією справою. Як бачите, я не помилилася. Марді Джексон забагато знає. Не думаю, що ви побачите її знову. Проте сьогодні о дев'ятій вечора ви могли б навідатися на причал Венсді. Там ви зможете побачити дещо таке, що зацікавить вас продовжити розслідування.

— Чому, в дідька, ви мусите бути такою таємничою... — почав було я, та лінія вже роз'єдналася. Якщо колись знайду цю жінку, розлючено подумав собі, гримаючи телефоном об стільницю, ото вже дам їй добрячого прочухана за цю таємничість.

А втім, я був стривожений. Ця жінка підтвердила мої підозри. Марді щось знала. А ще мені геть не сподобалися слова про те, що я більше її не побачу. Я неспокійно намотував кола кімнатою. Хто ж вона, та жінка? Чому їй так кортить, аби я почав докопуватися до правди у цій справі? Кеннеді знав, хто вона така. Отже, мій наступний крок — поговорити з полковником. Якщо я викладу на стіл свої карти, то й він, можливо, відкриє свої.

А тим часом я вирішив навідатися до моргу, просто щоби перевірити, чи Марді, бува, не лежить там, невпізнана.

Завершивши цю роботу, я неабияк тішився. Її там не знайшов. У трупарні було чимало молодих дівчат, які лежали на стільницях, дожидаючи, поки хтось прийде по них, і, поки я завершив свої пошуки, то почувався геть пригніченим.

Перш ніж піти, я трохи побалакав із працівником моргу. Принагідно запитав його, чи знає він щось про причал Венсді. На мій подив, цей хлопець знав, і то чимало. Його брат працював неподалік того місця.

— Ото вже направду бандитська місцина, — сказав він мені. — Нині тим причалом вже ніхто не користується, зараз усі судна ідуть вище за течією річки, до причалу Гадсона. Що ж до причалу Венсді, то зараз там ошиваються усі річкові щури. Майк — то мій брат — завжди казав, що причалом Венсді послуговуються для перевезення контрабанди. Гадаю, відтоді там стало трохи спокійніше, а втім, місцина таки бандитська.

Він дав мені настанови щодо того, як туди потрапити, а я дав йому кілька баксів і пішов.

Решту дня я провів за сортуванням своєї кореспонденції та зустрічався із хлопцями-газетярами. У місті все було тихо та спокійно, не відбувалося жодних подій, гідних звання великої новини.

Близько восьмої вечора я сів до свого побитого життям «Форда» та поїхав до редакції газети «Глоуб». Ледве-но я увійшов до будівлі, як назустріч мені вигулькнув Г'юсон, — він саме збирався йти додому.

— Привіт, — сказав колега. — Я так і не подякував тобі за те, що допоміг нам тоді з Кеннеді. То була чудова робота.

Я лише відмахнувся від його подяки.

— Що ти знаєш про Лу Спенсера? — запитав я.

Г'юсон знизав плечима.

— На твоєму місці я забув би про нього, — мовив він. — Та справа Вессі вже похована. Ти нічого не доб'єшся, порпаючись у тій купі бруду.

Я похитав головою.

— Ні... Мені йдеться про інше. Просто хочу знати, що то за людина. На того Спенсера працювала моя дівчина, і зараз вона кудись зникла. От я й запитую себе, чи той тип, бува, не причетний до її зникнення.

Г'юсон похитав головою.

— Спенсер — не така людина. Він має дружину, яку кохає до нестями. Він не став би зраджувати їй зі своєю працівницею. Звичайно, я можу помилятися, а втім, не думаю.

Я пригостив його «Кемелом».

— Той Спенсер — жорстокий чолов'яга, чи не так? — запитав я.

Г'юсон лише знизав плечима.

— Еге ж, гадаю, що так. Він — пронозливий тип і заробляє чимало грошви. Але викинь вже ти того Спенсера з голови.

Ми разом спустилися сходами, і я підвіз його половину дороги додому. Тоді висадив Г'юсона коло зручної для нього станції метро, а сам поїхав у керунку причалу Венсді.

Отже, Спенсер — одружений чоловік. Я сказав собі, що скоро маю зустрітися з цим типом. Але спершу мушу знайти Марді та вислухати її історію. Отоді вже можна буде піти до Спенсера та поговорити з ним. Хотілося мені того чи ні, а схоже, я дедалі сильніше вплутувався у цю справу.

Причал Венсді був розташований у дальньому кінці східної околиці міста. Аби дістатися туди, я мусив проїхати крізь кілька вельми сумнівних кварталів. Доводилося кермувати вкрай обережно, бо тамтешні вулиці були вузенькі, а пішоходи переходили дорогу, де їм заманеться.

Я припаркував автівку в невеличкому гаражі неподалік причалу.

Службовець моргу мав рацію. Це було вельми бандитське місце. Обабіч вузьких вулиць нависали темні будинки, такі перекошені, що, здавалося, похилившись одне до одного, торкаються дахами, затуляючи небо над головою. Хідники були мокрі та слизькі, вкриті усіма можливими ґатунками сморідних покидьків.

Працівник гаража підказав мені, де шукати причал Венсді. При цьому той чолов'яга поглянув на мене так, ніби я збожеволів. Можливо, він навіть мав слушність, але це мене однаково не зупинило би.

Я швидкою ходою наближався до мети. Річковий туман повільно підіймався над водою, і до мене долинула низька нота сирени, що завивала на далекому маяку. Невдовзі останні крамниці залишилися позаду. Схоже, я був вже зовсім близько до річки. Завернувши за ріг вулиці, я вийшов на причал Венсді, у дальньому кінці якого видніли лише маслянисті води, в яких відбивалося світло самотнього вуличного ліхтаря.

Обіч пристані з пітьми бовваніли, розкидані де-не-де, високі будинки. У їхніх вікнах ледве виднілися жовті шпарини світла, що пробивалося крізь кепсько припасовані жалюзі. Раптом мені стало зимно. Туман був вогкий, а з річки дув пронизливий вітер.

«Ну що ж, — подумав я. — Ось я й на місці». Причал Венсді аж ніяк не видався мені привабливим куточком.

Я пройшовся до краю води та окинув поглядом темну річку. Та не побачив на ній нічого, крім самотнього буксира*, на якому світилася гасова лампа. Я кинув погляд на свого годинника. Всього-на-всього за чверть дев'ята.

Та жінка сказала, що я маю прийти на причал Венсді, та й годі. Це місце було збудоване у формі трибічної площі, за четвертий бік якій правила річка. Спостерігати за цією площею було просто. Я пригледів собі бухту старого каната, що валялася у темному закутку, та всівся на неї.

Перебуваючи на цьому спостережному місці, я міг оглядати весь причал і водночас залишався непоміченим і відносно захищеним від вітру.

І хоча це був не найкращий спосіб провести вечір, та якщо я збирався знайти Марді, то ремствувати мені не годилося. Закурити я не міг, адже боявся, що видам свою присутність, а на додачу мені страшенно хотілося хильнути чогось міцного. Минуло десять хвилин отакого чекання, і я почав добряче дратуватися. Принагідно придумав кілька вигадливих імен для тієї загадкової пані, яка мені телефонувала. Мені кортіло бодай один раз із нею зустрітися. Одного разу їй би вистачило з гаком.

Коли годинник підказав мені, що сиджу тут уже пів години, мене охопив неспокій. Я підвівся на ноги та, не

---

* Буксир або буксирне судно — службово-допоміжне судно, призначене для водіння несамохідних, або тих, що втратили хід, плавальних засобів, а також для надання допомоги кораблям і суднам, що зазнають лиха на воді.

виходячи з найглибшої тіні, почав крокувати туди й назад, аби прогнати заціпеніння зі своїх кісток. П'ятнадцять по дев'ятій — і нічого досі не сталося. Мабуть, та жінка просто пошила мене в дурні.

І тут зненацька почали розвиватися події. Я побачив, як з-за рогу вулиці повільно наближається світло фар автівки. Хутко пригнувшись, я сховався за бухтою каната і, ставши на коліна, визирав з-понад неї, як то зазвичай роблять у кіно. Велика автівка з піднятим верхом завертала за ріг, прямуючи на площу. Її фари освітлювали темряву та сліпили мені очі. Я присів та не підводив голови, аж поки світло ковзнуло по бухті каната та промайнуло, віддаляючись, і мій закуток знову поринув у темряву. Тоді я нечутно підвівся зі свого сховку.

Автівка зупинилася коло одного з будинків. Цей будинок був цілковито темний. На відміну від інших довколишніх домів, у ньому не світилося жодне вікно.

Я обережно рушив до тієї будівлі. Та тільки-но я зробив крок, як двері будинку розчахнулися навстіж. З-за керма підвівся кремезний, добряче закутаний коротун і підійшов до інших дверцят автівки. Він нахилився вперед, і його плечі зникли у салоні. Невдовзі він відступив назад.

Я закляк. Той чоловік тримав щось у руках. Він стояв до мене спиною, і якусь мить я не бачив, що відбувається. А тоді він зробив крок назад, і з автівки вибрався ще хтось. Відтак ці двоє, похитуючись, попрямували хідником. Вони несли когось, загорнутого у пальто. Я інстинктивно здогадався, що то була жінка, і мені вистачило менше секунди, аби припустити, що то була Марді. Я вже збирався стрибнути вперед, аж тут з автівки вийшло ще двоє типів. Їхня поява змусила мене зупинитися. Не було сенсу встрягати у халепу, з якої не зможу викрутитися. Це товариство завиграшки може кинути мене у річку,

тож я усе зважив і зрозумів, що лізучи чортові на роги, анітрохи не допоможу Марді.

Чоловіки всім гуртом зникли у будинку, і я почув, як гримнули, зачиняючись, вхідні двері. За кілька хвилин кремезний тип вийшов, сів до автівки та поїхав геть так само безшумно, як і приїхав. Що ж, сказав я сам до себе, принаймні зараз їх у будинку залишилося тільки троє.

Я тихцем підійшов та кинув погляд угору. Зараз у вікні на третьому поверсі горіло світло. Щойно я його помітив, як хтось поквапливо опустив жалюзі, і світло, що пробивалося назовні, враз померхло.

Тепер я знав, до якої кімнати вони її запроторили, а це вже було дещо. Раптом я дуже пошкодував, що не маю пістолета. Мене проймали дрижаки від моторошного відчуття, котре викликáли цей причал і близькість річки. Я простягнув руку і легенько смикнув вхідні двері. Вони були зачинені.

Тоді я вирішив обійти будинок і добре роздивитися довкола. Уздовж одного боку дому був вузенький прохід, і саме туди я обережно попрямував. Я прихопив із собою кишенькового ліхтарика й увімкнув його, щойно пересвідчився, що стіна дому сховала мене, рятуючи від небезпеки бути побаченим з боку вулиці. Яскраве кружальце світла осяяло сморідний прохід. У самому його кінці височів прогнилий дерев'яний паркан. Я підтягнувся на руках і визирнув з-понад нього. Те, що я побачив, приголомшило мене. Задня стіна будинку височіла просто над водами річки.

Хлопцеві з такими мізками, як у мене, було нескладно зметикувати, що й до чого. Я швидко збагнув — якщо вони захотіли позбутися Марді, то все, що їм треба зробити, — це вбити її, а тіло викинути з вікна.

Чимшвидше потрапити до будинку — ось що я мав зробити. Хай навіть це означало вскочити у невелику халепу та, можливо, наразитися на небезпеку, — мені було

однаково, адже просто у цю хвилину Марді перебувала у значно більшій скруті, ніж та, що могла спіткати мене.

Я знайшов вікно на першому поверсі та, посвітивши ліхтариком у шибку, зміг розрізнити всередині невеличку кімнату без меблів. Це цілком годилося для того, щоби потрапити всередину. За допомогою ножа я підважив віконну раму. Вона була туга, проте піднялася без шуму. Я перекинув ногу через підвіконня та ступив до кімнати. Тоді розвернувся й зачинив за собою вікно. Спробуйте-но вдертися до темного будинку, на горішньому поверсі якого орудує трійко бандитів, а сам будинок розташований у такій місцині, як оцей покинутий причал, — подивимося, чи припаде вам таке до вподоби. Мені такий досвід не сподобався. Мої нерви були вкрай розшарпані, а в горлянці пересохло, немов у пеклі.

Я прокрався до дверей та повернув клямку. Легенько потягнув ту клямку на себе — і двері прочинилися. Вони трохи заскрипіли, проте не надто гучно. За дверима було темно, і я постояв, прислухаючись, однак нічого не почув. Тоді повільно та обережно вийшов у коридор, увімкнув ліхтарика, щоби визначити, де я і куди рухатися далі, та зачинив за собою двері. Праворуч від мене був вузенький сходовий прогін.

Я почав спинатися нагору, випробовуючи ногою кожну сходинку, перш ніж ступити на неї всією вагою. І правильно робив, адже деякі з отих дерев'яних східців були геть прогнилі та достобіса скрипіли.

Я вже був на півшляху нагору, коли почув, як на сходовому майданчику наді мною відчинилися двері, й раптовий потік світла осяяв прогін сходів. Хтось вийшов і зачинив за собою двері. Прогін знову поринув у темряву. Зачовгали кроки, прямуючи до сходів, що вели додолу. Я стояв, притиснувшись спиною до стіни. Якщо цей чоловік увімкне світло — справа моя кепська. Той тип почав спускатися. Мені було чутно, як його рука

ковзає поруччям, і я ще сильніше втиснувся у стіну. Він пройшов повз мене. Я відчув, як поли його пальта майнули по моїх колінах. Я дав йому спуститися на одну сходинку нижче, а тоді швидко розвернувся та щосили копнув його правою ногою.

То був чудовий удар. З такої відстані він навіть слона змусив би похитнутися. Я відчув, як носак мого черевика увігнався у щось тверде, почувся здушений зойк, а тоді — страхітливий гуркіт. Я не став чекати далі ані секунди, а, увімкнувши свого ліхтарика, рвонув угору сходами, перестрибуючи по три сходинки водночас.

Діставшись сходового майданчика третього поверху, я вимкнув ліхтарика та знову став спиною до стіни. Та перш ніж я вимкнув ліхтарика, мені впали в очі двері, розташовані коло сходів. Та ледве я встиг відійти, як раптом ті двері смикнулися та відчинилися всередину, і на сходовий майданчик ступив худорлявий тип у нап'ятому на голову чорному капелюсі.

— Гей, Джо, — гукнув він, схилившись над поруччями та вдивляючись у долішню пітьму. — Якого дідька ти там робиш?

Коли якийсь тип отак перехиляється через поруччя, вам залишається зробити тільки одне. І я це зробив. Я підчепив зігнутими пальцями низ його штанин і швидким рухом смикнув вгору. Хай який худий, той тип виявився важкеньким, однак я доклав достатньо зусиль і таки підважив його як слід. Налякано заревівши, тип полетів додолу.

Та це й усе, чого я досяг, адже тієї миті за моєю спиною пролунав хрипкий голос:

— Стій, як стоїш... достоту так, як стоїш зараз.

Моя уява одразу ж намалювала образ пістолета, що цілить мені просто у спину, та я однаково обернув голову, щоби пересвідчитись у тому на власні очі. Як я й очікував, на мене був націлений пістолет. Чолов'яга, що тримав

його у руці, мав лихий вигляд. То був гладкий коротун з коротко підстриженим білим волоссям. І з того, як цей гладун тримав пістолета, було видно, що він добре знає, як ним послуговуватися.

— Гаразд, — хутко відказав я. — Буду чемним.

— Відійди-но звідти, жевжику, — скомандував незнайомець. Цей грубас мав дуже хрипкий голос, немовби гортань його підводила. — Підійми руки догори і не намагайся утнути якоїсь дурниці.

Поки усе це відбувалося, знизу, зі сходів, докотився неабиякий гамір. Мені й раніше доводилося чути погані слова, але від тієї лайки, що долинала з пітьми, навіть річка могла би спалені ти.

— Стань писком до стіни, — сказав гладкий тип. — Зробиш один хибний рух — і я нашпигую тебе кулями. Не змушуй мене повторювати це двічі.

Я зробив, як він мені наказав. Сяйнула думка, що зараз мені буде непереливки. Обнадіювало те, що трохи знизив, так би мовити, працездатність двох інших бандитів.

— Ти як там, Ґасе, не покалічився? — прокрумкав гладун, не зводячи з мене очей. — Підіймайся сюди... У мене тут цей нікчема.

Єдиною відповіддю на грубасові слова став іще один потік лихослів'я. Запевне, той тип унизу знав усі погані слова, які тільки є на світі. Гладун явно був збентежений. Йому не хотілося залишати мене без нагляду і водночас нетерпеливилося спуститися вниз та поглянути, чи сильно постраждали від падіння сходами ті двоє. Тож грубасові залишалося зробити лише одну очевидну річ, і невдовзі він сам дійшов такого висновку.

Хоч я цього й очікував, а втім аж ніяк не сподівався від людини з його статурою такої спритності та швидкості. Я спромігся крутнути головою, щоб ухилитися від удару, та зробив це запізно. Руків'я пістолета уперіщило мене по голові, і я зомлів.

РОЗДІЛ ДЕСЯТИЙ

Ледь чутно, неначе з якоїсь бездонної прірви, до мого слуху долинув жіночий крик. Мене це не надто хвилювало, допоки крики не стали гучнішими, — тоді мені хотілося лишень, аби вона замовкла.

Я розплющив очі та роззирнувся. Проте мерехтливе світло свічки, яке, здавалося, плавало понад моєю головою, вельми дошкуляло, тож я знову заплющив очі. Зараз та жінка, що кричала, замовкла, і мені подумалося, що це добре. Я спробував поворушити руками, та не зміг цього зробити. Отоді вже я почав виявляти цікавість до того, що зі мною сталося.

Я знову розплющив очі, й цього разу все згадав. Мені неначе вихлюпнули в обличчя відро води — таке навальне було те повернення до тями. Спробував сісти, та виявилося, що мене зв'язали. Голова боліла, проте щосекунди ставала яснішою. Я завжди казав, що маю міцний череп.

Отож, я лежав на підлозі, а мої руки були зв'язані за спиною якоюсь тоненькою шворкою, що впивалася у зап'ястки. То було збіса боляче.

Просто наді мною горіла самотня свічка, приліплена на камінній полиці. Її світло відкидало тіні, що витанцьовували кімнатою.

Я обережно підвівся навсидячки. У голові шалено загупала кров, тож довелося ненадовго заплющити очі й відпочити. Тоді зіп'явся на коліна і, зрештою, звівся на ноги. Ті бандюки не завдали собі клопоту зв'язати мені ноги. Аби відновити кровообіг, я зробив кілька кроків туди й назад кімнатою. І вже за хвилину-другу, якщо не рахувати болю у голові, я почувався ніврокy.

Тієї миті двері відчинились, і на порозі з'явився високий, худорлявий тип. Він підійшов, злегка накульгуючи, тоді зупинився у проймі дверей та подивився на мене.

— Привіт, Ґасе, — сказав я йому. — А я вже був подумав, що ти зламав собі карк.

У тому мерехтливому світлі Ґас міг би завиграшки налякати більшість людей. Він мав цілковито пласке обличчя, маленькі очиці та щільно стиснутого рота. Скидалося на те, що кістки Ґасового обличчя докладають усіх зусиль, аби пробитися назовні крізь шкіру свинцевого кольору. Його перенісся було видалене хірургічним способом.

Ґас увійшов до кімнати та зачинив за собою двері. Зачиняв він їх дуже повільно та демонстративно. Я одразу відчув, що ми з ним не поладнаємо.

— Я знаю, як давати раду з такими мудрагелями, як ти, — заговорив він. У його голосі бриніло якесь протяжне квиління, і це звучало, наче грамофон, у котрого закінчився завод*. — Коли я з тобою закінчу, ти вже не будеш такий чванькуватий.

Я почав повільно відходити від нього.

— Ну ж бо, Ґасе, не роби нічого такого, що не сподобалося би твоїй мамці, — сказав я. — Давай-но краще ми з тобою усе спокійно обговоримо.

Промовляючи так, я намагався щосили тиснути на ту шворку, одначе вона була така тоненька, що загрожувала радше порізати мені зап'ястки, ніж розірватися.

А Ґас і далі наближався до мене кімнатою, аж поки зрештою моя спина наштовхнулася на стіну. Я встиг розрізнити лише легкий посміх на обличчі Ґаса, який замахнувся на мене кулаком.

---

* Грамофон (від *грецьк.* Γράμμα — запис, φωνή — звук) — перша система запису і відтворення звуку з плаского диска. Відтворював записи зі спеціальних ебонітових дисків. Грамофон потребував заведення його механізму вручну. При обертанні диска за допомогою годинникового механізму голка рухалася по спіральній канавці диска і викликала відповідні коливання платівки, відтворюючи у такий спосіб записані на ній звуки.

Я розрахував час удару і завбачливо відвернув голову. Ґасів кулак промайнув повз мене, дряпаючи мені вухо. Тоді він ударив лівою, та я вивернувся й прийняв удар на плече. Як на такого сухорлявого й нещасного, на перший погляд, чолов'яги, удари в нього були нівроку потужні. Я розумів, що довго не протримаюся.

Аж ось він знов угатив правою, неначе паровим молотом, цілячи прямісінько у центр мого обличчя. Я припав на коліно та схилив голову на груди. Ґасів кулак розмаяв моє волосся. Тоді я хутко випростався та зацідив йому коліном у живіт. Можете собі таке уявити? Цей мерзотник утратив пильність і пропустив такий удар.

Він засичав, неначе пробита шина, з якої виходить повітря, та повалився навзнак. Я не збирався затримуватися тут і панькатися з Ґасом. Тож, зробивши крок назад, ретельно прицілився та щосили вдарив його ногою у скроню. Бандит розпластався на підлозі, широко розкинувши руки. То був добрячий удар. Ґас залишився нерухомо лежати на долівці.

Я став над ним, аби за потреби зацідити ще раз, одначе той вже геть до мене збайдужів. Пересвідчившись, що Ґас остаточно мене покинув, я простягнув руки до підлоги та переступив через них, перемістивши зап'ястки з-поза спини перед себе. Ретельно оглянув шворку. Тоді поглянув на свічку й вирішив, що варто спробувати. Кілька разів обпікся, але таки звільнився. Шворка луснула після того, як я втретє підніс її до вогню. Я розтер свої затерплі зап'ястки, повертаючи до них життя, а тоді почухав потилицю.

З огляду на все, скидалося, що мені залишилося потурбуватися лише про гладуна. Я став навколішки коло Ґаса та швиденько обшукав його кишені. Якби дістав собі пістолета, то почувався би значно спокійніше. Проте пістолета не знайшов.

Упевнившись у відсутності зброї, я підвівся і тихцем підійшов до дверей. Уважав, що зможу знешкодити того грубаса, якщо вдасться заскочити його зненацька. Виявилося, що ліхтарик і досі зі мною. Рухаючись якомога тихіше, я вислизнув у коридор і якийсь час постояв там, уважно прислухаючись. Якщо я правильно визначив своє місцезнаходження, то Марді має бути за дверима у дальньому кінці коридору. Тому покрався у той бік, сторожко наслуха́ючи.

І ось я вже підійшов до тих дверей так близько, що майже вперся у них головою, коли це раптом несамовитий жіночий крик змусив одсахнутися назад.

Я вже ладен був увірватися до тієї кімнати, та вчасно зупинився. Мій задум полягав у тому, щоби виманити того гладкого типа назовні. Тож підняв руку та різко постукав у двері, а тоді відступив назад, туди, де починався сходовий прогін, і втиснувся спиною у стіну. У тому місці коридор круто повертав убік, тож я доволі надійно заховався за рогом.

На якусь мить запала тиша, відтак у коридорі з'явилося світло. Я присів і згрупувавсь, аби стати якомога меншою мішенню, та приготувався до неприємностей.

Однак нічого не сталося. Я ще нижче пригнувся до долівки та присунувся трохи ближче до рогу коридору. Власне, я нічим не ризикував, тому просто нашорошив вуха. Я почув сипле дихання гладуна. Певно, він теж стояв, прислухався до тиші та запитував себе, що то було.

— Ґасе? — прокрумкав він. — Це ти, Ґасе? — голос звучав так, ніби цей грубас був наляканий.

Я почекав, дозволивши тиші натягнути його нерви. Гладун вийшов у коридор і стояв коло дверей. З-поза його спини падало світло. Тримаючись якомога ближче до стіни та визираючи з-за рогу, я міг бачити цього типа, водночас залишаючись поза полем його зору.

Грубас здійняв голос і загукав:

— Ґасе! Ти потрібен мені тут.

Я легенько постукав по підлозі руків'ям ліхтарика, здійнявши саме стільки шуму, аби гладун подумав, ніби щось почув, але не був у тому впевнений. Я бачив, як він підвів голову, щось буркнув собі під носа та рушив у мій бік. Напруживши м'язи, я терпляче чекав на його появу. І тієї-таки миті, коли я вже був певен, що цей тип ось-ось потрапить до моїх рук, він зупинився та зробив крок назад. Мабуть, добрий янгол цього товстуна застережно поплескав його по плечу. Ґрубас хутко повернувся до кімнати та зачинив за собою двері.

Ох, як же ж мені це подобалося! Хай там як, а я більше не міг дозволити собі чекати та марнувати час. Треба було увійти туди та ризикнути, наразивши себе на удар.

Та щойно я приготувався рушити до кімнати, мені почувся звук дверного дзвоника, що долинув десь із глибини будинку. Це мене зупинило. Я хутко чкурнув коридором до кімнати, у якій залишив Ґаса. Він ще й досі лежав горілиць і бачив солодкі сни.

Знову нетерпляче задеренчав дверний дзвоник. Це вже було серйозно. Якщо сюди нагодиться ще більше бандюків, я потраплю у справжню облогу. Врешті-решт гладун зважився на вилазку. Я чув, як він відчиняє свої двері та ступає до коридору. Відтак побачив, як поволі наближається мерехтливий промінь ліхтарика.

Чи зазирне він сюди, аби перевірити, чи тут усе гаразд? Якщо так, я мав щось вдіяти. Якщо ні, цей грубас може податися сходами вниз, і це дасть мені вдосталь часу, аби дістатись до тієї кімнати та подивитися, що ж у ній коїться.

Поки я все обмірковував, товстун вирішив за мене. Несподівано я побачив, як обертається клямка дверей, і зрозумів, що той тип вирішив зазирнути до кімнати. У мене вже не лишалося часу на те, щоби прибрати Ґаса подалі з очей. Той так і лежав на видноті у світлі свічки.

Я поквапливо став за дверима та зачекав. Двері тихенько прочинились, і гладун просунув у шпарину свою голову. Якби я не був у такій халепі, це видовище здалося би збіса кумедним. Той грубас лише визирнув з-за дверей і відразу прикипів очима до Ґаса.

Не даючи гладунові нагоди отямитись, я усією своєю вагою кинувся на двері, придавивши його голову до одвірка. Зараз він скидався на експонат з вистави виродків. Його очі вибалушилися та крутилися навсібіч, аж поки зрештою зупинилися на мені.

— Вгамуйся, братчику, — сказав я та, добряче замахнувшись, уперіщив його у підборіддя, вклавши у той удар всю свою силу.

Мій кулак угатив у його нижню щелепу. Почулося виразне клацання. Удар вийшов такий сильний, що від зіткнення зі щелепою гладуна моєю правою рукою пройшов дрож і здерлася більша частина шкіри на суглобах пальців. Товстунові очі стали порожніми і, коли я перестав тиснути на двері своєю вагою, він повалився на підлогу, неначе застрелений слон.

Я відчинив двері, смикнувши їх на себе, та переступив через розпростертого на долівці гладуна. Дверний дзвоник знов оскаженіло задзенькотів, і хтось почав грюкати у двері кулаками. Я швиденько пройшовся руками по кишенях товстуна та знайшов його пістолета. Це був «Сміт і Вессон»* сорок п'ятого калібру. Чудовий аргумент у будь-якій суперечці.

Ох, як же ж добре було відчувати той пістолет у руці!

Зненацька стихнуло грюкання у двері та дзеленчання дзвоника, що невпинно лунали весь цей час. Це означало, що ті типи побоялися розбудити всю околицю

---

* «Сміт і Вессон» (*англ.* Smith & Wesson) — знаменита американська зброярня, що займається виробленням вогнепальної зброї, зокрема револьверів. Заснована в 1856 році Горацію Смітом і Даніелом Вессоном.

і збиралися залізти до будинку через вікно. Я не дурив себе думкою, ніби вони порозходилися по своїх домівках.

Я прожогом чкурнув у коридор та ввірвався до іншої кімнати. Я так очікував знайти у ній Марді, що передчував, яким героєм постану в її очах. У своїх мріях я зайшов так далеко, що вже уявляв, як стисну її у своїх обіймах. Та яке ж тяжке розчарування спіткало мене, коли побачив у тій кімнаті Блонді.

Блонді! Уявляєте собі таке? Та переді мною була са́ме вона — сиділа на стільці, до якого були припнуті її руки і ноги. Очі цієї жінки виказували, що вона замислює заподіяти комусь наглої смерті, та й загалом вона скидалася на тигрицю, що приготувалася стрибнути на свою жертву.

Я різко зупинився та став як укопаний.

— А трясця твоїй матері! — сказав я.

Блонді була здивована не менше за мене.

— Допоможи мені забратися звідси, — хрипко проказала жінка.

Коли вона це казала, я побачив, що їй було непереливки.

Я зайшов їй за спину та заходився пиляти ножем шворки, якими вона була прив'язана до стільця.

— Це мене бісить, — нарікав я, працюючи. — Розумієш, я тут вдерся до будинку, повного бандюків, віддухопелив їх усіх, ризикував власним життям, а все тому, що думав, ніби рятую з біди мою дівчину... й отепер виявляється, що весь цей час я рятував тебе.

Блонді нічого не сказала, проте зі свисту, з яким її дихання виривалося з ніздрів, я зрозумів, що ця пані вельми сердита.

Треба було діяти швидко. Я не знав, скільки часу ті типи будуть унизу, перш ніж натраплять на нас. Зрештою, перерізавши шворки, я одразу скочив до дверей.

— Розімни-но трохи руки й ноги, — сказав я Блонді, йдучи. — Ми мусимо чимшвидше вшиватися звідси.

Я нишком підійшов до сходового прогону та поглянув униз. Сходами підіймалися двоє. Певно, вони мене почули, бо швидко погасили свій ліхтарик. Я вихопив сорокап'ятикаліберного та вистрілив, однак подбав, аби не поцілити у тих хлопців.

Те, як ті двоє, тікаючи, загуркотіли додолу сходами, змусило мене засміятися.

— Не підіймайтеся сюди. Я хочу побути на самоті, — гукнув до них.

Тоді якомога тихіше поспішив назад до Блонді. Вона стояла, розтираючи свої зап'ястки. Її стиснуті губи застигли, перетворившись на тоненьку лінію. Ця жінка мала не наляканий, а радше розлючений вигляд.

— На наступний поверх, — коротко мовив я. — І то чимшвидше.

Блонді прошкутильгала кілька кроків уперед, а тоді зупинилася та почала лаятися на всі заставки. Я поквапливо схопив її за руку.

— Помовч, — сказав я. — Що сталося? Ти поранена?

Вона знову спробувала рухатися вперед, одначе ще раз мусила зупинитися. Блонді завмерла та закусила губу своїми великими білими зубами.

— Не можу йти, — судомно промовила вона.

Я не завдав собі клопоту сперечатися — часу було обмаль. Тож я просто завдав жінку на плечі та почав підійматися наступним прогоном сходів. Подолати тридцять сходинок, несучи на собі особу такої статури, як у Блонді, — то важка праця.

А коли ви, на додачу до того, що спинаєтеся нагору з таким тягарем, відчуваєте, що будь-якої миті якийсь тип з пугачем у руці може почати по вас смалити та перетворити ваші штани на решето, — то вже не просто

праця, то — справжнє пекло. Коли я дістався наступного сходового майданчика, з мене струменів піт.

Щойно піднявшись туди, я скористався ліхтариком. Сходовий майданчик був схожий на той, що унизу. Та сама кількість дверей. Я увійшов до кімнати, що прилягала до задньої стіни будинку, та звалив Блонді на підлогу.

— Спробуй-но розходитися, — сказав жінці. — Ми ще не вдома.

Залишивши Блонді свого ліхтарика, я знову вийшов на сходовий майданчик. Тоді перехилився через поруччя та вистрілив у долішню темряву. Подумав, може, тим хлопцям унизу хотілося, аби їх трохи полякали. Однак натомість вони налякали мене самого. З пітьми пролунав гучний постріл, і відчувся легкий повів повітря — то куля промайнула коло мого обличчя. Я відсахнувся назад, пересунувся вбік і ще раз вистрілив, але цього разу цілив у долішні сходи, де саме зараз мали бути прийшлі бандити.

Одразу два пістолети вистрілили у відповідь, і якби я не розпластався долілиць, то вже, напевне, зловив би кулю. Це мене не надто тішило — ті хлопаки добре зналися на стрільбі. Я попластував до кімнати і тихенько причинив за собою двері.

Можливо, те товариство поки не поспішатиме зайти сюди. Я не мав певності щодо того, скільки набоїв у мене ще залишилося, тому вважав за краще не витрачати їх намарно.

Узявши ліхтарика, я оглянув кімнату. Першим, на що впало кружальце світла, була важка шафа. Я підійшов та заходився відсувати її від стіни.

Блонді зіп'ялася на ноги і рушила до мене. Хоча її обличчя й було скривлене у гримасі, я сказав би, що вона переповнювалася рішучістю діяти.

— Не поспішай, — мовив їй. — Я й сам упораюся... ти ліпше подбай про себе.

Те, що вона на це відказала, не надається до друку. У взаєминах із такими жіночками, як Блонді, є певна перевага — вам немає потреби турбуватися про свої манери. Ми разом пересунули ту шафу через усю кімнату та підперли нею двері. Це мало затримати нападників на якийсь час.

Я підійшов до вікна та визирнув назовні. Унизу чорніла річка. На тій темній воді я міг розрізнити лише маслянисте відображення місяця, що проглядав з-за хмар. Падати було достобіса далеко.

Я обернувся до Блонді.

— Умієш плавати, сестричко?

— Еге ж, — озвалася вона, — та у цьому вбранні я плавати не збираюся.

Ну що за жінка!

Я запалив цигарку.

— Схоже, тобі таки доведеться поплавати... хіба що сюди з доброго дива нагодяться копи, — сказав я. — Ті хлопці за дверима налаштовані серйозно.

Блонді, промайнувши повз мене, підійшла до вікна та визирнула назовні. Я відчував запах її парфумів. Вона розвернулась та поглянула на мене.

— Донизу далеченько, — голос жінки ледь чутно затремтів.

«Хай яка вона вона є, — подумки відзначив я, — та відваги має доста».

А вголос промовив:

— Просто відштовхнися та стрибай... не стільки того діла. А я — за тобою. Ти ж бо не хочеш зостатися тут і підставлятися під кулі, правда?

Вона смикнула додолу застібку-блискавку своєї сукні, та впала до її ніг, і Блонді переступила через неї. Тоді рвучко поскидала з ніг туфлі. Блонді належала до числа тих жінок, які завжди носять чорну спідню білизну.

У темряві кімнати я міг розрізнити лише білину її плечей і нічого більше.

І тут за дверима пролунало три несамовито гучні постріли. Почулось, як кулі ляскають у протилежну стіну. Тоді хтось почав штовхати двері. Саме час нам забиратися звідси.

— Ну ж бо, крихітко, гайда назовні, там буде прохолодніше, — сказав я. — Просто сядь на підвіконня та звісь ноги назовні.

Вона піднялася на підвіконня, постояла, відновлюючи рівновагу, а тоді всілася, виставивши ноги у порожнечу за вікном. Підтримуючи Блонді, я поклав руки на її стегна і відчував, як її проймає дрож.

— Не будь дурненькою, — стиха промовив їй на вухо. — Я піду одразу за тобою. Просто глибоко вдихни... і стрибай.

Я зіштовхнув її з підвіконня та нахилився, щоби подивитися, як вона падає. Жінка поринула додолу, у темряву, і зрештою я почув гучний сплеск води. А тоді плигнув слідом за нею.

Чи була та вода холодна? Мені здавалося, що падаю до неї вже кілька годин. І вже коли подумав, що падатиму так довіку, моя голова розітнула річкову поверхню. Я обтрусив воду з очей та роззирнувся, шукаючи Блонді. Кілька секунд не міг її побачити, одначе врешті-решт за кілька ярдів праворуч від себе я розрізнив її голову, що погойдувалася, неначе поплавець, понад водою.

Я розвернувся та швидко підплив до неї.

— Привіт, крихітко, — сказав я. — У тебе все гаразд?

— Хтось за це заплатить, — люто промовила Блонді, — от побачиш, хтось за все це заплатить.

Я потайки посміхнувсь у темряві. Ця жінка мала такий гарячий норов, що навіть вода не могла його остудити.

— Може, подамося додому? — запитав я, пливучи з нею бік у бік. — Гадаю, ми з тобою мали вже задосить пригод, як на один вечір.

І ми разом тихо поплили на світло ліхтарів набережної.

РОЗДІЛ ОДИНАДЦЯТИЙ

Потайки провести Блонді до моєї квартири виявилося складним завданням. Якщо її не обходило, що про неї говоритимуть, то мені це було неоднаково.

Безумовно, нам неабияк поталанило. Трохи поплававши, ми знайшли місце, де змогли піднятися з води на набережну. Докера*, що тієї миті стояв на причалі, мало шляк не трафив, коли ми видерлися з річки просто до його ніг. Оговтавшись від потрясіння, побачивши Блонді у самій лише вологій білизні, чолов'яга простягнув нам руку допомоги. Він відвіз нас до себе та спорядив парою поношених костюмів. У них ми з Блонді були схожі на волоцюг, але до того нам було байдужісінько.

Скидалося на те, що докера цілком вдовольнила та сумнівна історія, що її я вигадав спеціально для нього, і він допоміг нам усім, чим лише міг. Насамкінець я пообіцяв віддати йому двадцять доларів, якщо він викличе нам таксі, що цей добрий хлопака і зробив. Отак ми й дісталися додому.

Просто зараз Блонді лежала у ванній, відмочуючи свої синці, а я зі склянкою скотчу в руці присів навпочіпки коло каміна. Я не надто прагнув приводити Блонді сюди. Одначе, з огляду на нещодавні події, повернутися до своєї квартири вона просто не могла. Тож не було іншої ради, крім як привести її до себе додому. Я хотів почути її історію, незважаючи на те, що у таксі вона за всю дорогу промовила не більше трьох слів, та й ті були погані. Проте я мав надію, що таки зможу витягнути з неї якусь інформацію.

---

* Докер — вантажник, який працює у порту.

— Коли закінчиш, — гаркнув до неї, аби почула, — то згадай, що я тут чекаю.

— Гаразд, — озвалася гостя. — Ходи сюди та подай мені рушника — і я вийду.

— Ти й сама можеш узяти того рушника, — сказав я. — Може, сама ти — дівчина нескромна, та не забувай, що я — добропристойний чоловік.

На це Блонді не відказала нічого, та я почув, як вона вилазить з ванни. За якийсь час жінка вийшла, загорнута у мій вовняний халат. Її очі досі були люті, а губи — щільно стиснуті у похмуру лінію. Вона кивнула головою у бік ванної кімнати, взяла склянку та налила собі на три пальці скотчу.

Подавшись до лазнички, я вихилив свій скотч, а вже тоді занурився у ванну. Гаряча вода відновила сили, і я почувався набагато краще, коли зрештою вийшов до вітальні.

Блонді сиділа навпочіпки біля каміна. З її губ вільно звисала цигарка, а скотчу в пляшці значно поменшало.

Я присів коло неї та запалив цигарку. Якусь мить ми так і сиділи. Тоді я порушив мовчанку, сказавши:

— Можливо, тобі б хотілося розповісти мені про те, що там сталося?

Вона обернулася в мій бік і тепер дивилася просто на мене. Ця жінка таки була вельми груба. Гадаю, вулиця безжально вибиває з цих осіб усю їхню лагідність. Вони вчаться не мати почуттів і завжди бути напоготові, аби когось обшахрувати. Це єдина зброя, яку вони мають, аби якось себе захистити.

Дивлячись на жорстке обличчя Блонді, я не бачив у його виразі нічого, що бодай би якось пом'якшувало її риси. Вона мала розкішний вигляд, але це не могло їй зарадити. Якщо ви маєте очі, що немовби вирізьблені з граніту, та рота, подібного на капкан, то решта вашої

зовнішності, хай би якою вона була привабливою, вже ніяк цього не виправить.

— Послухай-но, — спокійно сказала вона. — Ти витягнув мене з халепи, але ти зробив це заради когось іншого, а не заради мене. Між нами вже була невелика суперечка. Гадаю, ми одне для одного анітрохи не важимо. Тож, якщо намагаєшся виявити співчуття, ліпше облиш це, та й квит. Я любісінько перебудуся без твоїх намагань підлеститися до мене, затямив це?

Розмовляти з такою пані, як вона, було однаково, що бавитися у «долоньки»* з грим учою змією. Говорити до такої затятої жінки можливо лише в один спосіб, і я вдався до нього — відповів їй її власними словами.

— Я не намагаюся до тебе підлеститися, сестричко. Бо не витрачаю лестощів на таких жінок, як ти. А приберігаю їх для тих, хто може оцінити це належним чином. Усе, що мені від тебе потрібно, — твоя історія. Я й сам уплутався в цю справу, тому, гадаю, маю повне право дізнатися дещо про неї, надто якщо вже я витягнув тебе з халепи. Тож годі кирпу гнути, припини розігрувати драму та розкажи, що знаєш.

Блонді розвернулася спиною до каміна.

— Нічого я тобі не розповідатиму, — відказала вона.

Я підвівся на ноги.

— Гаразд, — сказав я. — Тоді геть звідси... ну ж бо... забирайся звідси під три чорти... геть!

---

* «Долоньки» (*англ.* «Handies») — гра для двох гравців, заснована на жестах і їх тлумаченні. Полягала у тому, що гравець за допомогою рук зображав якесь слово, фразу, назву, персонажа чи ситуацію, при цьому другий гравець, який спостерігав за жестами першого, не конче мусив відгадати, що саме йому було показано, він лише мав своєю чергою показати не менш вигадливу жестову імпровізацію. Гра набула надзвичайного поширення у США влітку 1936 року й охопила практично всю країну. Втім, всезагальне захоплення цією грою протривало лише одне літо, і вже невдовзі вона була забута.

Вона підвелася. Її обличчя було здивоване, а очі широко розплющені.

— Якщо ти негайно звідси не заберешся, я викличу копів і передам тебе їм. Ти ж бо й сама можеш здогадатися, яке буде звинувачення... і я подбаю, щоби тобі це не зійшло з рук.

Блонді побачила, що їй нічим було крити. Її похмуре обличчя проясніло, і вона засміялася. Ця жінка могла мати дуже милий вигляд, коли сміялася.

— Гаразд, любчику, — сказала вона. — Я буду чемною дівчинкою.

— Отак вже краще, — мовив я, повертаючись до каміна, — не треба було чекати, поки я візьму тебе за барки.

Вона налила собі ще скотчу. Той трунок, безсумнівно, припав пані до смаку.

— Авжеж, любчику, — сказала Блонді, наче медом помастила. — Ти — ґазда в хаті.

— До речі, здається, я вже казав тобі, що ті твої «любчикання» вже сидять у мене в печінках. Ти ж бо зараз не на роботі.

Вона підійшла та обвила мою шию руками.

— А могла би бути, — промовила жінка, беручись на хитрощі та демонструючи неабиякі акторські здібності.

Мене це лише знервувало. Я не надто лагідно звільнився від рук Блонді та штовхнув її у фотель.

— Вгамуйся, — сказав я. — Мені вже давно хочеться спати. Година пізня.

Якусь мить скидалося на те, що Блонді знову розлютиться, та, схоже, вона подумала і вирішила, що краще обійтися без цього.

— То що за історія за усім цим стоїть? — запитав я.

Вона знизала плечима.

— Гадаю, Ерл трохи втомився від мого товариства. Це було щось на кшталт натяку. У такий спосіб той хлопець зазвичай дає дівчині зрозуміти, що їй уже час вшиватися.

Що ж, правдоподібно, та не зовсім. То була одна з тих мудрованих відповідей, що наполовину складаються з правди, а наполовину — з брехні. Якщо я збирався дізнатися від цієї жінки бодай щось, то мав провадити розмову з нею вкрай обачно.

— То ті троє бандюків працюють на Каца?

Вона кивнула.

— Саме так.

— І що вони хотіли дізнатися?

Блонді зиркнула на мене. І знову її губи посміхалися, однак очі були підозріливі.

— Любчику, вони не хотіли дізнатися анічогісінько, — відказала вона.

— Та невже? То це тому вони нам'яли тобі боки?

Через спогад про побиття її обличчя спохмурніло.

— Я вже тобі сказала... У такий спосіб той тип дає дівчині зрозуміти, що він уже втомився від неї.

Я знизав плечима. Не залишалося жодного сумніву, що такими розмовами я нічого не здобуду.

— А що тобі відомо про Спенсера?

Її обличчя нічого не виказувало.

— Ніколи про такого не чула.

Якби Блонді та Ананія* стали змагатися в оповіданні побрехеньок, то я вже знав, на кого поставив би свої гроші.

— Чи ти колись чула про дівчину на ім'я Марді Джексон?

І знову вона похитала головою. Я відмовився від подальших спроб щось вивідати. Блонді була надто груба

---

* Ананія — біблійний персонаж, який згадується у Діяннях апостолів. Ананія — ранній християнин, який збрехав Святому Духові, і через цю брехню його спіткала раптова смерть. Ім'я Ананія вживається як синонім брехливої людини.

та затята, аби на неї сердитися. Вона би просто з мене посміялася.

— Гаразд, сестричко, — сказав я, підводячись. — Бачу, ми з тобою не дійдемо згоди. Можливо, колись ти все добре обміркуєш і розповіси мені цю історію навпростець. Сподіваюся, для тебе тоді ще не буде запізно. А зараз, може, розкажеш мені про свої подальші плани? Ти ж бо знаєш, я не можу тримати тебе тут.

— Вранці я збираюся покинути це місто, — відказала Блонді. — Я хочу, щоби ти сходив до моєї квартири, зібрав для мене деякі речі та приніс їх сюди. І тоді я заберуся звідси.

У витримці ця жінка не мала собі рівних. Я був надто змучений, аби сперечатися.

— Як скажеш, — пробурчав я. — Обирай, де тобі буде зручніше, — тут, на канапі, чи у моєму ліжку... Мені однаково, просто вирішуй, де саме ти спатимеш, а я спатиму на іншому місці.

Ранок був похмурий та хмарний. Я прокинувся близько восьмої. Невдовзі дістався до квартири Блонді. Знайшов запасний ключ під килимком при порозі. Я прихопив з собою пістолет сорок п'ятого калібру, який напередодні забрав у гладуна. Схоже, зброя не постраждала від падіння у воду, до того ж я подбав про те, щоби добре її почистити. Підготувався, бо не збирався давати Кацові ані найменшої нагоди заскочити мене зненацька. Годі й казати, що я трохи нервував, йдучи то тієї квартири.

Блонді вручила мені список речей, які були їй потрібні. Перелік був короткий, і вже невдовзі я зібрав усе, що треба. Тоді обережно пройшовся кімнатою й доволі ретельно все обшукав, але так нічого і не знайшов.

Після усієї цієї колотнечі я ні на крок не наблизився до того, щоби знайти Марді. Це змушувало мене лютувати. Мені вже випала нагода пересвідчитися у тому, яких горлорізів Спенсер наймав до себе на службу, тож, якщо

вони були здатні так суворо повестися з Блонді, то цілком могли застосувати ті самі методи до Марді.

Я був упевнений — Блонді щось приховує, і ті бандити намагались дізнатися, що са́ме їй відомо. Жінка була налякана. Про це свідчив той факт, що вона вирішила поїхати з міста. Те, що Блонді зважилася отак у поспіху залишити свою гарну квартиру, та ще й втратити усі свої зв'язки, вказувало на те, що вона зрозуміла — її приперли до стінки.

Та я ніколи нічого у неї не випитаю, якщо вона сама не захоче мені цього розповісти. Блонді була надто прониклива, аби її можна було так просто примусити говорити. Але зараз, коли Марді зникла, я просто мушу розкрити цю справу. Іншої ради не було.

Повернувшись до своєї квартири, я застав там Еккі. Він сидів у ногах ліжка та любісінько про щось теревенив з Блонді.

Я став на порозі та втупився в Еккі лютим поглядом. Еккі озирнувся через плече.

— Привіт, друже, — заговорив він. — Я дуже радий, що зазирнув до тебе.

Я кинув валізу на підлогу та глипнув на Блонді. Схоже, вона добре проводила час.

— Таж заради всього святого, — мовив я, — невже ти не можеш не пхатися до моєї хати, коли я зайнятий?

Еккі похитав головою.

— Ти міг би мені й подякувати, — сказав гість. — Не завдавай собі клопоту знайомити нас із цією пані, ми вже знайомі.

— Та бачу, бачу, — погодився я, скривившись. — Та ти би ліпше тримав язика на припоні... не хочу, аби все місто про це патякало.

Еккі вишкірився в усмішці.

— Ти це чула? — запитав він Блонді. — Можна подумати, ніби він — святий, еге ж?

Блонді було до вподоби бачити, як я втрачаю терпець.

— Ніякий він не святий, — сказала вона, виставляючи напозір свої посинцьовані руки та плечі.

— Ходімо, друже, — сказав я Еккі, — ми з тобою трохи побалакаємо назовні. А леді тим часом встане з ліжка, їй вже пора.

Еккі, вочевидь, не хотілося йти, та врешті-решт я таки вивів його зі спальні.

— Оце так-так, — кпинив він, лукаво поглядаючи на мене. — От вже про кого, а про тебе я б такого ніколи не подумав.

Я був уже добряче роздратований. Та з огляду на все, гадаю, це було цілком простимо.

— Просто зараз я не можу тобі усього пояснити, — збуджено сказав я. — Але, заради бога, тримай язика на припоні про те, що ти бачив. Ти упізнав ту жінку?

Еккі задумливо скривив обличчя.

— Аякже, — відповів колега, — я добре її знаю. А ти, схоже, ще й досі намагаєшся докопатися до правди у справі Вессі. Що ж, схоже, ти пречудово проводиш час.

— Може, скажеш мені, чого ти хотів, отак вдираючись до мене додому?

Еккі на мить задумався, а тоді його обличчя прояснішало.

— Знаєш, я геть про це забув. Коли я зайшов до твоєї спальні й побачив ту жінку в твоєму ліжку, це мене просто приголомшило. Ага, так-от, я прийшов, бо хотів тобі сказати про сьогоднішній вечір. Хлопці влаштовують невеличку вечірку в Г'юсона вдома. То я й подумав, що, може, ти захочеш піти туди зі мною. Це майже те саме, що вряди-годи бачитися з кимось із нашої репортерської братії, тільки цього разу ти побачиш їх усіх гамузом. Що скажеш?

Я ладен був погодитися на будь-що, аби лише відкараскатися від Еккі.

— Авжеж, — погодився я, — це було б чудово. Заїдь по мене ввечері, та й рушимо туди разом.

Тоді я взяв його за руку та попровадив до дверей. Він усе збагнув.

— Тільки будь обережний, — застеріг він.

Я виштовхав Еккі за поріг та захряснув за ним двері. Тоді повернувся до Блонді. Вона саме причісувалася моєю щіткою для волосся. Схоже, будь-хто послуговується моєю домівкою, неначе це якийсь готель. Я сів на ліжко.

— Вельми кумедний хлопчина, — сказав я.

— О, він мені подобається, любчику, — мовила Блонді, кидаючи на мене швидкий погляд через плече. — Він видається дуже милим.

Ще б пак. Ці двоє були одне одному до пари. Яке їхало, таке й здибало.

— Ну що, крихітко, — сказав я, прагнучи якнайшвидше позбутися її, — приніс твої манатки, тож, гадаю, ти вже можеш їхати звідси.

Блонді закінчила причісуватися та відкрила валізу. Я помітив, як вона зробила гримаску, побачивши, в якому порядку поскладані її речі, та це мене анітрохи не обходило. Вона вже й так виявила достобіса нахабства, попросивши мене піти по ті речі, тож, якщо їй щось не до шмиги, то це лише її клопіт.

Блонді відібрала кілька речей, які хотіла зодягнути, та заходилась убиратися. Я сидів собі на ліжку та спостерігав за нею. Насамперед мене бентежила думка, що ця жінка їде з міста і я можу вже ніколи не побачити її знову. А вона ж була важливою ланкою між Кацом і Спенсером, отже, могла би вивести мене на Марді. Я зважився ризикнути усім і ще раз спробував вивідати у Блонді бодай щось.

— Була одна дівчина, яка працювала на Спенсера у «Тканинах Маккензі». То була прегарна панянка і мені неабияк припала до смаку, — почав говорити я.

— Послухай-но, жовторотику, — відказала Блонді, не підводячи на мене погляду. Вона саме нахилилася вперед, закріплюючи свої підв'язки*. — Твоє любовне життя мене анітрохи не цікавить.

Я відчував спокусу зацідити їй у писок, одначе стримався, натомість провадив далі, тримаючи руки в кишенях:

— Ця дівчина зникла. Я не можу її знайти і...

— Якщо вона була хорошою дівчинкою, то їй поталанило — вберегла себе від зайвого горя з тобою, — сказала Блонді, випроставшись і простягаючи руку по свою сукню.

— Обережніше, бо я можу добряче всипати тобі перцю, — похмуро мовив я.

— Ой, та знаю, знаю. Не треба лишень зараз починати суперечку.

Я підійшов і взяв її за руки. Міцно їх стиснув. Жінка підвела на мене погляд, її обличчя стало жорстким.

— Не починай, — промовила вона. — Якщо тобі кортить мене скривдити, не забувай, що я можу відважити здачі.

— А чи не спадало тобі на думку, що просто зараз Кац ошивається містом і тільки й чекає нагоди вгатити у тебе кулю? — запитав я. — Думаєш, ти достатньо розумна для того, щоби зіграти у цю гру самотужки, і тобі це все просто так минеться? Може, й так, а може, й ні. Хай там як, а коли одного чудового дня я прочитаю у газеті, що одну гарненьку мертву білявку виловили з річки, то лише засміюся. Та я готовий узяти на себе розслідування цієї справи, якщо ти розповіси мені те, що тобі відомо.

---

* Підв'язки — предмет жіночої білизни, що являє собою гумку або тасьму, які служать для підтримки панчіх. Виготовляються зазвичай з міцної тканини або шкіри завширшки 2-3 см і кріпляться до особливого елемента одягу — пояса для панчіх.

Коли чекатимеш надто довго, то хтозна, може, вже й не матимеш можливості нікому нічого розповісти. Тож це твоя остання нагода зняти тягар з душі.

Блонді лише глузливо посміхнулася.

— Яке ж ти базікало, — сказала вона. — Я й сама зможу дати собі раду, хлопчику, тож нехай тебе це не турбує. Я вже робила це раніше, робитиму й надалі. А тобі я нічого не скажу. Якщо тобі аж так кортить — спробуй з'ясувати усе, але зроби це самостійно.

Я знизав плечима та не став більше затримувати її.

— Гаразд, розумако, уперед, роби, як собі знаєш. Але потім не кажи, що я тебе не застерігав.

Вона натягла на себе сукню та прилаштувала на голову капелюха. Тоді зачинила валізу та сказала:

— Як побачиш мене наступного разу — зніми переді мною капелюха. Я буду з грошима.

Ця заувага дещо мені підказала. Отже, Блонді накинула оком на якісь легкі грошики, що могло означати лише одне — шантаж. Це пояснювало, чому вона так хотіла взятися до цієї справи самотужки. Це багато чого пояснювало.

— Будь обережна, Блонді, — сказав я. — Ця гра — небезпечна.

Її обличчя нічого не виказувало. Жінка взяла сумку та рушила до дверей, промовивши:

— Та вже якось упораюсь. Якщо ми більше не побачимось — не спийся тут.

Блонді відчинила двері та вийшла у коридор. Я спостерігав, як віддаляється її висока фігура. Вона пішла геть, злегка погойдуючи стегнами та високо піднявши голову.

Я вже збирався повернутися назад до кімнати, коли це побачив типа, що мешкав навпроти, — він саме стовбичив у відчинених дверях, витріщивши очі.

— Що, досі увижається всіляке? — люб'язно запитав його та зайшов назад до своєї квартири, тихо зачинивши двері, відгороджуючись од жвавої цікавості сусіда.

РОЗДІЛ ДВАНАДЦЯТИЙ

До того часу, коли ми з Еккі приїхали до Г'юсона, вечірка вже йшла повним ходом.

До невеликої кімнати напхом напхалося вісім пар людей, і повітря було важке від тютюнового диму. Тут усі пили донесхочу і всі курили.

Коли Еккі почав повільно просуватися поміж гістьми до кімнати, присутні привітали його гучними вигуками. Побачивши його, більшість людей сміялися. Еккі скинув з себе пальто і капелюха та схопив пляшку скотчу.

До мене підійшов Г'юсон, і ми потисли одне одному руки.

— Вечірка, звісно, поганенька, — вибачливо сказав він. — Та я радий, що ти завітав, Ніку.

Він провів мене кімнатою, знайомлячи зі своїми гістьми. Тут була більшість хлопців з газети «Глоуб», а ще п'ятеро принадних панянок. Усі ті дівчата були настільки гарні, що я не міг не озвучити своїх спостережень щодо їхньої зовнішності. Г'юсон пояснив мені, що вони були з «Місяця та скрипки», мюзиклу, який саме ставили у театрі «Плаза».

Він тицьнув мені до руки склянку скотчу з содовою та посадовив коло рудоволосої дівчини, а сам подався, щоби виявити гостинність до Еккі. Так, ніби Еккі не міг сам про себе подбати.

Рудуля вже добряче підпила та багацько хихотіла. Вона сказала мені, що її звати Дон Мюррей. Коли я запитав, яке її справжнє ім'я*, дівчина лише сильніше захихотіла, одначе так і не сказала.

---

* Дотеп, заснований на суголосності чоловічих і жіночих імен. Жіноче ім'я Дон (*англ.* Dawn — «світанок») звучить ідентично до чоловічого імені Дон (*англ.* Don), яке є скороченою формою імен Дональд і Донован.

Усі ці вечірки завжди однаковісінькі. Кожне напивається, як чіп, а тоді верзе всілякі дурниці та сміється, коли немає приводу сміятися. Гадаю, вечірки — то просто привід для того, аби налигатися.

Дон завела розмову про книжки. Це мене здивувало, адже я й на гадці не мав, що вона взагалі щось читає. Дівчина щойно дочитала Стейнбекові «Грона гніву»*.

— Присягаюся, цей хлопець знає, про що пише, — сказала вона. — Я ладна закластися, що він і сам мешкав у тих таборах**. Це найдивовижніша з усіх книжок, які я колись читала.

Якийсь худорлявий цибатий хлопчина, котрого я раніше не знав і чийого імені не розібрав, коли нас знайомили, зачувши цей відгук, нашорошив вуха і підійшов до нас. Виявилося, що він теж читав ту книжку, тож я вирішив, що ці двоє — споріднені душі, тихенько підвівся та й залишив їх самих.

Достеменна ознака того, що вечірка йде добре, — це коли люди починають ходити на кухню. Тож я вирішив це перевірити і зазирнути туди, аби пересвідчитися, чи там уже хтось є. Я неквапно увійшов до кухні й заскочив там одну парочку. Вони обвивали одне одного руками, а їхні обличчя міцно злилися в поцілунку.

Це переконало мене в тому, що з цією вечіркою усе гаразд.

---

* «Грона гніву» (*англ.* The Grapes of Wrath) — роман американського письменника Джона Стейнбека (1902–1968). Роман здобув національну літературну та Пулітцерівську премії. Він фігурував у переліку творів, за які Джон Стейнбек отримав 1962 року Нобелівську премію. Книжка «Грона гніву» вийшла друком 1939 року, тож на момент першої публікації «Ось ваш вінець, леді» (1940) була однією з книжкових новинок і саме набувала широкої слави.

** У книжці «Грона гніву» розповідається про фермерську родину, яка в роки Великої депресії у США (1929–1933) була вимушена полишити своє житло, податися з рідної Оклагоми до Каліфорнії та жити у таборі для переселенців.

— Якщо вона тебе вкусить, я її не засуджуватиму, — сказав я.

Хлопчина вивільнився з обіймів.

— Ладен закластися, що твоя мамця вважає тебе неабияким дотепником, — холодно мовив він.

Ну, хоч би чим дитина бавилась, аби не плакала. Я повернувся до вітальні. Дон і цибатий парубійко вичерпали тему Стейнбека і зараз сиділи, бавлячись у «долоньки».

Хтось завів грамофон, і всі гості стали у пари до танцю. У кімнаті було замало місця, щоби надто розгулятися, проте гостям було цілком достатньо того простору, де вони мали змогу обійняти дівчину та прочовгати ногами ярд або два.

Мені ж було цілком досить просто сидіти у фотелі та спостерігати за ними. Невдовзі підійшов Г'юсон і всівся на бильці мого крісла.

— Старий дуже втішений тим, як ти влаштував для нас зустріч з полковником, — сказав колега. — Та й взагалі він уважає, що ти зробив нам величезну послугу.

Г'юсон належав до людей того штибу, які ніяк не можуть зупинитися, коли згадують минуле. Колега завзято розводився про ту пригоду і про те, як люб'язно поводив себе полковник, і не було тій розповіді кінця і краю. Він так марудив мені голову, що я вже думав, що здурію, поки усе це дослухаю.

Аж ось посеред Г'юсонового монологу двері квартири відчинилися й увійшла Марді.

Я побачив її одразу ж і не йняв віри своїм очам. Обіч неї стояв високий тип з копицею хвилястого волосся, смаглявим обличчям того ґатунку, що так подобається жінкам, і, звісно, надзвичайно ясними блакитними очима. Нівроку гарний парубок.

Я витріщався на Марді крізь запону тютюнового диму і думав, що мені ввижається.

— Хто ця панянка? — обережно запитав я Г'юсона.

Він підвівся з бильця фотеля.

— Ще не знаю, але збираюся з'ясувати... але ж вона й персик, скажи?

Він підійшов до новоприбулих і потиснув руку високому хлопцеві. Тоді перемовився кількома словами з Марді. Зненацька я усвідомив, що вже встиг добряче напитися, і зараз вельми про це пошкодував. Я почувався трохи ображеним через того високого парубка. Усе це становище мало не надто гарний вигляд.

Г'юсон зупинив танці та провів Марді й того типа кімнатою, знайомлячи їх з усіма присутніми. Я підвівся з фотеля та поправив краватку. Врешті-решт ці двоє підійшли до мене. Спершу Марді не помітила мене серед загального сум'яття у цій прокуреній кімнаті. Та зараз вона стояла просто переді мною. Ми поглянули одне на одного, і її обличчя пополотніло.

— Ви просто мусите познайомитися з Ніком... вам цей хлопець сподобається, — сказав Г'юсон. — Він зробив для жіночих товариств більше, ніж багато хто з чоловіків. Біда тільки в тому, що він став до тих жінок аж надто товариський, тож усе скінчилося тим, що вони вигнали його геть.

Та я не слухав його теревенів. Марді без слів намагалася щось мені сказати. Її очі були широко розплющені та налякані; а тоді, бачачи, що я не можу здобутися на слово, вона заговорила до мене:

— Чому ж я не зустрічала вас раніше?

Отоді я все збагнув. З якоїсь причини дівчина не хотіла виказувати, що ми знаємо одне одного.

— Що ж, зараз ви маєте таку нагоду, і я сподіваюся, що не розчарую вас, — відповідь була ні к бісу, та вся ця дивна ситуація заскочила мене зненацька.

Г'юсон узявся відрекомендовувати мені того високого хлопця.

— Ніку, я хочу познайомити тебе з Лі Кертісом, — сказав він. Відтак обернувся до того хлопця і продовжив: — Кертісе, це — ...

Його урвала Марді. Маю сказати, вона перепинила його промову доволі природно.

— Ой, Баррі, а хто той потішний чоловічок, он там? — запитала вона.

Г'юсон вишкірився.

— То — Мо Еккі. Найкмітливіший новинар у всій окрузі. Ходімо, я вас із ним познайомлю.

І він повів їх від мене до Еккі, а той одразу сів на свого коника та радо завів бесіду. Я швидко усе збагнув. По-перше, Марді не хотіла, аби я показував, що ми з нею знайомі, по-друге, вона не хотіла, аби той здоровань дізнався моє ім'я. Я додав один факт до другого — і все зметикував. Скидалося на глухий кут. Я прагнув підійти до цієї дівчини та приязно з нею поговорити, однак вона, вочевидь, не хотіла, щоб у Кертіса виникли бодай найменші підозри, тому мені залишалося просто стояти на місці, дивитися на Марді та ковтати слинку.

До мене підійшла Дон.

— Потанцюй зі мною, гарячий чоловіче, — сказала вона. — Стисни мене у своїх обіймах. Мої інстинкти змушують мене потерпати від жаги.

Я би радше залюбки скрутив їй шию, проте подумав, що краще змішатися з натовпом. Марді та Кертіс саме балакали у дальному кутку кімнати з Г'юсоном. Кертіс стояв до мене спиною, та Марді не зводила з мене очей, поки я тинявся кімнатою.

— Ти міг би приділити мені трохи уваги. Та брюнетка за тобою не упадатиме.

Я відвів очі від Марді, обернувся до Дон і вишкірився в усмішці.

— Нехай тебе це не турбує, — мовив я. — У будь-якому разі, якщо вона мене таки вподобає, ти можеш узяти собі отого кучерявого хлопця.

Дон похитала головою.

— Я його не хочу.

Я проманеврував із нею крізь юрбу гостей до дальнього кінця кімнати.

— А що ти про нього знаєш? — запитав дівчину, злегка вихиляючись під звуки свінґу*.

— Що я знаю про Лі Кертіса? — Її брови злетіли вгору. — О, чимало.

Я знову провів її у танці кімнатою, а тоді платівка дограла до кінця й зупинилась.

— Може, ходімо на кухню та вип'ємо трохи?

— Ось що мені у тобі подобається. Ти читаєш мої думки.

І ми з нею вислизнули з вітальні. На кухні панувала цілковита темрява, та я знав, де у Г'юсона був ліхтарик, і швидко його знайшов. Дон потримала його, присвічуючи, поки я змішував для нас коктейль «бакарді»**. Тоді вона сіла на стіл, а ліхтарик лежав між нами.

— Мене цікавить цей Кертіс, — сказав я. — Може, розповіси мені, що ти про нього знаєш? Що він за один?

Дон задумливо цмулила свій «бакарді».

— Та там нема чого особливо розповідати. Він має трохи грошви, полюбляє гуляти на всю губу, все йому легко дається, бо ж меткий та спритний, а вже партнерок у ліжку змінює щотижня.

---

* Свінґ — загальна назва для групи танців, що розвивалися водночас із джазовим стилем свінґ в музиці в 20-х, 30-х та 40-х роках XX століття.

** «Бакарді» — алкогольний коктейль-аперитив, що походить з Куби. Основними складовими цього коктейлю є світлий ром — зазвичай «бакарді» (звідки й назва), гренадин і лимонний сік.

«Якого ж біса Марді знається з оцим типом?» — запитував я себе. У переважній більшості випадків ви легко можете визначити, чи дівчина — хвойда, а чи ні. І я був готовий заприсягтися, що Марді — порядна дівчина.

— І чим він заробляє собі на життя? — запитав я.

— О, він обіймає якусь велику посаду у «Тканинах Маккензі». Корпоративний секретар абощо. Ти не заперечуватимеш, якщо ми більше про нього не говоритимемо? Мені вже стає нудно.

— Аякже, гаразд, — погодився я.

Я напружував мозок, змушуючи його посилено працювати. Отже, цей тип пов'язаний з тим самим бізнесом. Це пояснювало, чому Марді воліла зберегти моє ім'я у таємниці. Я сказав собі, що Марді щось відомо, і збирався з'ясувати, що са́ме, тільки-но випаде нагода залишитися з нею наодинці.

Оскільки Дон очікувала цього від мене, я трохи з нею помилувався, а тоді залишив дівчину сидіти на столі посеред мороку і терпляче дожидати мого повернення. Тим часом вже собі вирішив, що цього вечора більше не залишатимуся з тією кралею сам на сам.

Я визирнув у вітальню. Вечірка ще й досі тривала. Марді танцювала з Г'юсоном. Я вже збирався увійти до кімнати, коли це раптом у передпокої задзеленчав телефон. Г'юсон поглянув на мене й гукнув:

— Послухай-но, хто там, гаразд, Ніку?

— Аякже, — запевнив колегу та підійшов до телефону. — Алло? Це квартира Баррі Г'юсона, —мовив у слухавку.

— Чи є там містер Кертіс? Містер Лі Кертіс? — запитав жіночий голос.

— Зачекайте хвильку, — сказав я та відклав слухавку вбік. Тоді пішов до вітальні. Кертіс обмінювався люб'язностями з однією іспанкою — знайомою Еккі.

Я підійшов до нього, промовивши: — Вас просять до телефону.

Той здивовано поглянув на мене.

— Ви впевнені? — запитав він, підводячись на ноги.

— Якщо ваше прізвище — Кертіс, то так, я впевнений.

Він окинув мене швидким, жорстким поглядом, а тоді вийшов з кімнати до передпокою. Я бачив, як обережно він зачинив за собою двері. Відтак я роззирнувся кімнатою, шукаючи очима Марді. Та не встиг я її відшукати, як іспанка звернулась до мене і заходилася точити ляси. Часом жінки бувають достобіса надокучливі.

Коли я зрештою відкараскався від тієї іспанки, Кертіс вже повернувся до вітальні. Він мав такий вигляд, неначе його щось добряче розсердило. Молодик підійшов до Г'юсона і сказав:

— Перепрошую, та щойно мене повідомили телефоном про одну нагальну справу. Мушу якнайшвидше рушати додому.

Г'юсона це не надто хвилювало, та для годиться він видав низку співчутливих звуків.

— Ви ж не забиратимете з собою Марді? — раптом спохопився Г'юсон. — Ми з нею так добре ладнаємо.

Я підійшов до них ближче, аби краще чути.

Кертіс опустив погляд на Марді.

Марді похитала головою.

— Я залишуся. Ти собі їдь. Може, ще встигнеш повернутися?

Кертіс повагався. Я бачив, як йому не хотілося йти. Він був роздратований, як той чорт.

— Гаразд. Тоді побачимося завтра, — мовив він, звертаючись до Марді, а тоді хутко вийшов за двері, навіть не завдавши собі клопоту попрощатися з усіма іншими. Таким вже був цей Кертіс. Його не цікавила жодна людина, хіба що він був певен, що зможе мати з цієї людини якийсь зиск.

— Я б не відмовилася від джину з лаймом*, — сказала Марді Г'юсонові.

— Авжеж, я зараз. Заждіть лише хвильку, скоро повернуся, — запевнив Г'юсон так, ніби Марді порине у скорботу, поки його тут не буде.

Щойно Г'юсон зник на кухні, я підійшов до Марді. Я сподівався, що Дон затримає Г'юсона бодай на якусь часинку.

— Я хочу з вами поговорити, — тихо сказав я. — Ви дозволите відвезти вас додому?

Марді кивнула.

Я почувався пречудово лише від того, що мав змогу просто стояти поруч і дивитися на неї.

— Не заперечуєте, якщо ми підемо звідси вже невдовзі?

Вона кивнула.

— Коли вам буде завгодно.

Повернувся Г'юсон, несучи коктейль. Його обличчя спохмурніло, ледве-но він побачив мене коло Марді.

— Час тобі звідси йти, хлопче, — звернувся до мене. — Там тебе на кухні вже зачекалася самотня молодиця.

Я похитав головою.

— Ти запізнився. Ми з Марді — давні друзі. Вона ще трішечки вип'є, і ми рушимо додому разом... лише вона та я.

Г'юсон обернувся до Марді.

---

* Джин з лаймом — алкогольний коктейль, що складається з джину, до якого додають лаймовий сік. Знаний також як «свердлик» (*англ.* gimlet cocktail), причому існує дві версії походження цієї назви. Одна пов'язує назву «свердлик» (*англ.* gimlet) з властивостями коктейлю, який буцімто просвердлює діри у пам'яті того, хто його п'є. Інша пов'язує цю назву з ім'ям військового хірурга Томаса Гімлетта (*англ.* Thomas D. Gimlette), який служив у Військово-морських силах Великої Британії та рекомендував матросам цей напій як засіб для профілактики цинги з огляду на високий вміст вітаміну С у лаймовому соці.

— Я ж бо застерігав вас щодо цього хлопця, — гаряче промовив хазяїн вечірки. — Він тільки й знає, що загарбує те, що йому не належить, і розбиває щасливі шлюби.

Марді засміялася.

— Я вже й сама почуваюся розбитою, — відказала дівчина на це. — Вже пізня година, Баррі, тож, гадаю, мені варто повертатися додому.

Г'юсон тяжко застогнав.

— Подаруйте мені лише один танок, і я вас відпущу, — сказав він. — Та ліпше б ви дозволили подбати про вашу дорогу додому.

Я кивнув Марді з-поза спини Г'юсона. Мені не хотілося, щоби гості подумали, ніби ми пішли надто поквапливо. Я залишив їх танцювати, а сам тим часом подався до Еккі та сказав йому, що збираюся піти звідси.

Еккі вже набрався, як жаба мулу. Він так налигався, що йому було би байдужісінько, навіть якби почув, що я збираюся накласти на себе руки.

— Будь з нею лагідний, — тільки й сказав колега, мружачи очі, аби зосередити їх на мені. — Схоже, вона чудова дівчина.

Я на мигах показав Марді, що чекатиму на неї внизу. Мені не хотілося, щоби Дон заявилася до вітальні тієї миті, коли ми з Марді йтимемо звідси разом. Як з'ясувалося згодом, мої хвилювання були марні. Дон напилася до нестями та заснула під кухонним столом.

За п'ять хвилин Марді збігла сходами додолу.

На ній був маленький хвацький капелюшок і гарне хутряне манто. Вона мала прегарний вигляд.

Довго чекати нам не довелося — вже незабаром вулицею проповзло таксі. Я махнув рукою водієві, і той зупинився перед хідником.

— Куди їхатимемо? — запитав я Марді, перш ніж звернутися до таксиста.

Вона повагалася, а тоді сказала:

— Я... я більше не маю дому... як гадаєте, може, мені зупинитися у якомусь готелі абощо?

Я з подивом поглянув на неї.

— Маєте якийсь багаж?

Вона кивнула.

— Я залишила його у камері схову на вокзалі. Ми могли би спершу поїхати туди, щоби забрати речі, та я однаково хочу встигнути на ранковий потяг.

— А що як запропоную вам поїхати до мене? — спитав я. — Не зрозумійте мене хибно, я не збираюся вас кривдити. Я лише пропоную вам дах над головою, і маю надію, що ви пристанете на мою пропозицію.

Кілька секунд Марді стояла, вдивляючись у моє обличчя, а тоді промовила:

— Дякую. Це дуже мило з вашого боку.

Заледве вірячи у те, що правильно її почув, я подав дівчині руку та допоміг сісти до салону таксі.

РОЗДІЛ ТРИНАДЦЯТИЙ

За всю коротку поїздку від Г'юсонової квартири до мене додому ми з Марді не зронили ані слова. Мені досі не вірилося, що вона сидить поруч і готова розділити зі мною моє житло. А ми ж лише так недавно познайомилися.

Зазвичай, коли дівчина виявляє таку готовність, я цілком упевнений, що мені буде завиграшки здобути її прихильність. Та з Марді усе виглядало інакше. У цій дівчині було щось таке, що зводило навколо неї неприступну стіну, котра захищала її від усіляких недобрих помислів з боку чоловіків. Не стану стверджувати, що не знайшлось би хлопця, який не спробував би ту стіну здолати, проте на мене Марді справляла са́ме таке враження недосяжності.

Вона тихенько сиділа в кутку сидіння та дивилася у вікно. Вряди-годи, коли ми проїздили повз вуличні ліхтарі, я міг ясно бачити дівчину. У тому хвацькому капелюшку та з хутряним коміром, щільно загорнутим навколо шиї, вона мала шикарний вигляд.

Урешті-решт ми дісталися мого будинку, і я розплатився з таксистом.

Нагору сходами ми підіймалися крадькома. Я нервувався через того типа, що мешкав навпроти, та була вже майже друга ночі, тож він, певно, вже спав.

Ми дісталися моєї квартири, не потривоживши нікого. Я зачинив двері, увімкнув світло та пожбурив свого капелюха на софу.

— Хух! — сказав до дівчини. — Ніде правди діти — мене аж дрож проймав, як ми підіймалися сходами.

Марді стояла та роззиралася кімнатою.

— Як у вас гарно, — мовила вона. — А як багато ви маєте книжок... ну, хіба ж то не чарівно?

У кутку кімнати в мене був обладнаний мініатюрний бар, і Марді підійшла, щоб його оглянути. Ми обоє говорили стишеними голосами, неначе двійко змовників. Я зайшов за стійку.

— Чого бажаєте? — запитав гостю. — Може, ми з вами вип'ємо житнього віскі з імбирною газованкою... це саме те, що треба перед сном.

Марді знову поглянула на мене. Я бачив, що вона ще трохи сумнівається у мені: не налякана, але й не цілком упевнена.

Я всміхнувся до дівчини, промовивши:

— Крихітко, щодо мене, то можете не хвилюватися. Я знаю, що ви думаєте, та забудьте про це. З іншими жінками я міг би дозволити собі зайве, але з вами — ніколи. Та й ви, гадаю, ніколи б не прийшли сюди, якби так сильно не потребували допомоги... Що ж, я охоче вам допоможу, і, будьте певні, зроблю це безкорисливо.

Коли я це сказав, Марді нарешті відпружилася.

— Але нехай то буде геть трішки віскі, а більше імбирної газованки, — сказала дівчина.

Поки я змішував нам напої, вона підійшла та сіла у фотель. Це був один з отих глибоких фотелів, сидіння яких розташовані мало не на рівні підлоги. З того місця, де я стояв, мені було видно вершечок її капелюшка та чималу частину ніг. Марді розгорнула поли свого хутряного манто та закинула їх на бильця фотеля.

У кімнаті було прохолодно, тож я увімкнув невеличкий електричний обігрівач, яким користувався у часи, коли опалення в будинку вимикали, а вечори ставали холодними.

Я повернувся до Марді, несучи напої, та подав їй одну зі склянок. Тоді сперся на камінну полицю і кивнув дівчині, дивлячись на неї понад краєм склянки:

— Ваше здоров'я! — виголосив тост і випив.

Марді відкинулася у фотелі, тримаючи склянку в руці, і на хвилину заплющила очі. Я її не квапив. Я здогадувався, що вона намагається зібрати докупи все, що було їй відомо. Мені ж було за радість просто стояти та дивитися на гостю.

— Я справді потребую вашої допомоги, — сказала вона нарешті, підвівши на мене погляд.

— Гаразд. І ви її отримаєте. Якщо ви потрапили у халепу — не бійтеся. Ми разом усе владнаємо.

— Але ж, містере Мейсон, чому ви робите це для мене?

Після такого вступу я вже не міг дозволити собі ходити манівцями, наче якийсь недолугий селюк. Тож я заговорив до неї напрямки:

— Тому, що я до нестями закоханий у вас. Ви — перша дівчина у моєму житті, на яку можу дивитися і з якою можу розмовляти, не думаючи про те, щоби провести з нею час і покинути. Ви — перша дівчина у моєму житті, яка має усе, що треба ідеальній жінці, а втім... а втім...

а, хай йому грець! Не годен я цього пояснити... але моє серце за вами сохне...

Цей вибух почуттів неабияк налякав Марді. Вона спробувала підвестися з глибокого фотеля.

— Зачекайте лише хвильку, — поквапливо зупинив її. — Ви запитали, чому я прагну вам допомогти, і я вам відповів. Це не значить, що ми не можемо й далі спілкуватись, як рівні. І мені не хочеться, щоби ви подумали, ніби я граю перед вами роль. Це не так. Я просто щирий з вами, тож, заради усього святого, не витлумачте мене хибно.

Марді знову опустилася у фотель.

— Але ж, містере Мейсон... — почала вона.

— Послухайте, а чи не могли б ви називати мене просто — «Нік»? Я не наполягатиму, якщо вам це не до снаги, та мені було би страшенно приємно, якби вам це вдалося.

Вона засміялася з мене.

— Ви божевільний, — промовила гостя. — Але дуже милий. Дякую вам, що сказали мені те, що́ допіру сказали. Мені конче потрібна людина, яка казатиме, що́ мені робити. Думаю, мені надзвичайно пощастило, що я зустріла вас.

Можете собі таке уявити? Вона думала, що це їй надзвичайно пощастило зустріти мене! Чи ви таке чули?

Трохи отямившись від її слів, я сказав:

— Гаразд, а зараз, гадаю, час вам розповісти мені все, що знаєте про цю справу.

Дівчина простягнула мені свою склянку.

— Я більше не хочу пити, — мовила гостя. А тоді встала з фотеля та скинула капелюшка і манто. Вона була вбрана у темно-зелену вечірню сукню, яка облягала її, неначе змііна шкура, а внизу переходила у широку спідницю. Я подумки зауважив, що ця сукня, певно, коштувала чимало грошей.

— Можна мені цигарку?

Вона могла попросити у мене місяць — і я радо дістав би його для неї з небес. Я прикурив їй цигарку, і Марді сіла на бильце фотеля.

— Це — найбожевільніша річ з усіх, які будь-коли зі мною траплялися, — зрештою заговорила вона. — Певно, мені краще почати розповідати усе з початку. Чи пам'ятаєте ви той день, коли запросили мене на обід?

Чи пам'ятаю я той день? Та він, немоби витатуйований, закарбувався у моєму мозку.

— Коли я повернулася до контори, мене викликав до себе містер Спенсер. Він лютував, бо йому було не до вподоби, що пішла з вами. Я не могла зрозуміти, як цей добродій може говорити мені такі речі. Гадаю, я теж неабияк розсердилася, тож сказала йому, що у свій вільний час можу ходити з тим, з ким захочу. Тож він мене звільнив.

Марді зробила паузу й підвела на мене очі, аби поглянути, що́ я про це думаю. Мені здалося, що зараз не найкращий час, аби казати їй, що усе це вже мені відомо. А що як дівчина образиться, коли дізнається, що я про неї розпитував? Тож я просто несхвально поцокав язиком й осудливо повів бровами.

— Я була така сердита, що просто вийшла з його кабінету й одразу попрямувала додому. Наступного ранку отримала листа, в якому мене просили прийти до контори, щоби зустрітися з містером Спенсером. Я порвала того листа й зробила вигляд, ніби його не одержувала. Цілий ранок я присвятила пошукам нової роботи. Мене неабияк здивувала кількість пропозицій, що їх отримала.

— Одну хвилинку, — втрутився я. — Ви кажете, що отримали чимало пропозицій роботи. Чому це вас так здивувало?

Марді злегка знизала плечима.

— Ну, ви ж бо знаєте, як складно десь влаштуватися у наш час. Робота не росте на деревах. Але я отримала

декілька насправді фантастичних пропозицій. Це змусило мене замислитися. Мені здалося, що щось тут не так. Тому наразі на жодну з них я не пристала, натомість пішла додому, аби гарно все обдумати.

— Чи казали ви новим роботодавцям, що працювали на «Тканини Маккензі»?

— Звичайно.

— І ви шукали роботу в тій самій галузі?

Марді кинула на мене пронизливий погляд.

— Так, — відказала вона врешті-решт.

Я усміхнувся до неї.

— Тоді, як на мене, у тому немає нічого таємничого. Ті ваші «Тканини Маккензі» виплачують найбільші дивіденди на ринку та мають більше грошви, ніж усі їхні конкуренти гуртом. Тож ясна річ, що всі ті хлопці так хотіли, аби ви працювали на них. Вони сподівалися, що довідаються від вас секрети успішного ведення справ.

Якийсь час гостя доволі спантеличено дивилася на мене, а тоді засміялася.

— Про це я навіть і не подумала, — з жалем зізналася вона.

— Ладен закластися, ви думали, що ваш бос створюватиме для вас перешкоди.

— Боюся, що так. — Вона трохи зашарілася. Я мусив докласти чималих зусиль, аби побороти прагнення заспокійливо поплескати її по плечі.

— Гаразд, — сказав я. — Забудьте про ті свої страхи. Зараз ви знаєте, що як захочете — легко зможете отримати чудову роботу. Розповідайте ліпше, що сталося далі.

Вона похитала головою.

— Не можу, от у чому біда. Коли я повернулася до своєї квартири, то застала у ній Лі Кертіса. Цей чоловік — Спенсерова права рука. У конторі ми його ніколи не любили, тож я геть не зраділа, побачивши його у себе вдома. Він сказав, що Спенсер хотів, аби я поверну-

лася. Сказав: шеф шкодує, що нагримав на мене, і що той готовий про все забути. Що ж, але я ще й досі була ображена, до того ж, я вже переконалася, що зможу отримати не гіршу роботу, тому сказала «ні». Та Кертіс почав на мене тиснути і врешті-решт переконав мене піти з ним до Спенсера.

Спенсерова поведінка викликала у мене підозри. Я не знала, до чого це все, та мені геть не сподобалося те, що він майже благав мене повернутися. Тож я йому відмовила. — Зненацька Марді затремтіла. — Я й зараз ніби бачу його перед собою. Спенсер сидів за своїм величезним столом, а його обличчя пополотніло, і він поглянув на мене так, неначе ладен був задушити голіруч. «Ти ще про це пошкодуєш, — сказав Лу страхітливим, спокійним тоном. — На твоєму місці я би забирався з цього міста геть».

Він нагнав на мене такого жаху, що тієї ночі я так і не змогла заснути. А ще відтоді й до сьогоднішнього ранку за мною стежили. Куди б не пішла — за мною всюди йшов назирці якийсь високий, худорлявий чоловік у чорному повстяному капелюсі, низько насунутому на обличчя. Спливло два дні такого переслідування, і я зважилася: спакувала свої речі, повідомила власницю квартири, що збираюся виїжджати, та приготувалась до того, аби покинути місто.

— Куди ж ви збирались податися? — втрутивсь я.

— Я думала про те, щоби поїхати на узбережжя. Хотіла влаштувати собі відпустку, та й могла собі її дозволити, бо заощадила певну суму грошей. Тож вирішила поїхати до моря та перечекати, поки вони про мене забудуть.

Мені геть не хотілося лякати Марді, та я подумав, що навряд чи ті люди колись про неї забудуть. Але вголос промовив лише таке:

— То що сталося потім?

Марді сиділа, тримаючи руки в пелені, й зараз почала їх заламувати. Її очі трохи спохмурніли.

— Мені здавалося, що я чиню страшенно розумно та зможу всіх перехитрувати, — сказала дівчина. — Я домовилася з власницею квартири, щоби вона відправила мої речі на вокзал, а сама довго блукала містом, ведучи за собою того високого чоловіка, що мене переслідував. Я збиралася вислизнути від нього, дістатися вокзалу та покинути місто так, аби ніхто про це не дізнався. — Вона журливо усміхнулася. Коли та мила дівчина усміхалась, я почувався просто пречудово.

— І коли до здійснення мого задуму залишався крок, — продовжила Марді, — аж раптом наскочила на Кертіса. Він не приймав відмов. Причепився до мене смолою, тому решту пообіддя я мусила провести в його товаристві. А тоді він наполіг на тому, аби відвідати вечірку Баррі Г'юсона. Оце й усе.

Я заплющив очі та дав своєму мозкові час розкласти усі ці відомості по поличках.

— Як ви думаєте, чому він привів мене до Г'юсона, а тоді, зрештою, залишив мене?

— Той Кертіс накинув на вас оком? — запитав я.

Це запитання, вочевидь, змусило Марді зніяковіти.

— Він радше чинив на мене тиск, — визнала вона. — А втім, він поводиться так само з більшістю дівчат.

Я мав на думці одразу кілька причин, чому Кертіс привів її до Г'юсона, та не збирався казати про це Марді. Припустімо, що Спенсер планував позбутися Марді, і Кертісові було про це відомо? Якщо серце цього типа трохи розм'якло до Марді, то я не міг його у тому винуватити. Певно, він просто склав Марді товариство, аби потинятися з нею містом і подбати, щоби з дівчиною нічого не сталося. І, коли вона опинилась у Г'юсона вдома, Кертіс вирішив, що якийсь час їй нічого не загрожува-

тиме. А тоді йому зателефонувала котрась інша жінка, і він мусив забратися геть, залишивши свою підопічну.

Мені сяйнула думка, що насправді увесь цей час Марді аж ніяк не була у безпеці. Все залежить від того, скільки їй відомо. І саме це мені треба було якнайшвидше дізнатися.

— Давайте-но я розповім вам усе, що знаю про цю справу, і тоді ви, можливо, побачите, у яку кепську історію потрапили.

— Я потрапила у кепську історію?

Я вишкірився в усмішці.

— Еге ж. Боюся, що так. — Запаливши наступну цигарку, я заходився розповідати: — Хочу викласти вам усе так, ніби ви нічого не знаєте про цю справу. Якщо викладу все таким чином, то ви, можливо, зможете розтлумачити мені деякі речі. Тож почнімо з самого початку. Отже, майже рік тому Ларрі Ричмонда застрелили. Цей тип був багатий шелихвіст, який називав себе президентом корпорації «Тканини Маккензі». Насправді він був президентом не більше, ніж я, та наразі це несуттєво. Його головна робота полягала в тому, щоби продавати акції компанії своїм друзям-багатіям. І, ніде правди діти, він виконував свою роботу надзвичайно успішно. Та не тому, що Ричмонд був аж такий вправний у торгівлі, а тому, що ті пакети акцій насправді були варті того, аби їх придбати. Їхня вартість постійно зростала, й усі, хто їх придбав, були вельми задоволені. Та насправді корпорація «Тканини Маккензі» була заснована для окозамилювання, щоби приховати якісь незаконні оборудки. У переліку власників її акцій є чимало великих цабе, включно з очільником міської поліції та посадовцями з митного управління. Ричмонд був хитрим гравцем. І поки кожен новий власник акцій купував їх під прикриттям суворого дотримання закону, ніхто з них не мав жодних причин скаржитися. Принай-

мні спершу саме так і було. Насправді ж Ричмонд ніколи навіть не показувався у конторі. Він лише валандався містом, витрачаючи грошики, а всією справою керував Спенсер. — Я підвівся, аби налити собі нову порцію житнього.

Марді сиділа тихенько. Її обличчя трохи зблідло, і вона мала втомлений вигляд. Була вже майже третя година ночі, та я мусив розкласти усе по поличках просто зараз.

— А тоді Ричмонда вколошкали. І це лише пішло на користь фірмі, адже вколошкав його не хто інший, як сам Спенсер. Гадаю, Спенсер просто втомився від того, що Ричмонд лише витрачав гроші, тоді як він самотужки робив усю роботу. Та якби Спенсер загримів за ґрати, почалось би слідство, і таємні оборудки, що стояли за «Тканинами Маккензі», були б розкриті. Такий розвиток подій аж ніяк не влаштовував власників акцій. Я не знаю напевне, але можу припустити, що са́ме тоді сталося. Вони усі зібралися разом, скрушно похитали головами та дійшли єдиного можливого висновку. Хтось мав стати цапом-відбувайлом.

А Ричмонд був знаний бабій. Не оминав увагою жодної вродливої жінки. Так-от, якраз перед тим, коли його закатрупили, він мав звичку розважатися з однією вуличною хвойдою, а та дівчина часто ходила з таким собі хлопакою на ім'я Вессі — справжнім крутеликом. Що могло бути простіше? Вессі став їхнім цапом-відбувайлом. Отож, ті можновладні акціонери подумали та й сфабрикували проти нього справу, і то так швидко, що у цього бевзя в голові замакітрилося. Його підставили копи, його підставив Спенсер, його підставили адвокати, його підставив суддя. Вессі не мав жодних шансів. Отаке. А щоби цілком убезпечити себе, вони залучили до справи ту повію, що зустрічалася з Вессі, та змусили її свідчити проти нього.

Ось тут я й узявся до цією справи. Спершу я дивився на цю історію, як на мерзенну стрілянину, таку собі сумнівну новину, про яку й цікаву статтю написати годі. Але якось уночі телефонує мені одна пані та й каже, що надсилає мені квиток, який дасть змогу бути присутнім під час страти Вессі. Ще вона каже мені, що Вессі проллє світло на цю справу, а вона заплатить мені десять тисяч доларів, якщо я дошукаюсь правди та оприлюдню її. Проте у цієї пані бракувало терпцю, тож поки я встиг бодай щось відповісти, вона повісила слухавку.

Що ж, це мене заінтригувало, тож я пішов подивитися, як той Вессі вдихне повні легені отруйного газу. Та перед тим, як врізати дуба, він устиг розповісти мені, що стріляв не він, а Спенсер. Я повідомив цю новину тій таємничій жінці, а вона надіслала мені п'ять тисяч доларів як акт доброї волі. Та не встиг я тими грошенятами натішитись, як до мене додому вдерлася Блонді, — так звати ту останню шльондру в житті Вессі, — та й украла їх. Я вдався до розшуків — достоту в стилі Філо Венса* — і зрештою вистежив ту шльондру та дізнався, де її кубло. Ми заледве встигли перемовитися кількома словами, коли це раптом до кімнати увірвався Кац. Той Кац — особистий охоронець Спенсера. Такий собі тип, який тиняється містом з пістолетом у кишені, чекаючи будь-якої нагоди пустити його в діло. Та, схоже, того типа найбільше цікавило, хто платить мені за те, щоб я здійняв бучу навколо справи Вессі. Тоді цей Кац почав мені погрожувати, тож я розповів йому історію, в яку той повірив, хай навіть вона й була не цілком правдива.

---

* Філо Венс (*англ.* Philo Vance) — вигаданий персонаж – приватний детектив, головний герой низки детективних романів С.С. Ван Дайна (1888–1939) (справжнє ім'я — Віллард Гантинґтон Райт) — американського письменника, журналіста, мистецтвознавця, одного з класиків детективного жанру, знаного також як автора статті «Двадцять правил написання детективних історій».

Тоді я трохи поміркував і вирішив, що ця справа мене не цікавить. Я — хлопець миролюбний, і як на мене, події почали розвиватися занадто бурхливо. Хай там як, а якого біса мені взагалі турбуватися про того Вессі? Він був лише дрібним злочинцем. Тож, коли та пані знову зателефонувала, сказав їй, що з мене досить.

Власне, ця жінка мене неабияк зацікавила. Захотів дізнатися, хто ж вона така. А наступного дня мої справи пішли не за планом, і сталося так, що я майже зіткнувся з тією жінкою, проте ми, зрештою, так і не зустрілися віч-на-віч. Наразі не вдаватимусь у подробиці, та, можливо, згодом розповім вам усе про той випадок. А потім я почав непокоїтися через вас. Мені хотілося вас побачити, та коли почув, що ви зникли, вельми стривожився. Ще більше захвилювався, коли потелефонувала та жінка й натякнула, що ви потрапили в біду і що вас можу знайти на старому причалі в східній околиці міста.

Тож я подався туди, встряг у суперечку з трьома поганими хлопцями, та замість вас знову натрапив на Блонді. Вона теж збиралася поїхати з міста. Після цього нарешті зустрів вас... А тепер, гадаю, мені вже час зупинитись, — і я, полегшено зітхнувши, відкинувся у фотелі.

— Здається, я можу вам допомогти, — сказала Марді. — Раніше я не розуміла чимало речей, та нині вони, схоже, складаються у цілісну картину.

— То, може, погляньмо на них під новим кутом?

Марді усміхнулася мені.

— Чи не зачекає це до завтра? — запитала дівчина. — Я така змучена. Погляньте-но лише, котра година. Відчуваю, що можу заснути просто тут, у цьому фотелі.

Я зірвався на ноги.

— Авжеж! Щось я геть утратив терпіння. Вкладайтеся спати. А зранку ми зможемо обговорити цю справу та ваші подальші дії.

Гостя повільно підвелася з фотеля та потягнулась. Стоячи там, перед електричним обігрівачем, у яскравому сяйві нагрівальних елементів, які просвічували сукню, окреслюючи обриси її ніг, закинувши назад свою голівку та трохи витягнувши руки, Марді була напрочуд гарна. Мені хотілося її міцно обійняти. Важко було стриматися і не піддатися спокусі.

— Отут у мене спальня, проходьте, — сказав я. — Вкладайтеся та поспіть.

— Можна, я позичу ваші речі? — сонно промовила дівчина.

Я підійшов до шафи, видобув з неї свою піжаму та халат і кинув їх на ліжко.

Марді увійшла до спальні та стояла, уважно дивлячись на мене.

— Дуже мило з вашого боку поступитися мені своїм ліжком, — сказала вона. — Ви ж не дуже заперечуєте?

Я не зрушив з місця. Просто не міг собі довіряти.

— Ні, не заперечую, — відповів гості.

Почувши раптову непевність у моєму голосі, Марді швидко підвела на мене погляд.

— Вибачте, але я не можу зробити того, що на моєму місці зробили би інші дівчата, — спокійно мовила вона. — Не тому, що вважаю це неправильним, а тому, що, мабуть, для цього ще зарано.

Я підійшов ближче й став з нею лицем до лиця.

— Ви — чудова, — сказав я. — Мені цього не хочеться. Чого мені хочеться насправді, то це аби ви знали, що я до нестями закоханий у вас. Тож хочу допомогти вам і робити для вас усе, що лише зможу.

Гостя поклала долоню на мою руку.

— Дякую.

Я усміхнувся до неї та вийшов зі спальні, причинивши за собою двері.

Під лампою у кімнаті сиділи гладкий тип із Ґасом і чекали на мене. Гладун тримав у руці автоматичного пістолета, націливши його на мій живіт.

— Руки догори, жевжику, — сказав він, — ухопи жменю неба.

РОЗДІЛ ЧОТИРНАДЦЯТИЙ

Я аж ніяк не очікував побачити цих двох, і на якусь мить їхня присутність у моїй квартирі просто ошелешила. Я притулився спиною до дверей та підняв руки вгору. У товстунових очах був лихий вираз, який мені геть не подобався. Здається, він досі дуже на мене ображався.

Чи знали вони, що Марді — у кімнаті просто за моєю спиною? Чи прийшли вони по неї, а чи лише збиралися звести порахунки зі мною?

— Як твоя довбешка, Ґасику? — запитав я стиха. — То вам, хлопці, тієї прочуханки було замало і ви прийшли по ще одну?

Гладун змахнув у мій бік дулом пістолета.

— Відійди-но від дверей, жевжику, нам потрібна та пані. Ну ж бо... Я не збираюся повторювати двічі.

— Марді, зачини двері, хутчіше... у нас проблеми, — крикнув я.

Ґас вилаявся та кинувсь уперед. Він сунув на мене збоку, аби не заступати гладунові лінії вогню. Я щільно притулився до дверей та приготувався його зустріти.

— Забери його звідти... якщо він захоче утнути якусь штуку, я продірявлю його кулями, — сказав грубас.

Ґас ухопив мене за руку та спробував відтягти від дверей.

Та для Ґаса я був заважкий, і на якусь мить він утратив рівновагу. Я трохи смикнув рукою у свій бік, і Ґас

повалися вперед, просто на лінію вогню. Підхопивши нападника і міцно притиснувши до себе, неначе давно загубленого брата, я завдав йому кілька коротких ударів у живіт. А відтак підбором черевика загрюкав у двері та знову закричав:

— Марді, зачини двері, хутчіш!

Ті два удари, що їх завдав Ґасові, зупинили його лише на кілька секунд, а тоді він зненацька добряче вліпив мені у щелепу. То був гарний удар, який збив мене з ніг. Однак я вчепився у Ґаса, і ми вдвох повалилися на підлогу.

Гладун вийшов наперед і притиснув дуло свого пістолета до моєї шиї.

— Заспокойся, — промовив він тихо, — май на увазі, цей пістолет стріляє майже безшумно.

Холодне дуло, що впивалося в шию, хутко погамувало мене. Я відпустив Ґаса, і той зіп'явся на ноги.

— Я не хочу вкорочувати тобі віку, але таки зроблю це, якщо вельми мені допечеш.

Ми зустрілися поглядами. Цей тип не жартував.

— Ґаразд, буду чемним, — запевнив я.

Дуло його пістолета стриміло переді мною, неначе жерло гармати.

— Пильнуй його... він — верткий тип, — мовив Ґас.

Гладун на те лише похитав головою.

— Нема потреби. Зараз він буде такий тихий та поступливий, хоч до рани прикладай, от побачиш.

А я ще й досі сидів на підлозі та сподівався, що Марді відчинить вікно і закричить, гукаючи на допомогу. Проте не почув ані звуку і занепав духом.

— Ну ж бо, вставай, — сказав гладун, знову тицяючи в мене пістолетом.

Я підвівся.

— На твоєму місці я би не намагався нічого утнути, — додав він. — Цей пістолет має гачок, який натискається дуже легко.

Мені вже стало ясно, що цей тип не може думати ні про що, крім стрілянини, тому я просто спокійно стояв.

Ґас заламав мені руки за спину. На мить я напружив м'язи, ладний чинити опір, але знову відчув тверде дуло пістолета. Відтак подумав, що більше прислужуся Марді живий, аніж мертвий, тому дозволив Ґасові себе зв'язати.

Поки той тип мене зв'язував, я спробував вдатися до хитрого прийому — щосили напружити м'язи рук, аби у слушний час відпружити їх і легко вивільнитись, адже мотузка була би погано натягнута. Одначе Ґас, схоже, знав усе про те, як мотузувати людям руки. Він так сильно затягнув пута, що я мимоволі назвав його кількома вельми вигадливими іменами.

Ці двоє трохи відійшли назад і подивилися на мене.

— Поквапмося, — сказав Ґас гладунові.

Той підійшов до дверей, за якими була Марді, та взявся за клямку. Двері були зачинені. Я добре знав, що відчинити їх не так просто, тож бандити не могли цього зробити, не зчинивши пекельного гуркоту.

— Хлопці, та облиште вже. Невже ви не можете дати нам спокій? Таж ви ті двері нізащо в світі не відчините, хіба здіймете таку бучу, що сюди приїдуть спеціальні загони поліції. То чому б вам не забратися звідси?

Почувши це, гладун стиха захихотів. Він мав вельми лихий вигляд, коли отак сміявся.

— Усе дуже просто, — сказав він. — Ми дістанемо ту панянку звідти, і зробимо це швиденько та тихенько.

Відштовхнувши Ґаса вбік, товстун підійшов до дверей та притулив свою круглу голову до дверної панелі.

— Виходь-но звідти, сестричко, — прокрумкав він своїм хрипким голосом. — Ми хочемо, аби за десять секунд ти була тут, інакше візьмемося за твого хлопця.

— До біса їх обох, Марді! — закричав я. — Залишайся у спальні. Відчини вікно та погукай на допомогу!..

Ґас уперіщив мене по губах зворотним боком долоні. Суглоби його кощавих пальців розкроїли мені губу, і я поточився кімнатою, намагаючись втримати рівновагу.

Гладун знову постукав у двері.

— Зачекай-но хвильку, сестричко, — гукнув він. — Не роби жодних дурниць, а спочатку послухай, що я скажу. Тоді зможеш вирішити, як тобі діяти. Я знаю, що ти там, тож можеш не придурюватися. Ти добре мене чуєш?

— Чую, — озвалася Марді. Її голос був твердий.

— Якщо не вийдеш звідти просто зараз, твоєму хлопцеві буде непереливки. І кажучи, що йому буде непереливки, я не жартую, тямиш? Даю тобі десять секунд. Якщо й тоді не вийдеш, то добряче поламаю хлопаці ребра.

Я ухилився від Ґасового удару та закричав:

— Він тебе дурить... відчини вікно та кричи... не виходь...

І знову Ґасів кулак зацідив мені в зуби, й цього разу я впав, одначе встиг швидко відхилити голову від удару ногою.

Марді відчинила двері та вийшла зі спальні.

Гладун із Ґасом нерухомо застигли, витріщившись на неї. Я бачив, як Ґас вибалушив очі та підібрав губи.

Марді стояла у проймі дверей, одна її рука вільно звисала, інша — лежала на клямці. Обличчя дівчини було бліде, а очі широко розплющені, проте вона тримала голову високо піднятою і геть не справляла враження наляканої.

— Чого вам треба? — запитала Марді, голос її був твердий та холодний.

Те, як дівчина трималася, опинившись віч-на-віч з оцими двома бандитами, змусило мене відчути за неї неабияку гордість. Гладун вийшов уперед. На його обличчі засяяла усмішка, та очі були лихі.

— Оце так-так! Ну хіба ж вона не персик? — промовив бандит. — Зараз ми усі трохи покатаємося. Накинь щось на себе, добре? І хутчіш.

Я зіп'явся на ноги.

— Послухай-но, — сказав до нього, не зводячи очей з Ґаса, який вже почав бокувати до мене, — облиш оці свої жартики, вони геть ні до чого. Просто облиш це, чуєш?

Товстун глипнув на Ґаса.

— Якщо цей нікчема знову роззявить свою пащеку, закрий її за нього, та добряче закрий.

Ґас витягнув зі своєї задньої кишені ґумовий кийок і задумливо зважив його на долоні.

— Аякже, — відказав він гладунові та вишкірився.

Марді хотіла підійти до мене, та товстун став між нами.

— Ми не хочемо бути грубими, — промовив він, — але будемо, якщо ви не поводитиметеся чемно.

Марді поглянула на мене, і я силувано усміхнувся. Становище, у якому ми опинилися, змушувало мене почуватися вкрай кепсько. Тоді вона розправила плечі та взяла своє манто.

Гладун став коло дівчини.

— Отак вже краще, — сказав він. — А зараз ми спустимося сходами. Якщо надумаєш викинути коника, Ґас вколошкає того нікчему. Ти чув, Ґасе?

— Авжеж, — озвався той.

Ґас накинув мені на плечі пальто та кивнув головою на вхідні двері. Ми гуртом вийшли у коридор, а тоді мовчки спустилися сходами та опинились на вулиці. Коло будинку стояла велика автівка з піднятим верхом. Надворі було безлюдно, понад дахами ще ледве-ледве займався блідий світанок. Мине щонайменше година, перш ніж бодай одна людина з'явиться на вулиці.

Ґас заштовхав мене на заднє сидіння автівки, тоді досередини сів гладун, а обіч нього — Марді. Ми втрьох сиділи рядочком. Ґас подався до передніх дверцят і сів за кермо. Він увімкнув запалення, перемкнув передачу, й автівка на чималій швидкості рвонула вперед.

— Не треба боятися, — сказав гладун, звертаючись до Марді. — Я буду люб'язний з такою лялечкою, як ти. Звісно, якщо будеш зі мною чемна.

— Послухай-но, шмаровозе*, — урвав я його просторікування. — Може, ти б облишив оці свої недолугі балачки? Мені вони вже в печінках сидять.

Гладунове обличчя вмить застигло.

— Ти вже почав добряче мені набридати, — проказав він. — Начувайся, бо ще трохи — і буде тобі лихо.

Я замисливсь над тим, які матиму шанси, якщо кинуся на цього товстуна просто зараз. Мені здавалося, що цілком зможу обіруч зацідити йому в черево. І, поки бандит відновить дихання, я встигну добряче його віддухопелити.

Та цей грубас не був дурнем. Гадаю, він побачив, що я готуюся щось зробити, і тицьнув у мене пістолетом.

— Охолонь! — коротко гаркнув він.

Велика автівка як вихор мчала нас порожніми вулицями. У блідому світлі панелі приладів я ледве розрізняв обриси Ґасової голови. Він не зводив очей з дороги і був цілковито зосереджений на кермуванні.

— І куди ж це, в біса, ви нас везете? — запитав я.

— Ти чув, Ґасе? — сказав гладун. — Він, бач, хоче знати, куди ми прямуємо.

Ґас знизав плечима та нічого на це не відказав.

---

* В оригіналі вжито слово Greaseball — зневажливе прізвисько, що було поширене у США і вживалося для позначення людей італійського походження. Це прізвисько пішло від поширеного стереотипного образу італійців як людей з масним від природи або густо намащеним помадою волоссям, й утворене від англійського слова Grease — «мастило», «шмаровидло». Найближчим українським відповідником цього прізвиська є «шмаровоз» — первісно так називали людей, які змащували колеса возів, а тому були забруднені мастилом. Згодом це слово стало вживатися як лайливе.

Мені будь-що хотілося відвернути товстунову увагу від Марді, тому не змовкав, а провадив далі:

— Скажи-но, як тебе звати? — запитав товстуна. — Бо мені вже якось ніяково називати тебе «шмаровозом».

Він трохи обернувся до мене. Я бачив, що бандит починає сердитися.

— Такі балачки тобі не допоможуть, — спокійно промовив він. — Тож ліпше стули писок; мені вже набридло слухати твоє дзявкотіння.

За весь цей час Марді не зронила ні слова. Я не міг її до пуття побачити, а коли нахилився вперед, гладун штурхнув мене ліктем у груди.

Мені подумалося, що, коли прийде час, то добряче порахую ребра цьому нікчемі.

І тут я раптом почув знайомий звук. То була сирена на маяку. Отже, ми знову їхали на причал Венсді. І справді, я не помилився — за кілька хвилин машина повернула до причалу та зупинилася коло того самого будинку, з якого я нещодавно врятував Блонді.

Ґас перший вийшов з автівки та відчинив дверцята.

— Вилазь, — сказав він Марді.

Вона вийшла з автівки, і Ґас заштовхав її до будинку. Гладун пішов слідом, підганяючи мене пістолетом. Ми мовчки, одне за одним, піднялися сходами до кімнати, де раніше вони ув'язнили Блонді.

— І знову вдома, — заговорив я, притуляючись до стіни. Поки ми їхали, я пробував послабити мотузки, що стягували мої зап'ястки та руки, проте так нічого й не добився. Вони були зв'язані на совість.

Ґас штовхнув мене на стілець.

Гладун вийшов, і згодом його кроки долинули з іншої кімнати. Тоді я почув, як він щось каже і йому відповідає чийсь глибокий голос. Побачив, як Марді трохи здригнулась, а тоді кинула на мене нестямний погляд. Вона самими губами щось промовила, та я не зміг її зрозуміти.

А тоді двері відчинилися знову, і до кімнати увійшов високий, міцної статури чолов'яга, від якого намагався не відставати товстун.

Той чолов'яга зупинився та поглянув на Марді, а відтак мовив:

— Мені шкода, що дійшло до такого, але ж ти сама зробила свій вибір.

Мене аж холодом узяло від того, як він це сказав. Той чоловік мовив ці слова напрочуд недбало і спокійно, та у них вчувалася неприхована погроза.

Цей тип явно налякав Марді. Вона зробила крок назад.

— Але ж, містере Спенсер... — почала дівчина й зупинилася, не договоривши.

Отже, це й був той Спенсер. Я уважніше придивився до нього. У цьому чолов'язі не було нічого аж надто видатного. Він мав черевце і загалом вже трохи обростав жиром. Його вугільно-чорні вуса дивним чином контрастували зі сивим волоссям. Скидалося на те, що він ті вуса підфарбовував.

Повіки Спенсерових очей були трохи обвислі, немовби він страшенно втомився. Та це перше враження було хибне, його геть спростовувало те світло, що його випромінювали очі чоловіка. У них не було ані сліду втоми.

Він дістав з кишені портсигар зі свинячої шкіри, вибрав одну сигару та затиснув її зубами.

— Дай леді стілець, — наказав він Ґасові.

Коли Марді сіла, склавши нервові руки в пелені, Спенсер кинув погляд на мене.

— Отже, ви — Мейсон, — заговорив він, підходячи, аби краще мене роздивитися.

— Саме так, — відказав я. — І якщо ви так жартуєте, то я невисокої думки про ваші жарти. Краще просто зараз облиште ці недолугі кіношні вихватки.

Спенсер підійшов і сів на краєчку столу.

— Зараз ми з вами трохи побалакаємо, — промовив він, струшуючи пальцем попіл зі своєї сигари. — Знаєте, Мейсоне, я — чоловік обачний, і завжди таким був. Коли мені здається, що насуваються проблеми, я дію швидко. Не хочеться, аби мене спіткали клопоти, тож волію їм запобігати та усувати, поки вони ще не переросли в серйозну загрозу.

Я знизав плечима.

— І до чого ця казочка?

— Вас уже застерігали, аби ви не чіпали цієї справи, та ви, схоже, не засвоїли того уроку. Ви й далі пхали свого носа, куди не слід, і тому я вирішив вас зупинити.

Як же ж мені кортіло мати вільні руки! Ото б я зацідив тому типові!

— Ви, часом, ні з ким мене не плутаєте?

— Буду з вами відвертий, — провадив далі Спенсер. — Подальше розслідування вбивства Ричмонда матиме надзвичайно несприятливі наслідки. Я маю турбуватися про свій бізнес, а це розслідування, як я вже казав, йому не сприятиме. Вам запропонували чималі гроші, аби ви взялися до цієї справи та почали каламутити воду, хіба не так?

Я задумливо на нього поглянув, а тоді мовив:

— Певно, ваш приятель Кац уже розповів вам усе, що дізнався від мене.

Спенсер кивнув.

— Так, — сказав він. — Мені усе це відомо.

— Гаразд, — відказав я. — Щодо мене, то я вже й так вирішив облишити цю справу. Зрештою, хто такий один дрібний злочинець з-поміж безлічі інших? Мені немає сенсу побиватися з приводу того, яка доля спіткала Вессі. Так, мені пропонували десять тисяч доларів. Та, зрештою, це не такі вже й великі гроші. Тож я вирішив усе це облишити. Але тоді ви почали створювати проблеми для міс Джексон, і я мусив знову втрутитись у цю справу.

Спенсер кинув швидкий погляд на Марді, а тоді знову поглянув на мене. Він трохи здійняв брови та стиснув губи.

— То, значить, он як?

— Якщо ви маєте на увазі, що я не стоятиму осторонь, коли ви знущаєтеся з чудової дівчини, то маєте слушність, — сказав я.

— Тобто лише тому ви знову взялися за це розслідування? Тільки й того?

Мені нестерпно кортіло загилити йому кулаком по пиці, натомість тільки промовчав.

Спенсер задумливо пожував свою сигару.

— Ви загнали мене на слизьке, Мейсоне, — сказав він урешті-решт. — Ви і оця молода жінка можете завдати мені чимало мороки. Та з вас двох саме ви здатні створити неприємності, що можуть зашкодити моїм планам. Якщо не дійдемо згоди, то, боюся, вам двом буде непереливки.

Спенсер промовив усе це дуже спокійним голосом, однак його тон мені геть не сподобався. Я кинув швидкий погляд на Марді. Вона нервувалась і мала не найкращий вигляд.

— Гадаю, вам краще викласти усі свої карти на стіл, — запропонував я Спенсерові.

Той поглянув на Ґаса.

— Вимітайтеся звідси, ви, двоє, — наказав він. — Я покличу вас, якщо будете мені потрібні.

Коли ті два бандити вийшли, Спенсер почав міряти кроками кімнату. Я бачив, що він багато чого має на думці.

— Послухайте, — зрештою промовив чоловік, — я маю з'ясувати, хто за усім цим стоїть. Хто воліє заплатити вам десять тисяч, аби лише зробити мені прикрість?

Ще б пак, йому хотілося це знати, та від мене він жодної допомоги не дочекається. Крім того, я теж постановив собі, що довідаюся, хто ж була та таємнича жінка.

Я знизав плечима.

— Гадки не маю, — сказав я. — Мене й самого цікавило це саме питання.

Спенсер підійшов і став поруч зі мною.

— А втім, я підозрюю, що вам відомо дещо таке, що дасть мені ключа до розв'язання цієї загадки. Тож прошу відповідати мені щиро.

Та щойно я зібрався заговорити, як Спенсер підняв долоню.

— Не поспішайте, — мовив він. — Спершу подумайте. А як не зможете пригадати, то я допоможу розворушити вашу пам'ять.

— Як вам відомо, я вже казав Кацові, що отримав записку, надруковану на машинці. Я й гадки не маю, хто міг її мені надіслати, — відказав я.

— Як гадаєте, то був чоловік чи жінка? — запитав Спенсер.

Я похитав головою.

— Як я вже сказав — нічим не можу вам допомогти.

Спенсер стояв і дивився на мене. Його обличчя трохи розчервонілося.

— Дуже шкода, — промовив він, а тоді підійшов до дверей і відчинив їх. — Ґасе, ходи-но сюди.

Той сухорлявий бовдур причовгав до кімнати та став, очікуючи вказівок. Його малі очиці бігали, навпереміну зупиняючись то на моєму обличчі, то на стелі.

— Гадаю, цьому парубкові дещо відомо. Але наразі він не бажає говорити. Візьмися за його подругу... можливо, це його надихне.

Марді зірвалася на ноги. Її обличчя стало геть біле. Ґас наблизився до Марді, а коли вона кинулася, щоби втекти, упіймав її, повернув назад і тримав, стискаючи однією рукою обидва її зап'ястки.

Спенсер поглянув на мене.

— Отже, — сказав він, — вибір за вами. Ґас вже робив таке раніше.

Скажіть тій свинюці, щоби забрав від неї свої лапи, — насилу вимовив я.

— Ви марнуєте час, — холодно резюмував Спенсер, а тоді кивнув Ґасові та сказав: — Берися до справи.

Ґас вишкірився до мене та рушив у бік Марді. Зненацька дівчина пожвавішала та копнула його в гомілку. Проте її туфлі були не досить жорсткими, аби зупинити такого ґевала, як Ґас.

— Гаразд, лише не чіпайте її, — швидко промовив я.

— Зачекай-но, Ґасе, — наказав Спенсер. Відтак обернувся до мене. — То хто то був — чоловік чи жінка?

— То була жінка.

— Чому ви так у цьому впевнені?

— Вона мені телефонувала.

— Гаразд, зачекай за дверима, — розпорядився Спенсер, звертаючись до Ґаса.

Ґас без поспіху вийшов з кімнати.

Марді притулилася спиною до стіни. Я бачив, як тремтять її губи, та навіть зараз було видно, що вона не занепадала духом.

Спенсер уважно подивився на мене.

— Який голос мала та жінка?

Я знизав плечима.

— Гадаю, вона його змінила, щоб її не впізнали. Його звучання було різке та металічне, це був неприродний голос.

Спенсер трохи потинявся кімнатою, а тоді підійшов до мене.

— То це була жінка, еге ж? Я маю шукати жінку?

На це я не відказав нічого.

Спенсер поглянув на Марді, а тоді — на мене.

— Щодо вас двох... — він провів рукою по своєму волоссю, — ви навіть не знаєте, у яку халепу намагаєтеся вскочити. Дослухайтеся моєї поради, і дайте цій справі спокій. А якщо та жінка знову зателефонує — повідомте

мене. Якщо зможете з'ясувати, хто вона така, я дам вам набагато більше грошей, ніж ті десять тисяч.

— У будь-якому разі — я кидаю цю справу, — запевнив я Спенсера, бо насправді й думав так зробити.

— Я збираюся вас відпустити, та скористайтеся з моєї поради... забирайтеся з міста. — Спенсер підійшов до Марді. — Шкода, що ти виявилася такою розумною, крихітко, — сказав він. — Свого часу ти мені добре прислужилася.

Марді відвернулася від нього, а він лише знизав плечима, подався до дверей та вийшов з кімнати.

Непевною ходою Марді підійшла до мене.

— Розв'яжи мене, мила, — наполегливо попросив я. — Мені не до вподоби усе те, що він сказав.

Дівчина помучилася з вузлами та зрештою таки змогла мене розв'язати. Я встав і заходився розтирати зап'ястки.

До кімнати увійшов гладун, тримаючи в руці пістолета. Він кивнув головою у бік дверей.

— Ви можете забиратися, — коротко гарикнув. — Ну ж бо, геть звідси.

Ми спускалися темними сходами, і бандит йшов за нами. При вході до будинку стояв Ґас, тримаючи двері відчиненими. Я напружив м'язи, готовий вв'язатися у бійку, якщо ці двоє захочуть проблем, але вони просто простежили за тим, щоби ми залишили будівлю.

Ми з Марді вийшли на темну та холодну вулицю, і за нами захряснулись двері.

Я обернувся та поглянув на супутницю.

— Заради всього святого, — мовив до неї. — Що ти про це думаєш?

Марді затулила обличчя долонями, і я почув тихеньке схлипування. Дівчина намагалася стримати ридання, що підступали їй до горла. Я обіруч обійняв її та пригорнув до себе. Вона притислася до мене і поклала голову мені на груди.

— Усе гаразд, мила, — сказав я. — Ми залишили цю справу позаду... тепер усе буде гаразд.

Довкола було тихо, лиш удалині на маяку заревіла сирена та об причал несподівано розбилася прибійна хвиля, здійнята кораблем, що пропливав повз.

— Ходімо звідси, — мовив я. — Як для одного вечора, ми мали вже задосить прикрощів.

Спливло кілька хвилин, поки Марді вивільнилася з моїх обіймів, і стало шкода, що вона більше не пригортається до мене. Тож ми рушили вперед, подалі від цієї пітьми, на світло ліхтарів головної вулиці.

РОЗДІЛ П'ЯТНАДЦЯТИЙ

Я прокинувся вже після полудня і декілька хвилин ніяк не міг допетрати, де ж, у біса, перебуваю. Й аж тоді згадав усі події минулого вечора і, сумно посміхнувшись, сів на дивані.

Сонце вже добряче сяяло у вікна, а в сусідній кімнаті в моєму ліжку спала Марді. Я не мав на що нарікати. Тож я опустив ноги на підлогу та подався до ванної кімнати. Холодний душ привів мене до тями, і, поголившись, я почувався уже набагато краще.

Я накинув свій шовковий халат, пройшовся гребінцем по волоссю, а вже тоді прочинив двері та просунув голову до спальні, аби поглянути на Марді. Мені було видно лише невеличкий горбочок на ліжку, тож здогадався, що гостя ще досі спить. Було надзвичайно приємно думати, що ось вона, зовсім поруч, у моєму ліжку.

Я зателефонував униз і замовив подвійний сніданок, а чекаючи, закурив цигарку.

Черговий офіціант окинув мене допитливим поглядом, завозячи візок зі сніданками, а тоді швидко роззир-

нувся кімнатою. Я дав йому долар, і гарсон вишкірився в усмішці. Либонь, і він колись був молодий та, можливо, пам'ятав, як то — замовляти подвійний сніданок у квартиру, яку винаймає лише одна людина. Хай там як, а долар зробив свою справу, й офіціант забрався геть, навіть не кинувши жодного дотепу.

Я постукав у двері спальні. Після другої спроби Марді озвалася на стукіт. Просунувши голову в двері, заговорив до гості:

— Привіт, сонько. Хочеш попоїсти?

Марді виборсалася з-під ковдри та сіла, блимаючи на мене очима. Деякі жінки зранку схожі на кару божу. Але не Марді. Вона мала прегарний вигляд. Її зачіска перетворилася на суцільні кучері, а очі були великі та ліниві. Дівчина трішки потягнулася. Її долоньки ховались у довгих рукавах моєї піжами.

— Дай мені дві хвилини, — сказала Марді, — і я складу тобі компанію.

Вона вистрибнула з постелі, накинула на себе вовняний халат і почимчикувала до ванної кімнати. Я розвернув візочок зі сніданками та припаркував його коло ліжка. Тоді підняв жалюзі на одному з вікон, але решту залишив. Після довгої ночі яскраве сонячне світло надто вже ріже очі.

За п'ять хвилин Марді повернулась та усміхнулася до мене.

— Тобі добре спалося? — запитала вона, вмощуючись на ліжку.

— Пречудово, — відповів я, почуваючись трохи подурному. Здається, ніхто не запитував мене про таке, відколи я заробив свій перший долар і став жити самостійно. — А ти як, відпочила?

Марді намостила під спину подушки та сіла на ліжку, розстеливши халат на простирадлі.

— О, зараз я почуваюся прекрасно, — відповіла дівчина. — А вночі була така змучена, що думала, просто помру від тієї втоми.

Передавши їй до ліжка тацю зі сніданком, сказав:

— Радий, що у тій халепі ми були разом. Мені несила навіть думати про те, що́ було б, якби ти опинилася з тими двома бандитами наодинці.

Марді взяла з таці горнятко кави, не зводячи з мене очей.

— І я теж тому рада.

Відтак дівчина запитала:

— Хочеш поговорити про минулу ніч?

Я знизав плечима.

— А про що, власне, говорити?

— Думаєш, усе буде добре?

І знову я знизав плечима.

— Не знаю, — відповів гості. — Оце й сам ламав голову над таким питанням, але поки що не знайшов способу дошкулити Спенсерові. Зрештою, ми не маємо жодного доказу і, схоже, пошуки нічого нам не дадуть. Так чи інак, а вважаю, що нам краще облишити цю справу. А що ти про це думаєш?

Марді трохи спохмурніла.

— Боюся, аж так просто нам це не вдасться. Розумієш, ти багато чого не знаєш про всю цю справу, і мені страшно від того, що ти можеш виявитися вплутаним у неї набагато сильніше, ніж тобі здається.

Я закурив цигарку.

— То розкажи мені все, — сказав я, підводячись з ліжка, щоб узяти попільничку та передати Марді цигарку.

Вона розслаблено відкинулася на подушки.

— Усе це почалося не так давно, — заговорила Марді. — І, здається, я знаю, хто твоя загадкова леді.

Я стрепенувся і випростався, сидячи на ліжку.

— Знаєш? — здивовано запитав дівчину.

Вона кивнула.

— Так. Я думаю, що це — Сара Спенсер, дружина Лу.

— Але ж як, заради усього святого, це може бути вона?

— Можливо, спершу це звучить дивно, а втім, вона підходить. Усе збігається, якщо знати усю цю історію зсередини. Розумієш, я була особистою секретаркою Спенсера і проводила багато часу в нього удома. Він мав звичку працювати допізна і волів, щоб я була поруч, аби давати лад його справам. Сара Спенсер завжди була неподалік, і я постійно з нею перетиналася. Спенсер кохає її до нестями, та вона зраджує його від світання до смеркання.

Мені просто не вкладається в голові те, як Спенсер може цього не помічати. Розумієш, той Вессі був одним з її коханців.

Я зірвався на ноги та став крокувати кімнатою.

— Мені б хотілося, щоби ти розповіла про це докладніше, — попросив я.

— Сара Спенсер дуже любила Вессі, — заговорила Марді. — Насправді любила. Сара належить до того типу жінок, які схильні закохуватись у грубих чоловіків, і Вессі багато для неї важив. Коли його стратили, вона з горя мало не збожеволіла. Мені саме випало два дні поспіль працювати у Спенсера вдома, тож я знаю, що кажу. Сара просто доводила усіх до сказу. Ти собі навіть не уявляєш. Думаю, вона зненавиділа Лу.

Я сів на ліжко й промовив:

— Ти відкрила переді мною двері до розуміння цієї справи. Як ти й сказала, усе збігається. Отже, Сара Спенсер хоче притягнути свого чоловіка до суду. Так вона зможе звести з ним порахунки за смерть Вессі, а заразом спекається Лу. Проте вона не може відкрито звинувачувати його у вбивстві Ричмонда, адже тоді в суді неминуче спливе правда про її зв'язок із Вессі, а це може

нашкодити жінці. Тому вона вирішила сховатися за телефоном і зробити з мене цапа-відбувайла.

Марді кивнула, сказавши:

— Авжеж. Думаю, саме так воно і є.

Я ще трохи поміркував.

— Що ж, їй дуже просто бути в курсі подій, — провадив я далі. — Усе те, що Сара повідомила мені телефоном, вона дізналася лише тому, що не втрачала пильності та підслуховувала розмови Лу з його хлопцями. І, насмілюся сказати, їй не бракувало нагод почути щось цікаве. Крім того, вона заможна, тож, гадаю, для неї заплатити десять тисяч — це однаково, що здихатися Лу задурно.

Марді загасила свою цигарку.

— Вона схиблена на чоловіках. Зараз вона упадає за Кертісом. А він, як ти знаєш, працює на Лу, тож, гадаю, він розповів Сарі усе, що вона хотіла знати.

Зненацька мені на думку спав Кеннеді. Ану ж як і він знався з цією Сарою Спенсер? Мені здалося, що я наближаюся до правди.

— Думаю, що це знання їй не допоможе. Я облишив цю справу, тож якщо вже їй так кортить запроторити чоловіка за ґрати, нехай шукає собі для цього іншого цапа-відбувайла.

Марді не зводила з мене своїх великих очей.

— Ти не знаєш Сари Спенсер, — промовила дівчина стиха. — Мені страшно. Вона так просто тебе не відпустить.

Я підбадьорливо всміхнувся до гості, запевнивши:

— Про це не турбуйся. Жодна жінка не змусить мене робити того, чого робити не хочу.

— Будь ласка, не кажи так... — Марді мала такий наляканий вигляд, що я підсів ближче до неї.

— Ну ж бо, заспокойся, — сказав я, накриваючи її долоню своєю. — Просто заспокойся.

— Але ж ти її не знаєш, — промовила Марді. — Ця жінка небезпечна. Вона не зупиниться ні перед чим.

Мені подобалося відчувати її долоню у своїй. Я по черзі брав кожен її палець між своїми вказівним і великим та лагідно погладжував.

— Поживемо — побачимо, — відказав я. — Не журімося завчасно. Ну ж бо, забудь про усе це, мила, краще подумаймо про інші речі. Я би радше почав будувати плани. Що ми будемо з тобою робити?

Марді залишила свою долоню у моїй, і це їй, схоже, подобалося. Ми сиділи та дивились одне на одного. Врешті-решт вона побачила, що я анітрохи не хвилююся, тому відпружилась і всміхнулася до мене.

— Так добре, що ти поруч, Ніку, — сказала дівчина. — Гадаю, без тебе я б потрапила у халепу.

— Мені б хотілося завжди бути поруч з тобою.

Марді похитала головою.

— Не кажи так, — заперечила гостя, забираючи від мене свою долоню. — Ти не повинен такого казати.

— Знаю. І не казав би, якби це було неправдою. Я намагався викинути тебе з голови, однак марно. Гадаю, для тебе це прозвучить, як цілковита нісенітниця, та хочу, щоби ми були разом. — Тут я зупинився, бо вже просто не міг дібрати слів.

Марді бачила, що я говорю щиро. Дуже тихо вона промовила:

— А як щодо мене? Ти думаєш...

— Я повсякчас думаю про тебе. Я би не починав усього цього, якби не думав про тебе. І саме тому хочу, щоби ми були разом. Думаю, ми зможемо бути разом...

Я підвівся. Це було марно. Не міг до ладу висловити свої почуття, та й годі. Зненацька я вперше у житті відчув каяття. А розкаювався за те, яким був увесь цей час, розкаювався за усіх тих жінок, яких мав дотепер, розкаювався майже в усьому.

Я підійшов до вікна і поглянув надвір. Тиша, що запанувала в кімнаті, наводила на думки про церкву. Тоді дівчина промовила:

— Ніку... — Марді плакала.

Я підійшов до неї та обійняв. Не казав нічого. Просто обійняв її та пригорнув до себе. Гостя плакала у мій шовковий халат. Я відчував, як тремтить її тіло.

— Будь до мене добрий, — вимовила дівчина. — На нас чекає дуже дивне спільне життя.

Коли вона це сказала, мені раптом стало так хóроше. Це відчуття було схоже на те, що охоплює вас, коли, пройшовши крізь люту бурю, дістаєтеся додому, зачиняєте двері, відгороджуючись од вітру та дощу, і знаєте, що всередині на вас чекає затишок.

Я посунувся на ліжку і тепер лежав коло Марді, а вона поклала голову мені на плече. Її м'яке волосся торкалося мого обличчя, і я тримав обидві її долоні у своїй.

Коли гостя перестала плакати та трохи заспокоїлася, я сказав їй:

— То, може, одружимося швиденько? Ти би цього хотіла?

Марді мовчала так довго, що я вже подумав, ніби вона просто мене не почула. Однак ще трохи почекав, запитуючи себе, щó з того вийде і чи захоче вона взагалі бути зі мною. Невдовзі Марді зітхнула та розслабилася.

— Чи сказав би ти мені таке, якби насправді цього не хотів? — урешті-решт запитала дівчина, відхиляючись, аби зазирнути мені в обличчя. Її очі сяяли, а губи розтулилися, та за сяйвом очей Марді прозирав страх.

— Ні, не сказав би. Це саме те, чого я хочу.

Вона похитала головою.

— Ніку, ти божевільний. Ти не хочеш одружуватися зі мною.

— Розумію, чому ти так кажеш. Ти думаєш, що я — такий самий, як інші. Та ти мене ще не знаєш.

— Ні, я тебе знаю. Річ не в тобі, а в мені. Що ти знаєш про мене? Як ти можеш...

Я лише усміхнувся на це.

— Я знаю, що ти — чудова, і хочу, аби ти була зі мною. Дбаймо одне про одного — і ми з тобою чудово ладнатимемо.

Вона міцно стиснула мої долоні.

— Ти справді одружишся зі мною? Ти одружишся зі мною?

— У чому річ, крихітко? — я не розумів, чому дівчина так поводиться. Можна було подумати, ніби вона боїться, що я передумаю. Для мене це було божевіллям, адже завжди думав, що у цій ситуації боятимусь саме я.

Раптом вона усміхнулася.

— Але ж ти мене ще навіть не цілував.

— Поцілую, якщо станеш моєю дружиною.

— Тоді поцілуй мене.

Отак воно і сталося.

А десь за годину потому ми вже були на першій стадії складання планів і роздумів про те, що́ робитимемо далі. І тут я зненацька згадав про Кеннеді. Мені в голові не вкладалося, чому ж не згадав про цього чолов'ягу раніше. Таж ось воно — рішення! Воно увесь цей час було на видноті, просто переді мною.

— Я маю одне місце, куди ми можемо поїхати. Ти страшенно тішитимешся, коли його побачиш.

— А де воно? — запитала Марді.

І я їй розповів. Вона сиділа на ліжку з широко розплющеними очима та не казала нічого, аж поки я не закінчив свою розповідь. А тоді похитала головою.

— Ні, Ніку, ми не можемо туди поїхати.

Я встав з ліжка й заговорив переконливим тоном:

— Ти ж іще навіть не знаєш, що то за місце. Зачекай-но, поки побачиш його на власні очі.

Марді виставила долоню вперед.

— Ні. Я серйозно. Просто зараз я не хочу бачитися ні з ким.

— Я й не прошу тебе ні з ким бачитися. Там нікого не буде. Кеннеді звідти поїде. Уся та місцина належатиме тільки нам.

Коли я це сказав, Марді розслабилася.

— Але ти мусиш бути певен, — мовила дівчина.

Після кількох безуспішних телефонних дзвінків я таки запопав полковника та розповів йому про свої плани. Кеннеді був славним дядьком і дуже тішився тому, що почув.

— Авжеж, — сказав він, — приїздіть. Я вже виїхав з будиночка, тож зараз він — ваш. Так, приїздіть. Я подбаю про все необхідне, а ви залишайтеся там стільки, скільки забажаєте.

Я сказав полковникові, яка він добра людина, однак той лише засміявся.

— Та то пусте, — відказав Кеннеді. — Насолоджуйтеся своїм медовим місяцем. Я радий, що ви знайшли собі дівчину; це саме те, чого ви так бажали.

Ми ще трохи обмінялися люб'язностями, а тоді я поклав слухавку і поглянув на Марді. Їй не треба було нічого переповідати, вона й так усе добре зрозуміла.

— Ну, хіба ж я тобі не казав?

Марді безпорадно розвела руками.

— Ох, якби ж то це здійснилося, — промовила дівчина, — як би я хотіла, щоби це здійснилося.

— Залишся тут, я поки вдягнуся, а тоді піду й зроблю все, аби це таки здійснилося, — сказав я їй. — Ми влаштуємо весілля, а потім поїдемо до нашого будиночка.

Марді сіла на ліжку.

— Я не хочу, аби ти мене залишав, — швидко проказала вона, і в її очах застиг переляк. — Тільки не зараз. Не залишай мене саму, Ніку.

Я поплескав її по руці.

— Гаразд. Зробімо так — я залагоджу все з допомогою Еккі. Тоді ми з тобою зможемо залишатися тут, а він зробить для нас усю роботу.

— Авжеж, отак і зроби, — зраділа дівчина, і переляк зник у її очах.

Я підійшов до телефону та зв'язався з Еккі. Мені подумалося, що ця новина його приголомшить. Так воно й сталося.

— Залишайся на місці й нічого не роби. Спершу я мушу побачити цю дівчину. Чуєш, заради бога, не роби нічого, поки я не приїду.

Повісивши слухавку, я всміхнувся до Марді й сказав:

— Мій друг вельми схвильований. Невдовзі він уже буде тут.

Марді вибралася з ліжка.

— Тікай-но звідси, Ніку, — сказала вона. — Я хочу вдягнутися.

Я поцілував Марді, тоді вийшов зі спальні та вдягнувся сам. Почувався просто пречудово. Мене сповнювала така радість, що здавалося, ніби зможу перескочити через Емпайр стейт білдінг*.

Щойно я встиг одягнутися, як до кімнати увірвався Еккі. Він застиг у проймі дверей, його мавпяче обличчя було вкрай схвильоване.

— Де вона? — запитав колега.

Я кивнув у бік дверей спальні.

— Невдовзі вийде. Вона саме вдягається.

---

* Емпайр стейт білдінґ (*англ.* Empire State Building) — хмарочос, збудований 1931 року в окрузі Мангеттен міста Нью-Йорк, США. Будівля сягає заввишки 381 м, має 102 поверхи, зведена у стилі ар-деко та стала першою спорудою у світі, яка мала понад 100 поверхів.

— Послухай, Ніку, — мовив Еккі, підходячи до мене. — Що усе це значить? Ти ж не хочеш сказати, ніби з доброго дива й справді збираєшся одружитися?

Я штурхнув його в груди й відповів:

— Ще б пак, збираюся. І ти залагодиш для нас усе необхідне.

Еккі притишив голос.

— Вона тобі погрожує чи що?

— Що ти маєш на увазі... погрожує мені?

Еккі мав злодійкуватий вигляд.

— Ну, знаєш... ти, часом, не довів дівчину до біди?

— Послухай-но, паскудна ти мавпо, ми з Марді кохаємо одне одного отак, — я схрестив пальці. — І я одружуюся з нею тому, що це єдине, чого насправді прагну. Затямив?

Еккі повільно відійшов од мене.

— То ти хочеш сказати, що збираєшся взяти цю дівчину за дружину? — його голос звучав недовірливо.

— Авжеж.

— І ти хочеш, аби я тобі в цьому допоміг?

— Саме так.

— А нехай йому грець! Певно, ти геть здурів.

І тієї миті зі спальні вийшла Марді. Вона стала на порозі, й Еккі витріщився на неї, неначе на якесь видовище. А поглянути було на що. Зі своїми туманними очима та чарівливою усмішкою Марді мала щонаймиліший вигляд. В Еккі просто щелепа відвисла. Тоді він поглянув на мене, гмикнувши:

— Ну що ж...

— То як, тепер утямив, про що тобі казав? — запитав я.

Еккі скорботно похитав головою, а тоді підійшов до Марді.

— Маленька бідося, — сказав він, потискаючи їй руку. — Як мені тебе шкода. Ти не знаєш, що коїш. Тобі не можна одружуватися з оцим типом... таж він не годиться для того, щоби з ним взагалі хтось одружувався.

Марді лише засміялася з його слів.

— То ти нам допоможеш? — запитала дівчина.

— Ти справді хочеш зв'язати себе з оцим негідником?

— Насправді він милий. Просто ти не знаєш його так добре, як я.

Еккі поглянув на мене через плече і сказав:

— А ти нівроку постарався, загарбавши собі таку чарівливу дівчину. Авжеж, я вам допоможу, можете на мене розраховувати.

Я приніс пляшку скотчу, і ми з Еккі трохи випили.

— Мила, чи не могла би ти зібрати мої речі, поки ми з колегою все обговоримо?

Я показав їй, де мої валізи, та залишив Марді складати до них одяг. А тоді поспішно повернувся до Еккі та розповів йому всю історію. Він просто сидів собі та слухав, всотуючи у себе мою оповідку разом зі скотчем. Коли я закінчив, з його грудей вирвалося зітхання.

— Оце, я розумію, шикарна історія, — промовив колега. — Либонь, я навіть зможу її опублікувати колись, як тебе вколошкають.

Ото вже милий хлопець. Завжди вміє утішити та розрадити.

— Ніхто мене не вколошкає, — різко відказав йому. — Я збираюся засісти на дно і залишатися там якийсь час. Кеннеді дозволив пожити у його будиночку. Ми з Марді плануємо просто зараз одружитися та негайно вирушити туди.

Еккі почухав макітру.

— Мені в голові не вкладається, як тобі це вдається. Запопав собі таку чарівну дівчину, і то навіть пальцем не поворухнувши. Не можу такого збагнути — та й квит. Ото вже вмієш собі зарадити.

Я дав йому грошей.

— Ну, до роботи. Постарайся залагодити справи якомога швидше. Ми з Марді приїдемо до готелю «Бельмонт»

і зачекаємо там, поки ти все владнаєш. Мені не надто хочеться надовго залишатися у цьому місті. Ну ж бо, рушай, а як усе зробиш — приїзди до готелю.

Я дав Еккі ще трохи випити, а тоді він пішов попрощатися з Марді. Еккі був славний хлопець, і я бачив: він щиро тішиться, що я знайшов таку дівчину. Еккі на свій триб був радий за нас, просто не показував цього.

Марді була з ним дуже люб'язна, і коли він йшов, то був схожий на кота, який допався до сметани.

Я стояв і дивився, як Марді спаковує речі. У неї це чудово виходило.

— І як воно — бути дружиною? — запитав дівчину, присідаючи навпочіпки поруч із нею.

— Ти маєш на увазі — робити усе це? — Вона зупинилася та поглянула на мене через плече.

— Саме так.

Марді зачинила валізу та сіла на неї, аби замки могли заклацнутись. Я їй допоміг.

— Я хочу бути доброю дружиною, — серйозно промовила вона. — Я хочу робити для тебе все.

Я засміявся.

— Будь обережною. Ти ще можеш передумати.

Зрештою ми спакували усі речі до валіз, і я послав по носія, щоби той спустив їх на перший поверх. Потім я розрахувався за квартиру, і так завершилось моє перебування у цьому домі.

— Гадаю, можемо рушати, — сказав я, роззираючись кімнатою. — Усі валізи вже внизу. Одягайся, мила, та поїдемо на вокзал по твої речі.

— Буду готова за хвилину, — відповіла дівчина.

Коли Марді пішла до іншої кімнати, хтось постукав у вхідні двері. Я подумав, що то носій, тож просто гукнув, аби він заходив. Двері відчинились, і на порозі постала Блонді.

Свого часу я пережив чимало потрясінь, але це́ перевершило їх усіх. Я не міг здобутися бодай на слово.

Блонді стояла на порозі та дивилася на мене. Її очі були підозріливі.

— Виїжджаєш, га?

— Якого біса тобі треба?

Протиснувшись повз мене, Блонді пройшла до кімнати, а тоді промовила.

— Схоже, ти не надто радий мене бачити, любчику. Хіба ж ти не казав, аби я приходила, коли захочу щось тобі розповісти?

Притишивши голос і сподіваючись, що Марді не почує, я проказав:

— Мене це більше не цікавить. Геть звідси, швидко. Я мав вже задосить твого товариства, на все життя вистачить.

І тієї миті зі спальні вийшла Марді. Блонді поглянула не неї достоту, як та змія, що поглядає на свою різдвяну вечерю.

— Отакої, — тільки й промовила вона.

Як же ж я люблю жінок, які так говорять.

Марді зблідла. Її обличчя стало білим, але не як аркуш паперу, а радше блакитно-білим, неначе порцеляна. Вона притисла долоню до губ і відсахнулася подалі від Блонді.

— Залиш мене на мить, — різко мовив я. — Вам двом нема потреби знайомитися.

Марді відвернулася та пішла до спальні.

— Зачекай... — сказала Блонді.

Однак Марді, не зупиняючись, увійшла до спальні та причинила за собою двері.

Блонді розвернулася до мене.

— То он воно як? — промовила незвана гостя, викрешуючи очима блискавки.

— Облиш ці балачки, — сказав я. Мені не хотілося нічого чути від цієї жінки. — Забирайся звідси, Блонді, і то швидко.

Вона похитала головою.

— Е, ні, ти так легко мене не позбудешся. Я маю про дещо з тобою поговорити.

Я пройшов повз неї та розчахнув двері навстіж, попереджаючи:

— Якщо за дві секунди ти звідси не вийдеш, я випхаю тебе втришия.

Цієї миті зі своєї квартири вийшов тип, який жив навпроти. Він застиг на порозі, вибалушивши очі. Та на нього я не зважав. Я просто зачекав, поки Блонді вийде геть.

Вона повагалася, та зрозуміла, що зараз не час і не місце для того, аби зчиняти бучу. Тож Блонді неквапно пройшла повз мене і ступнула в коридор, просичавши:

— Гаразд, падлюко, я ще зроблю так, що матимеш чимало клопотів.

— Облиш, — відказав я їй. — Ти мені не подобаєшся, і ніколи не подобалася. Тож, якщо хочеш залишитися при доброму здоров'ї, тримайся від мене якнайдалі. Інакше буде тобі кепсько.

Я зайшов досередини та зачинив за собою двері.

Марді дивилась у вікно. Я запитував себе, чи ця прикра зустріч не змінить її ставлення до мене. Коли дівчина почула, що я заходжу до квартири, то обернулась і підбігла до мене.

— Усе гаразд? — запитала вона.

Я взяв її в обійми.

— То була Блонді. Вона вже пішла. Як бачиш, ми не відкараскаємося від цієї справи, допоки не поїдемо звідси. Мила, мені дуже шкода, що тобі довелося з нею зіткнутися, та вона вже звідси пішла. Гадаю, ми її вже ніколи не побачимо.

Марді торкнулася долонею мого обличчя й промовила:

— Ох, як би я хотіла, щоби ти ніколи не починав розслідування цієї справи. Як би я хотіла...

— Ну ж бо, мила, — сказав я, беручи дівчину за руку, — коли б не це розслідування, то ми б не зустрілися. А зараз поїдемо туди, де нам буде добре разом і де ми зможемо забути про всю цю справу... от побачиш.

І, озираючись назад, я можу сказати, що це була чи не найдурніша фраза в моєму житті.

РОЗДІЛ ШІСТНАДЦЯТИЙ

Проблеми почалися чотири дні по тому, як ми оселилися в лісовому будиночку. Ті чотири дні були найпрекраснішими в моєму житті. Уся та місцина належала тільки нам, і ми робили все, що хотіли. Ми одягалися так, як нам, заманеться, і їли, коли того забажали. Ми вставали, лише донесхочу належавшись у ліжку, і розважалися тим, що ловили рибу на волосінь, аж поки нам не набридало. Усе це було надто добре, аби тривати довго.

Перший передвісник біди з'явився з листоношею. Мені повернули три мої статті. Я не йняв віри власним очам. Просто сидів і витріщався на ті статті та час до часу поглядав на листки відмови*, надруковані на машинці.

---

* Листки відмови (*англ.* Rejection slips) — письмові сповіщення, що їх редактори друкованих періодичних видань і видавництв надсилають авторам, повідомляючи про те, що їхні дописи або твори не прийняті видавництвом. Як правило, у таких сповіщеннях містяться короткі зауваги щодо того, чому са́ме роботу автора відхилено. З огляду на важливу роль у житті кожного вільнонайманого репортера та письменника, листки відмов посіли своє місце у творчості різноманітних авторів, ставши предметом карикатур, оповідань і навіть віршів. Зокрема, перше опубліковане оповідання Чарлза Буковскі має назву «Наслідок багатослівного листка відмови» (*англ.* Aftermath of a Lengthy Rejection Slip), а Айзек Азімов написав гумористичний вірш «Листки відмови», присвячений різним стилям, до котрих удаються редактори, описуючи причини, з яких авторський твір було відхилено редакцією.

Свого часу я отримував достатньо таких листків, аби знати, яким буде їхній зміст, навіть не читаючи тих багатослівних нісенітниць.

Марді вийшла з кухні, несучи тацю. Побачивши моє обличчя, вона застигла на місці, а тоді поставила тацю та підійшла до мене.

— Що сталося? — запитала дружина.

Я відповів, що не знаю. Сказав, що, певно, сталася якась помилка абощо.

— Але що са́ме сталося? — знову запитала Марді.

Я показав їй листки відмови. Вона стояла, читаючи їх, і в задумі її чоло вкрилося зморшками.

— Може, вони просто недостатньо добре написані? — врешті-решт припустила Марді.

Я сказав, що, можливо, справа була в цьому. Проте знав, що ні. Щось пішло не так, і це геть мені не подобалося. Я роками згодовував свої матеріали цим газетам, і вони радо хапали усе, що їм давав. Й отепер, не сказавши ані слова, вони дали мені відкоша.

— Послухай, мила, нам на якийсь час доведеться трохи зменшити свої витрати. Я розраховував, що ці матеріали забезпечать нас на кілька тижнів.

Марді серйозно подивилася на мене.

— Хочеш сказати, що у тебе закінчуються гроші?

Я знизав плечима.

— Ну, власне, так... Гадаю, десь так воно і є.

— І це все? Ти впевнений, що це все?

І цього вже було цілком достатньо, однак я не хотів тривожити Марді.

— Авжеж, це все... просто невдовзі грошей буде обмаль.

Марді обвила мене рукою за плечі.

— Ми дамо собі раду, — сказала вона. — Не хвилюйся. Нам не потрібно багато грошей.

Після сніданку я подався до кабінету та добре все обдумав. Перевіривши свій банківський депозит, виявив, що грошей на ньому набагато менше, ніж собі уявляв. Це мене схвилювало. Тоді я замовив міжміський дзвінок до одного з редакторів.

Урешті-решт з ним таки вдалося зв'язатися.

— І до чого була та вигадка з поверненням моїх матеріалів? —промовив я у слухавку.

— Що ти маєш на увазі? — коротко й доволі грубо озвався він.

— Послухай, Джонсоне, зі мною так не можна. Я виконав чимало роботи для вашої редакції. Якщо вам не сподобалася та стаття, то чому було просто не написати мені, що з нею щось не так?

— Вибачай, Мейсоне, та ми більше не потребуємо твоїх статей. Ми шукаємо нових талантів.

— От лише не треба розказувати цю казочку про сірого бичка, — парирував я. — Ми ж з тобою завжди добре ладнали, друже. То чом би не сказати мені все, як є? Я витримаю.

— Тоді приїзди до міста та пообідаймо разом, — дуже тихо пролунав його голос у слухавці.

— Так і зроблю, — відповів я та закінчив розмову.

Опісля пішов шукати Марді. Вона була на веранді, прикрашала її квітами.

— Я збираюся до міста, — повідомив дружину. — Це стосується тих статей. Маю зустрітися з редактором і все з ним обговорити.

— Можна мені поїхати з тобою? — попросила вона. — Я маю на увазі, чи можна поїхати з тобою до міста та походити крамницями, поки ти будеш зайнятий?

Я похитав головою.

— Не зараз, моя мила. Хочу, аби ти ще якийсь час побула подалі від сторонніх очей. Та я і не надовго, скоро повернусь.

— Я приготую тобі смачну вечерю, — сказала Марді.

Я бачив, що їй не хочеться залишатися на самоті, проте дружина не збиралася нічого ускладнювати. Обійнявши її, запитав:

— Привезти тобі щось з міста?

Марді похитала головою.

— Ми мусимо заощаджувати гроші.

Я засміявся.

— На часі все не так уже й кепсько.

— Наразі... не «на часі»*.

— Як скажете, пані вчителько.

Марді стривожено поглянула на мене.

— Я до тебе не присікуюсь, хіба ні?

Я вишкірився в усмішці.

— Авжеж-таки, присікуєшся... цілісінький день і більшу частину ночі.

До міста я дістався близько дванадцятої години. Після спокою та тиші рибальського будиночка усе тут здавалося геть неправильним. Згаявши трохи часу в барі за випивкою, я під'їхав до будівлі «Глоуб».

Джонсон чекав мене надворі. Це видалося дивним, однак я нічого не сказав. Те, як хутко він заштовхав мене до таксі, навело на думку, що Джонсон тривожиться, аби ніхто не побачив його у моєму товаристві.

---

* В оригіналі 'It ain't so bad as all that. 'Isn't... not ain't' — фраза, що не надається до дослівного перекладу. Марді наголошує на правильному вживанні скорочених форм дієслів, адже *ain't* (скорочення до *are not; am not; is not; have not і has not*) є такою собі універсальною заперечною формою дієслова, яка притаманна розмовному стилю, але не літературній нормі. Первісно ця заперечна форма дієслова особливо часто вживалась у південних штатах США, а вже згодом поширилася на всю країну та за її межі. Аби передати цю фразу українською перекладач вживає близькі за звучанням, але різні за значенням прислівник «наразі» (поки що) та фразеологізм «на часі» (необхідний, важливий у цей момент).

— Добряче ж ти мене здивував, — сказав я.

Джонсон нервово бгав пальцями свою краватку.

— Так, мені дуже шкода, що так сталося, — промовив він.

— Гаразд. Нумо, випиймо десь і поговорімо про все. Розкажи-но мені, як у тебе справи?

Він трохи знизав плечима.

— О, та потроху.

— А як дружина?

— У неї все добре.

По тих словах ми цілий квартал сиділи мовчки. Я почав нервуватися. Ми заїхали подалі від головної вулиці, вийшли з таксі коло тихого ресторану, де навряд чи було багато відвідувачів, і піднялися сходами.

Коли ми всілися за столиком та вихилили кілька трунків, я вирішив, що саме час Джонсонові перейти до справи.

— Ну, то що це таке було?

— Послухай, Мейсоне, мені достобіса шкода, але ми просто більше не можемо приймати твоїх матеріалів.

— Не можете чи не хочете?

Джонсон крутив у руці свою склянку, уникаючи зустрічатися зі мною поглядом.

— Я до цього непричетний, — поквапливо пояснив колега. — Старий дав мені настанови.

Я відкинувсь назад і перетравив цю інформацію, а позаяк не відказав нічого, Джонсон провадив далі:

— Гадаю, ти вшелепався в якусь кепську історію. Старий заборонив друкувати твої дописи.

— Він пояснив, чому зробив це?

Джонсон похитав головою.

— Він просто надіслав мені записку. Ти ж бо знаєш, якого штибу записки він надсилає: «Мої вітання містерові Гокінзу, та не приймайте більше жодної роботи від містера Ніка Мейсона».

Я знизав плечима, мовивши:

— Певно, старий уже геть вижив з розуму... Ось, випий ще.

Ми з тяжкою бідою досиділи до завершення обіду, й Джонсон подався геть. Я бачив, що він був радий якнайшвидше мене спекатися. Після того, як колега пішов, я ще трохи посидів у тому ресторані, розмірковуючи. Тоді заплатив за рахунком і пішов до телефонної будки. Набрав номер новинарської кімнати та попросив покликати Еккі.

— Слухай-но, Еккі, невже я — під забороною?

— Атож, — відповів він, — тебе вирішили просто злити. Чим я можу зарадити тобі у цій ситуації?

На якусь мить я замислився.

— Це у такий спосіб Спенсер намагається витурити мене з міста?

— Схоже на те.

— Я сів на мілину, Мо, мені потрібні гроші.

Еккі тяжко застогнав.

— Дідько! Усе аж так погано?

— Ну, гадаю, не аж так. Кілька тижнів протримаюся, але мені потрібно дістати трохи грошви.

— Можеш розраховувати на мене. Я позичу тобі трохи.

Я журливо усміхнувся в слухавку.

— Це дуже щедро з твого боку, та я маю якось заробляти на прожиток. Ти ж не можеш усе своє життя утримувати нас із Марді.

— Може, з часом ця біда й минеться, а може, тобі ліпше рухатися далі.

— Я дамся чути, — сказав йому та повісив слухавку.

Отже, мої дописи заборонили друкувати. Це вже було серйозно. Схоже, Спенсерові на свій лад таки вдалося позбутися мене. Я знав, що ув'язався в протистояння зі зграєю можновладців, і зрозумів, коли слід відступитися від цієї справи. І саме тієї миті мені сяйнула думка, що

нам з Марді краще спакувати речі та переїхати до іншого штату.

Під'їжджаючи до рибальського будиночка, я почувався вкрай пригнічено. Мені не хотілося турбувати Марді, та водночас я мусив повідомити її про стан справ. Я не знав, наскільки далеко сягає вплив Спенсера. Він був достатньо заможний для того, щоби помірятися силами будь з ким. Якщо у тій сумнівній оборудці мають частку тутешні великі цабе, то вони радо піднесуть Спенсерові мою голову на тарілці.

Припаркувавши автівку в гаражі, я покрокував під'їзною доріжкою. Марді ніде не було видно. Я йшов до будинку тихенько, аби її здивувати.

Перш ніж повернутися з міста, я купив Марді дві пари шовкових панчіх. Купуючи їх, я почувався сентиментальним вайлом, одначе, щойно вийшовши з крамниці, втішився, що це зробив. Адже досі я ще нічого не купував для дружини.

Швидкою ходою я попрямував до передпокою та зазирнув на кухню. Марді не було. Тоді зайшов до їдальні. Світло було увімкнене, проте Марді не було й тут. Я саме збирався піднятися сходами, коли раптом побачив дещо таке, що змусило мене заклякнути, мов стовп.

Застигши на місці, відчув, як по тілу пробігають холодні сироти, а до горла підступає нудота. Я намагався переконати себе в тому, що дві темні плями коло моїх ніг — то лише плями фарби, проте знав, що це не так. Дуже повільно опустивсь на коліно та доторкнувся до однієї плями пучками пальців. Вона була волога та липка.

Тоді я підвівсь та оглянув свої пальці в електричному світлі. Вони були яскраво-червоні. Не тямлячи, що роблю, я повернувсь на кухню, відкрив кран і підставив руки під струмінь води. Тоді узяв рушника та неквапно витер їх насухо.

Мені стало так страшно та зле, що боявся робити щось іще. Тож я просто стояв на кухні, тримаючи рушника й обливаючись холодним потом. Відтак почув, як промовляю вголос: «Тільки б вони її не вбили... тільки б вони її не вбили... прошу тебе, Боже... тільки б вони її не вбили».

Тоді сказав собі, що треба піти та подивитись. Я мусив піти нагору і поглянути, де вона, однак зробити це мені було не до снаги. Ніщо не могло змусити мене вийти з кухні та піднятися сходами.

Ретельно склавши рушника, я відклав його вбік. Я мусив щось робити. Вийшов на середину кухні та став, чекаючи. Переконував себе в тому, що будь-якої миті Марді повернеться з саду, проте знав, що цього не буде, знав, що Кац знайшов і вбив її; знав, що саме так воно й сталося, та не дозволяв собі у це повірити. Казав собі, що за якусь мить вона прийде сюди, що та рідина он там на підлозі — то просто фарба, то не може бути кров Марді, та знав, що це якраз-таки вона.

І тоді мені спало на думку, що Марді була сама-самісінька, коли сюди прийшов Кац. Перед моїми очима постала та картина — Марді притислася до стіни, її великі туманні очі широко розплющені, та голова піднята — вона не занепала духом. Саме так вона зустріла би Каца. Я був певен — Марді думала про мене, а в той самий час, коли її назавжди забирали у мене, я розмовляв з отією падлюкою Джонсоном. Поки Марді вбивали, я хвилювався про грошву.

Та от нудотне відчуття всередині мене трохи вщухло, і перше потрясіння поступилося місцем якомусь онімінню, що чаїлося у закамарках мого мозку. Вийшовши з кухні, почав розглядати плями крові у вітальні. Вони були попід стіною. Коли придивився пильніше, то помітив на фарбі, що вкривала стінні панелі, дві невеликі вм'ятини. Вони були схожі на два сліди від підборів. Уявив собі, як Марді щосили намагалась утиснутися

у стіну, коли на неї напав Кац. Від цієї картини я відчув себе так кепсько, що мусив присісти.

І тоді я зробив одну річ, якої не робив ще з дитячих років. Я не знав, що зі мною, аж поки не відчув у роті присмак солі. Та слізьми ділу не зарадиш, тож налив собі порцію скотчу. Хлюпнувши три чверті тумблера*, увілляв його в себе, неначе то була вода. Гадаю, віскі таки зробило свою справу, бо я зрештою опанував себе й почав обмізковувати становище, в якому опинився.

Підійшовши до телефону, набрав номер. Я знав, що не зможу впоратися з цим самотужки. Мусив розділити це з кимось.

— Приїзди сюди швидко, — сказав я, звертаючись до Еккі.

Еккі мав чудову рису — він завжди безпомильно розумів, коли він вам якнайбільше потрібен. Колега не розпитував, навіщо са́ме, не прикривався відмовками. Я розумів, що просто зараз він заклопотаний підготовкою свіжого числа газети до друку, та Еккі сказав лише: «Зберігай спокій, я вже їду», — й повісив слухавку.

Якщо він поквапиться, то буде тут за годину. Я знав, що не зможу прочекати його цілу годину і за цей час не сходити нагору. Тож підійшов до буфету та вижлуктив ще один скотч, і тоді постановив собі піти нагору та побачити все на власні очі.

Я вийшов у коридор і поглянув уверх, на сходи. У будиночку було тихо. Стоячи обличчям до сходів, я усвідомив, як багато Марді для мене важила. І тоді я пішов уперед. Здавалося, ніби ті сходи сягають у неозору далечінь. Я не міг поспішати, проте й не зупинявся.

---

* Тумблер (від *англ.* tumble — «гойдатися», «хитатися») — загальна назва склянок із товстим дном, призначених для алкогольних напоїв. З тумблерів традиційно п'ють віскі. Назва походить від склянок із випуклим дном, які не можна було поставити на пласку поверхню.

Діставшись вершечка сходів, я відчув важкість у ногах, немовби крокував крізь шар клею.

І ось я вийшов на сходовий майданчик. Далі містилися кімнати — дві ванних, дві спальні та гардеробна. Усі п'ять дверей були зачинені. Марді могла бути за будь-якими з них. Я розумів, що, найімовірніше, вона буде у нашій спальні, та заходити туди не поспішав. Спершу я перевірив одну з ванних кімнат. Її там не було. Я залишив двері відчиненими, а світло увімкненим і зайшов до гардеробної. Там її теж не було.

Тоді я повернувся назад до сходового майданчика та став, дивлячись на інші двері. Почувався кепсько. Минув якийсь час, перш ніж я зміг рушити далі. Цього разу попрямував до спальні. Я повільно повернув дверну клямку та, штовхнувши, відчинив двері, а тоді просунув руку досередини й увімкнув світло. Я вирішив не заходити туди одразу. Просто став і зазирнув у спальню.

Я дивився усюди, тільки не на ліжко, бо знав, що вона буде саме там. А тоді опустив очі на ліжко і відчув, як моєю спиною збігає цівка поту.

На білому простирадлі, напнутому на її обличчя, розпливлася велика пляма. Звідти, де стояв, мені було видно маленькі горбочки, що проступали з-під простирадла та позначали її ступні, руки, груди й ніс. Простирадло було щільно напнуте, і я міг чітко бачити ті невеличкі горбочки.

Я притулився спиною до одвірка і просто дивився перед себе. І тоді я почав ненавидіти Спенсера та його дружину, ненавидіти Каца, гладуна та Ґаса, ненавидіти усю ту пекельну справу такою нестямною ненавистю, якої ще ніколи досі не відчував. За все, що ці негідники заподіяли мені, я хотів завдати болю кожному з них і вбити кожного з них. Мене вже не обходило, що станеться зі мною, а лише хотів звести порахунки. Однак розумів, що просто дурю себе самого. Адже навіть якби повбивав їх

усіх, це б мені анітрохи не допомогло. Це не повернуло би мені моєї Марді та ніколи б не забрало з-перед моїх очей картини того, з чим Марді мусила зустрітися наодинці.

Якби ж я лишень був тут, із нею, тоді б ми загинули разом. Я знав, що Марді не заперечувала би проти того, аби ми пішли разом.

До кімнати я не заходив. Вимкнув світло та спустився сходами. У вітальні я сів і став полапцем шукати свій портсигар. Кресnувши сірником, зауважив, що мої руки були напрочуд тверді та не тремтіли. Це мене трохи здивувало. Я просто сидів там і курив, очікуючи, поки приїде Еккі. Мій розум був порожній.

Зрештою на під'їзній доріжці почувся дедалі ближчий рев автівки Еккі, тож вийшов його зустріти. Він приїхав швидше, ніж гадалося. Не встиг я дістатися до вхідних дверей, а Еккі вже вискочив з машини. Кинувши на мене погляд, він просто заштовхав мене до будиночка та зачинив за собою двері.

— Ніку, що сталося?

Я відкрив і закрив рота, але з нього не долинуло жодного звуку. Тож просто стояв і дивився на Еккі.

Він поклав мені на руку свою долоню. Його обличчя стало дуже похмурим.

— Марді? Щось сталося з Марді?

Я глибоко вдихнув. Це було гірше, ніж я думав. Адже сказати це вголос — означало зробити факт доконаним і справжнішим. Я мусив докласти великих зусиль, аби перемогти себе. Відчував, як здригаються м'язи мого живота.

— Вони вбили її, Мо.

Ну от, тепер я це сказав.

Еккі у це не повірив. Він заштовхав мене до вітальні.

— Вони би такого не зробили, — мовив колега. — Опануй себе, Ніку. Ну ж бо, випий. Вони б не стали вбивати таку дитину.

Я схопив його за руку та різко розвернув до себе.

— Кажу тобі, вони вбили її, ті свині. Вона там, нагорі, у ліжку. Сам поглянь... вони вбили її тут. Подивися на кров. Бачиш? То її кров. З її тіла. Вони вбили її ось тут. Вони прийшли сюди, коли Марді була сама. Ті боягузливі пси вбили її тут, під стіною.

Еккі поглянув на плями крові. Тоді похитав головою.

— Заспокойся, — сказав колега, — просто заспокойся.

Однією рукою я схопив Еккі за вилогу піджака й почав його трусити, промовляючи:

— Не говори мені такого! Кажу тобі, вона там, нагорі...

Еккі навідліг ударив мене долонею по обличчю. Гадаю, саме цього я й хотів. Той удар на мить приголомшив мене, бо був добряче болісним, однак привів до тями. Я блимнув очима на Еккі та забрав від нього руку.

— Пробач мені, Мо, щось я перехвилювався.

— Авжеж... То що, ходімо нагору?

Зараз, у товаристві Еккі, мені здавалося, що зможу це зробити. Ми швидко рушили сходами нагору. Я увімкнув у спальні світло та підійшов до ліжка.

Почув, як Еккі вимовив: «О, мій боже!»

Тоді я твердою рукою стягнув простирадло. У цю мить здалося, ніби нараз піді мною здійнялася підлога, та відчув, як Еккі схопив мене за руку. Ми обидва застигли на місці, витріщивши очі.

Навіть у смерті Блонді мала жорсткий та підозріливий вигляд. У її засклілих очах застиг нажаханий погляд, а яскраво нафарбовані губи виблискували в електричному світлі. Невеличкий кульовий отвір понад її лівою груддю дав мені зрозуміти, як вона померла.

— Ні... не кажи нічого. Дай-но мені подумати, — мовив Еккі.

Я відійшов від ліжка. Мій мозок немов заціпенів!

Еккі поклав свою долоню на руку Блонді, тоді узяв її зап'ясток. Я просто стояв і спостерігав за його діями.

— Вона померла недавно, — сказав Еккі. Він накрив тіло простирадлом і відійшов від ліжка. — Подивімося в інших кімнатах, — продовжив колега.

Я зостався стояти на місці, дозволивши Еккі обшукати кімнати самотужки. Невдовзі він повернувся та похитав головою.

— Нікого ніде немає.

Я присів.

— Бачиш, вони її не вбили... вони просто забрали її звідси, — резюмував Еккі.

Він знову вийшов з кімнати.

Я повторив за ним:

— Вони просто забрали її звідси. — Замислившись над цими словами, я відчув себе так само кепсько, як і тоді, коли думав, що Марді мертва.

Знову повернувся Еккі. Він приніс пляшку скотчу та дві склянки. Поставив склянки на стіл й обережно налив у них віскі. Тоді підійшов і тицьнув одну зі склянок у мою руку.

— Якщо хочеш повернути Марді, тобі треба вийти з цього стану, — мовив колега.

І він мав рацію.

— Ніку, тебе хочуть підставити, — провадив він далі, — це знову той самий старий виверт. Таку саму штуку вони утнули з Вессі. Блонді забагато знала, тому вони її вколошкали та вирішили повісити її вбивство на тебе. А далі сюди наскочать копи і влаштують на тебе облаву. А вся та банда знову вийде сухою з води, як і першого разу.

І знову він мав рацію.

Я допив свій скотч і підвівся на ноги. Мене не надто турбувала небезпека, та якщо потраплю за ґрати, то нікому буде шукати Марді. Тож мусив зважати на це і діяти обачно.

— Мо, тобі ліпше бути до цього непричетним, — сказав колезі. — Я не можу втягувати тебе у цю справу.

Еккі знову наповнив свою склянку.

— Забудь, — тільки й відказав він.

— Таж ні... я серйозно.

— Відтепер я у всьому цьому разом з тобою. Ми зірвемо прикриття з тієї оборудки та надамо справі розголосу. Ми повернемо Марді та притягнемо Спенсера до суду. Ми з'ясуємо, що́ криється на споді тих «Тканин Маккензі», і, коли зробимо це, то напишемо найвидатніше журналістське розслідування і знайдемо когось, хто його опублікує.

— Ти справді цього хочеш? — запитав я.

— Авжеж, я складу тобі товариство, і ти від мене так просто не відкараскаєшся.

Я тішився, що Еккі зі мною. Він був славний хлопець і мав неабияку витримку, тож міг стати у пригоді, коли почнуться клопоти.

— Насамперед маємо винести звідси цю пані. І мусимо зробити це швидко. Це зіпсує всі плани тих, хто надумав тебе підставити.

— І як ми, в біса, це зробимо?

Еккі почухав макітру.

— Занесемо її до моєї автівки, а дорогою викинемо деінде.

— Буде краще, якщо відвеземо її до неї додому та залишимо там. З огляду на професію Блонді, вколошкати її міг хто завгодно.

Еккі кивнув.

— Зробімо це.

Ми випили ще кілька порцій скотчу, які, втім, не надто пішли нам на користь. Еккі знайшов капелюха Блонді та нап'яв їй на голову. Він насунув його якомога нижче, аби приховати безживний, засклілий погляд її очей. Еккі став над тілом і пильно оглянув.

— Ну, гадаю, тепер вона має нормальний вигляд, — сказав колега, чухаючи голову.

— Як щодо мене, то тішитимуся, коли ми звідси поїдемо.

Еккі кивнув.

— Гадаю, вже можемо вирушати. Нумо, побиймося об заклад, що вона закоцюбне ще до того, як довеземо її на місце.

— Для одного вечора я вже й так мав задосить неприємностей, щоб оце ще й з тобою битися об заклад.

— Ну, тоді ходімо.

Ми підняли Блонді навсидячки та припасували на її плечах коротеньку накидку з лисячого хутра, яку знайшли у кімнаті. Та накидка якраз добре приховувала плями крові.

— Нести її доведеться тобі... для мене вона заважка.

Я обхопив Блонді за стан однією рукою, а другою — попід ноги, та зняв з ліжка. Будьте певні, та пані була невроку важка.

— Не будьте такою холодною, мадам, обійміть його за шию, — сказав Еккі.

— Якщо ти не облишиш оцих своїх жартиків, я взагалі нікуди не піду, — запевнив я його.

Еккі потер обличчя долонею.

— Божечку, таж якщо зараз не жартуватиму, то геть збожеволію.

— Ну, то божеволій, а жартики свої облиш.

Спускаючись сходами, я мало не впустив тіло з рук. Мої зуби зацокотіли.

Еккі спускався сходами одразу за мною. Він прихопив із собою пляшку скотчу й кожного разу, ступаючи на нову сходинку, швиденько прикладався до тієї пляшини. Колега вже достобіса залив собі очі. Я посадовив Блонді у фотель і відібрав у нього пляшку, твердо заявивши:

— Слухай, нікчемо, ти ніби мав мені допомагати. То, може, опануєш себе й таки допомагатимеш?

— Авжеж... — проказав він, — авжеж... не хвилюйся щодо цього.

Зненацька Блонді випростала ноги та почала зісковзувати з фотеля додолу. Ми з Еккі стояли та витріщалися на неї, не годні поворухнутися.

— Не думаю, що витримаю багато таких видовищ, — тремтливим голосом вимовив Еккі.

З глухим ударом Блонді осіла на підлогу, а тоді перекинулася на бік. З неї злетіли капелюх і одна з її туфель.

Еккі сів на сходинку та сховав обличчя у долонях, проказавши:

— Певно, я накладу на себе руки.

Підіймаючи та випростовуючи Блонді, я відчув, що її м'язи починають тверднути. Тому заквапився.

— Мо, хутчіш, вона вже коцюбне.

Еккі підвівся та подав мені її капелюха, мовивши з надією:

— Може, так її буде легше нести...

Я знову насунув покійниці на голову того капелюха.

— Тримай її попід коліна... інакше ми ніколи не запхаємо тіло до автівки.

Ми винесли Блонді у темну ніч. Чулося лише важке дихання Еккі та шурхотіння наших кроків по жорстві. Небо над нашими головами віщувало грозу. Великі хмари плинули, затуляючи собою місяць.

Салон автівки міг умістити шістьох пасажирів, та ми однаково згаяли чимало часу, намагаючись укласти туди Блонді. Врешті-решт ми таки примостили її у кутку сидіння. У тьмяному світлі лампи у салоні Блонді мала цілком добрий вигляд. Ніхто б і не здогадався, що вона мертва.

— Оце я розумію — чудова робота! — сказав Еккі.

— Залишся тут... Я маю сходити по її туфлю.

— Якщо думаєш, що я залишуся з нею наодинці, то ти геть навіжений, — з неабияким почуттям мовив Еккі. — Ми зробимо це разом або не робитимемо взагалі.

Тож вимкнули світло в автівці та повернулися до будиночка.

— Перш ніж їхати, нам краще поприбирати тут увесь цей безлад, — сказав я.

Так і зробили. Коли з усім було покінчено, ми ще трохи випили, вимкнули світло у будинку та пішли до автівки.

— Киньмо монетку, аби вирішити, хто сяде за кермо, — запропонував я. І переміг.

Еккі почав було моститися на переднє сидіння коло мене.

— Е, ні, ти сідай ззаду... заради того ми й кидали монетку. Пильнуватимеш, аби вона не перекинулася.

— І я ще називав тебе своїм другом, — скрушно мовив Еккі. Він нерішуче постояв коло автівки, а тоді, зрештою, зважився, відчинив дверцята та сів на заднє сидіння.

— Будь хорошою дівчинкою, — сказав він до Блонді.

Я перемкнув передачу та викотив авто під'їзною доріжкою.

Невдовзі Еккі озвався:

— Вона сидить собі тишком-нишком. Гадаю, я вже можу пересісти наперед.

— Залишайся, де сидиш.

— Послухай-но, друже, якщо я сидітиму тут, мені треба випити. Там спереду є пінта, таж ондечки, просто коло твоєї руки... передай-но її мені сюди.

Я навпомацки пошукав у бардачку, знайшов пляшчину та передав її Еккі. Потім глянув на паливомір і зауважив:

— Бензину в тебе лишилося небагацько. Вельми недбало з твого боку, Мо. Мені доведеться десь зупинитись, аби заправитися.

Якусь хвилину Еккі не казав нічого... Я здогадався, що він саме присмоктався до пляшчини. Зрештою він озвався.

— То вже твій клопіт*, друже, ми з моєю подругою покладаємося на тебе.

— Заради всього святого, спробуй залишатись якомога тверезішим.

— Якби ти сидів на моєму місці, то вже й сам би намагався накидатися, як чіп... це єдине, що допомагає мені не зсунутися з глузду. А як би тобі сподобалося сидіти поруч із трупом? Вона увесь час на мене дивиться. Кажу тобі, ця пані просто не може надивитися досхочу. Від цього мене аж дрижаки б'ють.

— Ой, заціпся, — відказав йому та зосередився на темній дорозі. Минуло ще трохи часу, й Еккі почав співати. Цього вже я витримати не міг. Зняв ногу з педалі газу та втопив педаль гальма у підлогу. Тоді рвучко розвернувся на сидінні, гаркнувши:

— А щоб у тебе пір'я в роті поросло! Може, зрештою, припиниш оце?

— А Блонді це подобається, — відказав Еккі. — Запитай її — і сам переконаєшся.

Я увімкнув світло в салоні. Еккі скулився у дальньому куточку сидіння, подалі від Блонді. Його обличчя на-

---

* В оригіналі — It's your funeral (дослівно — «Це твій похорон») — фразеологізм, що перекладається, як: «це ваша справа», «це ваш клопіт», «відповідати вам».

брало кольору риб'ячого черева, а очі вибалушилися від страху. Я простягнув руку та забрав у нього пляшку. Колега добряче над нею попрацював. Того трунку, що ще залишався на денці, вистачило би лише на один маленький ковток, — і я його зробив. Відтак пожбурив порожню пляшку на дорогу. Потім звернувся до Еккі:

— Заспокойся, заради бога, заспокойся.

— Авжеж... ти собі кермуй... а нам тут добре. Кажу тобі, у нас тут все добре.

Тож поїхали далі. Бензину вже залишилось обмаль, а я не міг ризикувати зостатися без пального на добре освітленій дорозі. Тому мусив заправитися на найближчій заправній станції.

Проїхавши трохи, я примітив одну заправку та сповільнив хід автівки.

— Мушу трохи заправитися, — звернувся до Еккі. — А ти сиди тихенько та не намагайся нічого втнути.

— Утнути? Не сміши мене. Та в нас тут із Блонді тихо, як у могилі.

Я вже пошкодував, що Еккі допався до тієї пляшки. Він був у такому стані, що через нього ми легко могли вшелепатись у халепу. А втім, раз по раз згадуючи, про Блонді, яка сидить просто за моєю спиною, мене й самого проймав холодний піт.

Я завернув велику автівку Еккі до вузенької заправки та вимкнув двигун. До нас вийшов старий дядько з цапиною борідкою. Аби він не підійшов надто близько до авто, я ступив йому навперейми і коротки кинув:

— Залийте мені десять галонів*.

Поки старий відмірював потрібну кількість пального, з пітьми виринув мотоцикл і з гуркотом підкотив до за-

---

* Галон (*англ.* Gallon) — міра об'єму рідин і сипких тіл в Англії та США. 1 галон дорівнює 3,78533 л.

правної станції. Розгледівши невиразні обриси стетсона*, я закляк. Це був офіцер поліції штату**.

— Ну ж бо, друже, до справи, — попросив заправника. — Я поспішаю.

Офіцер поліції штату зліз зі свого мотоцикла та вийшов на світло. Це був тип на прізвище Фленаґан. Я знав його ще відтоді, коли був ще зовсім молодим і недосвідченим репортером. І хоч як нахиляв свою голову та ховавсь у тіні, він мене таки впізнав.

— Чи ви, часом, не Мейсон? — запитав офіцер, пильно дивлячись на мене.

Я подав йому руку, вітаючись, і сказав:

— Оце так-так. Ну, хіба ж той світ не тісний?

Я тішився, що Фленаґан не може прочитати моїх думок. Адже він був славним компанійським хлопцем і, либонь, просто не витримав би такого потрясіння.

— А що це ти тут робиш? — запитав полісмен, коли обмін люб'язностями було завершено.

— Та оце зупинився в будиночку полковника Кеннеді, — відповів йому. — А зараз просто вирішив ненадовго гайнути до міста.

Фленаґан зиркнув на автівку. І тієї-таки миті Еккі опустив віконне скло та висунув голову назовні.

— Гей, Ніку, — загорлав він, — поглянь-но на цю пані.

---

* Стетсон — ковбойський капелюх із високим округлим наголовком, із заломом нагорі та широкими крисами, загнутими догори з боків. Розроблений 1865 року Джоном Стетсоном. Окрім цікавого зовнішнього вигляду, капелюх мав безліч практичних способів застосування – його широкі криси захищали від дощу та сонця, ними можна було роздмухати вогнище, а ще подати сигнал на відстані чи навіть носити у ньому воду. Завдяки усім цим перевагам капелюхи Стетсона швидко зажили собі слави.

** Офіцер поліції штату (*англ.* State trooper) — офіцер правоохоронних органів штату, що діє в межах своєї територіальної юрисдикції, підпорядковується державі та за необхідності може співпрацювати з національною поліцією.

Фленаґан зробив крок уперед.

— Отакої, а чи ж це не той старий сучий син, який працює на «Глоуб»? — запитав він.

Еккі витріщився на нього, роззявивши рота, й кволо вимовив:

— Привіт. І хто б ото подумав, що ми тебе зустрінемо?

— А що то з вами за пані? — запитав Фленаґан. Він завжди був великим шанувальником жінок.

Еккі зиркнув на мене. Ця несподівана зустріч його трохи протверезила.

— О, щодо неї можете не турбуватися, — сказав Еккі, притишуючи голос. — Вона просто добряче залила очі.

— Залила очі? Що ви маєте на увазі? Хочете сказати, вона п'яна всмерть*?

Еккі кивнув головою у мій бік.

— Ти що, розповів йому? — запитав він захриплим від хвилювання голосом.

— Мо хоче сказати, що вона трохи підпила.

Запала ніякова мовчанка, а тоді Фленаґан проказав:

— Сподіваюся, ви, хлопці, не надумали ту пані скривдити...

Еккі зник у салоні та всівся на сидіння. За його плечем виднів великий капелюх Блонді. Я відчував, як моєю спиною цебенить піт.

— Ну, ти ж бо знаєш, як воно буває, — провадив я, звертаючись до Фленаґана. — Леді трохи незвикла до нашого пиття, тож дещо перебрала. Оце саме веземо її додому, аби проспалася.

Еккі обернувся до Блонді та обійняв її рукою. Гадаю, він і досі був добряче підхмелений.

---

* В оригіналі «...You mean she's stiff?». Автор вдається до гри слів. Англійське Stiff означає «закоцюблий», а у розмовній мові ще й «п'яний», одначе Еккі розуміє сказане у першому значенні слова і починає хвилюватися, що їхню таємницю викрито.

Фленаґан обійшов мене та глянув у салон. Еккі кинув на нього швидкий погляд через плече та присунувся ближче до Блонді. Він ефективно затулив її собою від очей полісмена.

А тоді Еккі голосно промовив:

— Гей! Прокидайся, мила. Тут один коп питається про твоє здоров'ячко.

Я зняв капелюха та витер чоло.

Фленаґан підійшов ближче.

— Крихітко, у тебе все гаразд? — гаркнув Еккі.

У тиші, що запала по тому, з автівки долинуло страхітливе сопрано.

— Авжеж, у мене все гаразд. Скажи тому офіцерові, аби вже втихомирився.

І тоді я, нажаханий та зачарований, побачив, як Блонді двічі кивнула головою та трохи змахнула рукою.

Фленаґан відступив від автівки, задоволений побаченим і почутим, та зробив висновок:

— Схоже, та пані п'яна як чіп. Відвезіть її додому, хлопці, то буде найкраще.

Я тицьнув гроші у долоню старому заправнику та всівся за кермо.

— Якось ще побачимося, — гукнув офіцерові та перемкнув передачу. Автівка зірвалася з місця і швидко помчала геть від заправної станції, залишаючи Фленаґана стояти та чухати макітру, дивлячись нам услід.

— Тепер цю пані вже не назвеш гарячою, — ледь чутно проказав Еккі. — Я коло неї замало не замерз на смерть.

— Заради всього святого, сиди тихенько, п'янице проклятий.

Решту шляху ми проїхали мовчки. Коли ж дісталися будинку, в якому жила Блонді, надворі задощило. З неба сіялися великі, завбільшки з нікель*, краплини та розбивалися бризками, сягнувши вулиць. То була єдина

* Нікель — розмовна назва монети вартістю п'ять центів.

полегша, що трапилася нам за усю цю поїздку. Такий сильний дощ, як оце періщив зараз, здатен вмить очистити вулиці від людей.

Я розчахнув дверцята автівки та вийшов, кинувши на ходу:

— Зачекай, поки відчиню вхідні двері.

— Авжеж, залишай мене наодинці з трупом, коли тобі завгодно, — відказав Еккі.

Я підійшов до вхідних дверей. У тьмяному світлі міг розрізнити лише полиск мосяжної таблички. Подумав собі, що тепер у ній більше потреби не буде. Я мав хіба що туманне уявлення про те, як потрапити всередину, одначе варто було взятися за клямку — і двері відчинилися. Я постояв, вагаючись, на порозі, а тоді ступив досередини. Швидко збіг нагору до квартири Блонді. У спальні не було нікого, і світло у ній не світилося.

Тоді я спустився сходами та гукнув до Еккі.

— Усе гаразд. Виносьмо її.

— Ти бери тіло зі свого боку, а я візьму зі свого, — озвався Еккі.

Ми узяли Блонді попід руки та хутко перебігли хідником до будинку. Нагору сходами я мусив тягти її самотужки, адже сходовий прогін був завузький, аби пересуватися ним утрьох. Сказати направду, я надзвичайно тішився, коли, зрештою, дістався її спальні.

— Поклади її у фотель, — сказав Еккі за моєю спиною. — Так вона сидітиме більш природно.

А тоді двері ванної кімнати відчинилися, й до спальні прослизнув Кац. Він кинув на мене один-єдиний погляд і потягнувся за пістолетом.

РОЗДІЛ ВІСІМНАДЦЯТИЙ

Якщо ви перебуваєте у невеличкій кімнаті і якийсь тип збирається наставити на вас пістолета та почати з нього смалити, то, крім промовляння молитов, ви можете зробити лише одну річ.

І я зробив найкраще, що було мені до снаги, зважаючи на обставини, — кинувся через всю кімнату та повалився усією своєю вагою на Каца. Він спробував було підняти ногу та вдарити мене, проте було вже запізно. Від поштовху пістолет вилетів з його руки та впав кудись на підлогу. Я подумав, що Еккі матиме достатньо тямки, аби його підібрати.

Мене неабияк здивувала та сила, з якою Кац обхопив мене руками. На перший погляд він справляв враження сухорлявого бовдура, проте, як на свою статуру, був нівроку міцний. Перш ніж я встиг ухопити його як слід, бандит так відштовхнув мене від себе, що я поточився та впав просто на Блонді. Тієї миті я був надто приголомшений, аби дуже перейматися цим зіткненням, а коли спробував підвестися, Кац обхопив мене за шию ногами, неначе ножицями. Та я знав усе про цей прийом і, знявши з його ноги туфлю, так викрутив опоненту великий палець на нозі, що Кац врешті-решт таки послабив свою хватку.

— Заціди йому! — волав Еккі з порога. — Дай йому чортів, друже!

Мені вже вдалося звільнитися від його хватки, та щойно намірився стрибнути на Каца, як дістав від нього сильного удару ногою в обличчя. Моє щастя, що вдарив він мене ногою без туфлі, інакше я побачив би чимало яскравих вогників.

Хай там як, а я повалився на спину, і це дало Кацові час, аби підвестися з ліжка. Тоді я знову кинувся на нього. Зараз я згадував Марді, тому щосили ударив тому типові

туди, де йому боліло би найбільше. І йому заболіло. Кац гепнувся на ліжко, його очі заскліли. Я взяв його за довге волосся та затопив негіднику в щелепу, просто щоби бути певним. Він згас, неначе світло.

Я стояв над ним і дмухав на суглоби своїх пальців.

— А я ж оце лише почав діставати від того втіху, — сказав Еккі. — Дарма ти його так швидко вирубав.

Я обійшов ліжко та підняв Блонді з підлоги. З неї злетів капелюх; обличчя жінки ще й досі мало той самий жорсткий та підозріливий вираз. Я посадив її в один із фотелів і подбав, аби покійниця не впала, похилившись уперед.

Еккі притулився до одвірка, спостерігаючи за моїми діями.

— Оце так-так! Таж це — неначе сцена з якогось фільму жахів, — сказав він, киваючи головою спочатку на Каца, який без тями розпластався на ліжку, а тоді — на Блонді.

— Маю якось схилити цього типа до розмови, — відповів я. — Допоможи-но мені, Мо; спершу прив'яжімо його, якщо, бува, він захоче завдати нам клопотів.

Обличчя Еккі прояснішало.

— То ти збираєшся вибити з нього правду? — запитав колега.

— Еге ж. І збираюся вибивати її з нього доти, доки виведу його на чисту воду.

Еккі почухав голову й промовив:

— Ти, звісно, доскочиш халепи. Цей тип — чи не найбільший місцевий поганець. Він, певна річ, утне щось таке, що може вилізти тобі боком.

Я не завдав собі клопоту відповідати на цю зауважу. Було цілком зрозуміло, що вже вельми скоро навколо усієї цієї справи здійметься галас, та оскільки причиною цього галасу стане не хто інший, як я, мені було байдуже. Я обшукав Кацові кишені. І першим, на що

натрапив, був згорток грошей. Мені не було потреби їх рахувати. Я знав, що це ті самі п'ять тисяч доларів, котрі Блонді поцупила в мене. Я показав той згорток Еккі, промовляючи:

— Ось і причина, чому він був тут. Просто набивав кишені, боягузливий нікчема.

— Залишиш їх собі?

Я заперечно похитав головою.

— Волію не ризикувати. Залишу їх там, де знайшов. Якщо мене розшукують копи, то ці гроші можуть стати для них чудовою зачіпкою, аби повісити усю цю справу на мене.

— Бачу, ти все продумав, еге ж? — сказав Еккі, захоплено поглянувши на мене. Зараз він вже був майже тверезий. Його сп'яніння минало, хоча й поволі.

— Іди до ванної кімнати та принеси кілька рушників. Я хочу зв'язати цього типа.

За мить Еккі повернувся з двома рушниками, промовляючи:

— А гарна ж у неї хата, скажи?

Я лише пробурчав собі під носа та забрав у нього рушники. Тоді порвав їх повздовж і скрутив ними Кацові руки. Еккі сперся на бильце ліжка та спостерігав. Я розумів, що колезі страшно, та він нічого не казав, а просто стояв і дивився. Я знав, про що́ він зараз міркує, — коли нам це не минеться, то потрапимо у велику халепу. Тож дійшов висновку, що з його боку було надзвичайно шляхетно пристати у цій справі на мій бік.

Я розмахнувся та двічі ляснув Каца по обличчю. Той поворухнув головою, промимрив щось, а тоді розплющив очі. Щойно побачивши мене, Кац різко сів на ліжку. Я поклав йому долоню на обличчя та штовхнув бандита назад. Хоча Кац тільки-но почав приходити до тями, проте був достатньо кмітливий, аби спробувати мене вкусити.

— Опануй себе, — сказав я йому. — Хочу, щоб ти дещо мені розповів. Коли маєш розум, то заговориш просто зараз, однак, якщо собі думаєш, ніби зможеш вийти сухим з води й так просто відмовчатися, то тут ти помиляєшся. У такому разі я просто виб'ю з тебе правду.

Кац із виразним тихим сичанням втягнув у себе повітря. Його очі були напівзаплющені, а рот перетворився на вузький розріз на обличчі.

— Ти божевільний, Мейсоне, що це все почав, — сказав він. — Ти, нікчемо, напе́вне мусиш бути божевільним, якщо думаєш, ніби тобі це так минеться.

Я не мав настрою ходити околяса з цим типом. Тож ударив бандита в обличчя, й тоненька цівка крові потекла з його носа та збігла до кутика губ. Кац висунув язика і ретельно облизав губи. Гадаю, цей парубок зненавидів мене так сильно, як взагалі міг ненавидіти.

Я сів на край ліжка коло нього і стиха промовив:

— Ти говоритимеш. Мені байдуже, навіть якщо для того, аби ти заговорив, мені доведеться рвати тебе на шматки. Так чи інак, а ти говоритимеш. Де моя дружина? Де Марді Джексон?

Цього він не знав. Побачивши вираз його очей, я відчув, як мене проймає холодом розчарування. Кац не казав нічого, та я знав, що він не блефує, бо бачив, що таке запитання його здивувало.

— Гаразд, — сказав я. — Спробую знову. Що за оборудка криється за корпорацією «Маккензі»?

Цього разу Кац поглянув на мене скоса, мовивши.

— Іди ти к бісу. Говорити мене не змусиш.

— Сядь йому на ноги, — сказав я Еккі.

Колега підійшов до ліжка з таким виглядом, наче я попросив його сісти на гримучу змію. Він не дивився на Каца, проте таки всівся на його ноги, притиснувши їх до ліжка.

Я зісмикнув шкарпетку з ноги Каца та поглянув на нього, сказавши:

— Дай знати, коли будеш готовий говорити. Я нікуди не поспішаю.

Потім видобув зі свого портсигара цигарку та запалив. Коли її кінчик зажеврів, я дістав цигарку з рота та підніс до Кацової ступні. Якби Еккі не сидів на його ногах, той тип, певно, підскочив би до самої стелі. Гадаю, усі ті круті хлопці — однаковісінькі. Він увесь аж скрутився, а на його обличчі рясно виступили краплини поту.

— Гаразд... гаразд... — хрипко промовив опонент. — Я говоритиму.

— Оце тобі й маєш, гримучий змій, — сказав я, звертаючись до Еккі. — Звичайнісінький тобі страхополох.

Еккі розправив плечі та глузливо посміхнувся, промовивши до Каца:

— Що, нікчемо, злякався. А ми ж за тебе ще навіть як слід не взялися.

— Облиш його, Мо. Наговориш цьому типові грубощів, то ще зажуриться й заплаче.

Кац просто лежав на ліжку та злостиво дивився на нас.

Я пожбурив цигарку в камін.

— Ну ж бо, розповідай. Що за оборудка криється за корпорацією «Маккензі»?

Минуло трохи часу, перш ніж я зумів витягнути з нього потрібні відомості, та, врешті-решт, мені це вдалося. Уся та схема виявилася доволі простою, треба було лише мати до неї ключа.

Корпорація «Тканини Маккензі» була велетенським посередником із купівлі та продажу краденого. Працювала уся ця схема таким чином: з великим партіями одягу та шовкових тканин, які імпортувалися з Китаю та Англії, до країни провозили контрабандою різноманітні крадені речі, ховаючи їх у тюках з товарами. У такий самий спосіб розмаїте добро, вкрадене в Аме-

риці, переправлялося до численних континентальних агенцій, що репрезентують фірму «Тканини Маккензі» за кордоном.

Спенсер був велике цабе. Саме він займався купівлею та продажом усього, що потрапляло до його рук від різноманітних банд, які діяли на всій території Штатів. І, з огляду на те, що більшість високопосадовців отримували від цієї фірми чималі хабарі у формі дивідендів, уся ця оборудка мала цілком законний вигляд.

Я розумів, що варто Кацові вирватися на волю — і вже ніщо не зупинить його від того, щоби прикінчити нас із Еккі. Тепер ми знали забагато, аби почуватися в безпеці. Був лише один можливий вихід — подбати, щоби Кац опинився за ґратами на час, достатній, аби я встиг розкрити цю злочинну оборудку та надати їй розголосу.

Я не уявляв собі, що зможу холоднокровно вколошкати Каца, проте тієї миті нічого іншого на думку не спадало. Еккі спостерігав за мною та зрозумів, про що думаю.

— Залиш це мені, — сказав він. — Гадаю, буде нескладно кинути його до буцегарні на двадцять чотири години.

Я суворо поглянув на нього, зауваживши:

— Двадцять чотири години — то не так багато. Більшу частину цього часу нам доведеться присвятити дії.

Еккі знизав плечима, проказавши:

— Але, гадаю, саме на такий час ми можемо його затримати. Тож мусимо поспішати довести справу до кінця.

Якби ми почали про це сперечатися, то лише змарнували би ще більше часу, тож я дозволив Еккі викласти свій задум.

— Ми відвеземо цього хлопця до поліційного відділку та подбаємо, аби його затримали за напад. Я можу замовити слівце перед сержантом, аби той трохи потримав Каца за ґратами. Той сержант — мій приятель, і він буде

не проти, щоби бодай ненадовго запроторити ту мерзоту до камери.

Я рвучко підвівся на ноги.

— Гаразд... тоді ходімо.

Кац не чинив спротиву. Його руки досі були зв'язані за спиною, і він зійшов сходами разом із нами. Першим йшов Еккі, за ним — Кац, а останнім — я. Перш ніж покинути кімнату, я переконався, що ми не залишили по собі жодних викривальних доказів, завдяки яким слідчі могли би пов'язати смерть Блонді з нами. Кинувши останній погляд на нерухому постать у фотелі, я вимкнув світло та пішов за Кацом услід сходами.

Коли ми дісталися дверей, що вели на вулицю, я притиснув Кацові до спини його пістолета, застерігаючи:

— Не намагайся нічого втнути, братчику. Нам утрачати нічого, тож радо скористаюся з нагоди вгатити у тебе кулю.

Кац прошкандибав хідником і сів до автівки. Я вмостився коло нього, а Еккі сів за кермо.

— Якщо у нас ще залишилося питво, — сказав я, — гадаю, ковточок зараз не завадив би.

Еккі навпомацки понишпорив коло себе та похитав головою.

— Не лишилося нічогісінько, — зневірено відказав він. — А, нехай йому чорт!

— Ну, то рушаймо... що швидше ми здихаємося цього парубка — то краще.

Поки ми їхали до поліційного відділку, я поринув у роздуми. Перш за все я мав знайти Марді. Решта не важила, найголовніше зараз — знайти її. А вже тоді мені потрібно буде відшукати достатньо доказів, щоби покінчити зі злочинною оборудкою Спенсера та запроторити його за ґрати. Аби таке мені вдалося, то мав зробити це за двадцять чотири години. Непроста програма, та я мусив впоратися.

Якщо Спенсер не викрадав Марді, то хто? Можливо, я помилявся, думаючи, що Спенсер цього не робив, одначе Кац про таке нічого не знав, а він же ж був Спенсеровою правою рукою. Можливо, до викрадення причетні гладун та Ґас, але ж навіть тоді Кац про це знав би. Тож єдина річ, у якій я був упевнений, — Кац узагалі нічого не знав про долю Марді.

І раптом промайнула думка. Я немовби знову побачив перед собою налякане обличчя Марді та згадав те, що вона казала: «Ти не знаєш Сари Спенсер. Мені страшно. Вона не зупиниться ні перед чим».

Сара Спенсер! Я випростався на сидінні. Невже саме вона стояла за цим? Невже це вона забрала у мене Марді? Що більше я про це думав, то ймовірнішим таке видавалося. Доки ми дісталися поліційного відділку, мені вже нетерпеливилося навідатися до тієї жінки.

Еккі під'їхав до заднього входу та вийшов з автівки.

— Залишайся тут, — мовив він. — Я хочу пересвідчитися, чи все чисто.

Я подивився на Каца та штурхнув його попід ребра дулом пістолета, сказавши:

— Невдовзі матимеш чудовий тривалий відпочинок. Сподіваюся, тоді буде про що подумати за весь той час, коли сидітимеш у камері.

— Недовго вже тобі лишилося, Мейсоне, — відповів бандит, не дивлячись на мене. — Ти геть сказився, якщо думаєш, що можеш мірятися силою з цією фірмою. Та я ще зроду не бачив нікого, хто був би настільки близьким до того, аби стати трупом, як оце ти.

Коли він зняв цей тягар з душі, то засміявся. О, так, щойно цей тип зрозумів, що ми не збираємося його вколошкати, як до нього повернулася його витримка. Мені не подобався ані він, ані його сміх.

Повернувся Еккі та кивнув мені головою.

— Добре, що я вийшов, — сказав колега, притишивши голос. — У відділку був Лазард, що в карних справах є найбільш тямущим адвокатом з усіх, які мають практику в цьому місті. Якщо він зауважить нашого підопічного, то витягне його з буцегарні, та ще й так швидко, що у тебе в голові замакітриться.

Я неспокійно поглянув на Каца. Чимало залежало від того, чи вдасться нам затримати цього типа там, де він не зможе накоїти лиха.

— І де цей Лазард зараз? — запитав я.

— Він саме виходив із відділку. Зачекаймо, поки забереться геть, а тоді зайдемо.

Поки Еккі це промовляв, я побачив постать, що виходила через задні двері. Низеньку, огрядну постать із величезним кількагалонним капелюхом* на голові. Кац помітив його одночасно зі мною та пронизливо закричав. Його вереск пролунав достобіса гучно.

Я рвучко обернувся та вдарив його що було сили. Гадаю, Кац очікував цього удару, адже пригнув голову, намагаючись ухилитися, і мій кулак угатив просто в його костисте чоло. Моєю рукою прокотилася хвиля пронизливого болю. Відчуття було таке, немов я вдарив у цегляну стіну. Та удар однаково був такий сильний,

---

* Йдеться про великі ковбойські капелюхи, що близько 1925 року дістали назву «десятигалонних капелюхів» (*англ.* ten gallon hats). Побутує кілька версій походження такої назви. Згідно з однією з них, у таких капелюхах за потреби можна було носити воду, тож назва «десятигалонний» натякає на велику місткість капелюха, хоча це — вельми перебільшено, адже 10 галонів дорівнюють 37,85 літра. Однак побутує інша, більш імовірна версія, за якою англійська назва ten gallon є просто перекрученою вимовою іспанського вислову tan galán — «дуже гарний», «чудовий». Хай там як, а такі капелюхи стали одним з атрибутів одягу ковбоїв загалом і мешканців південних штатів США зокрема.

що оглушив Каца, і той зомліло повалився на подушки сидіння.

— Він наближається, — стиха мовив Еккі.

Лазард почув крик і зупинився, наслуха́ючи; відтак обережно рушив у наш бік. Еккі відійшов від автівки та зробив кілька кроків йому навперейми.

— Що тут коїться? — запитав Лазард.

Еккі заступив йому шлях.

— Нічого такого, що могло би тебе зацікавити, — коротко сказав він. — Ти краще йди собі, куди йшов, братчику. Не люблю тих, хто ставить забагато питань.

Лазард уважно придивився до нього.

— Овва, та це ж Еккі! — гукнув адвокат. — Якого біса ти тут робиш?

— Забирайся звідси, братчику, — терпляче мовив Еккі. — Ти мені заважаєш.

Цей Лазард і справді був тямущий чолов'яга.

— Якщо ви утримуєте когось усупереч його волі, то, гадаю, це саме те, що може мене зацікавити, — промовив він зі скреготливою ноткою в голосі.

Кац поволі приходив до тями.

— Дзявкни ще бодай раз — і цього пістолета запхаю тобі в писок, — дуже тихо попередив я його.

А тим часом Лазард намагався помалу обійти Еккі. З боку скидалося на те, ніби ці двоє виконують уповільнену версію якогось африканського танцю. І раптом Еккі розлютився не на жарт.

— Якщо ти негайно звідси не заберешся, — зненацька сказав він, — то отримати такої прочуханки, що довго пам'ятатимеш.

Погроза, котра бриніла в голосі Еккі, змусила Лазарда зупинитися та хутко відійти на два кроки назад.

— Та ти, певно, п'яний, — сказав він. — Будь обережний, Еккі, бо як поводитимешся так і надалі, то потрапиш у біду.

Лазард якусь мить нерішуче постояв на місці, а тоді розвернувсь і подався геть.

Ми стояли та мовчки дивилися, як він іде. Відтак я трохи розслабився та витер долоні об поли свого піджака.

— Не подобається мені це, Мо, — проказав до колеги.

Еккі стиха вилаявся.

— Маємо пильнувати за цим хлопцем. Я поки зайду до відділку та владнаю справу із сержантом, а ти зачекай тут.

Чекати довелося недовго. Незабаром Еккі повернувся. На його обличчі була напружена посмішка.

— Усе гаразд. Заводьмо його досередини.

Ми вивели Каца з автівки та перебігли з ним до будівлі поліційного відділку. Мені було неспокійно, допоки не допровадили бандита всередину, та навіть тоді я запитував себе, чи не ліпше було би відвезти його до іншого поліційного відділку, розташтованого понад річкою.

З прилеглої кімнати вийшов черговий сержант і привітався зі мною кивком голови. То був дебелий, червоноликий ірландець* з холодними та жорсткими очима.

— Заховай-но цього парубка подалі з очей... Лазард може повернутися сюди будь-якої миті.

Сержант поглянув на Каца.

— Давно вже я хотів тебе злапати, — мовив він до нього. — Ведіть його сюди, хлопці. — І сержант ногою розчахнув інші двері та повів нас довгим коридором.

Зненацька Кац зігнувсь удвоє, рвучко розвернувся та кинувся до дверей, що вели на вулицю. Я очікував чогось подібного, проте не думав, що він рухатиметься так швидко. Бандитові майже вдалось утекти. Кац дістався до дверей, встиг їх відчинити та вже вискочив було назовні, коли я кинувся вперед, обіруч схопив його за ноги, і ми разом із гуркотом повалилися додолу.

---

* В оригіналі Mick — зневажливе прізвисько, що вживалося на позначення осіб ірландського походження.

Сержант побіг одразу за мною й приспів саме вчасно. Ми з ним схопили Каца та затягли його назад до поліційного відділку. Бандит пручався, як безумець, і кричав не своїм голосом. Я спромігся на секунду звільнити руку та зацідив йому в щелепу. Кац обм'як. Сержант ухопив його та поволік далі коридором, тоді кількома сходинками униз і, зрештою, до великої порожньої кімнати.

За хвилину-другу повернувся Еккі. Він мав схвильований вигляд.

— Лазард усе це бачив, — сказав він. — Я помітив його на тому боці вулиці.

Сержант оскаженів від люті. Він ухопив Каца за барки й трусив ним туди й сюди, а тоді звалив на підлогу, неначе торбу з вугіллям.

— Пате*, пильнуй його гарненько, — звернувсь до поліціянта Еккі, — бо як даси Лазардові щонайменшу нагоду — він витягне цю падлюку звідси.

Сержант лише похитав головою на ті слова.

— Цей тип залишиться тут до завтра, до цієї самої години, — відказав він. — Сюди ніхто не прийде. Я маю ключа, і цей щуряка може волати донесхочу, хай хоч лусне від крику... однаково ніхто його не почує.

— Що ж, гадаю, наразі ми залишимо тебе побавитися з ним, — сказав я. — А завтра прийдемо та висунемо цьому типові обвинувачення.

Та сержант мене вже навіть не чув. Він повільно наближався до Каца, тримаючи перед собою стиснуті кулаки, а з глибини його грудей долинав низький, схожий на гарчання звук.

Ми з Еккі вийшли з кімнати, відгородившись дверима від жахливого завивання, що несподівано вирвалося з Кацової горлянки.

---

* Пат — скорочена форма чоловічого імені Патрик.

— Ну от усе й почалося, Ніку, — сказав Еккі. — Тепер вороття немає, мусимо довести цю справу до завершення.

— Думаєш, той Лазард спробує витягнути Каца з-за ґрат?

— Гадаю, він зустрінеться зі Спенсером. Такі хлопці, як цей адвокат, завжди воліють ускочити в будь-яку халепу обома ногами.

Я підійшов до автівки.

— Слухай, Мо, покласти край цій оборудці мусимо якнайшвидше, поки Каца не витягли з буцегарні. Рушай до Федерального бюро* та розкажи їм усе. Подбай, аби сержант цієї-таки ночі передав Каца федералам. Щойно цей покидьок буде у них, Лазард уже нічим йому не зарадить.

Еккі зсунув капелюха на потилицю.

— А ти що збираєшся робити?

— Шукатиму Марді, — похмуро відказав я.

— Авжеж... але де саме? Ти ж не можеш просто кружляти містом. Тобі потрібна якась система.

— Ми з тобою ще не мали нагоди завітати до Сари Спенсер, — мовив я. — Це лише здогад, але ладен заприсягнутися, що він правильний. То вона десь переховує Марді.

І тоді я переповів Еккі ту історію, що почув від Марді. Розповів йому про те, як Сара Спенсер вписувалася у цю схему, і про те, чому думаю, що саме вона викрала Марді.

— Сара Спенсер у розпачі, тож і почала діяти на відчай душі, — підсумував я. — Ладен закластися, вона розраховує, що змусить мене спричинити багато клопоту

---

* Федеральне бюро розслідувань або ФБР (*англ.* Federal Bureau of Investigation, FBI) — агентство Міністерства юстиції США, яке служить у ролі федерального кримінального слідчого органу і внутрішньої розвідки. Уповноважене боротися зі злочинністю на всій території США.

її чоловікові, якщо забере у мене Марді. Що ж, ця бестія має слушність, одначе більше вона не залишатиметься осторонь. Я збираюся залучити її до цієї справи та завдати чимало клопоту їй самій.

Еккі слухав мою розповідь з відвислою щелепою. Коли я договорив, він похитав головою.

— Ні... ця історія не тримається купи, — сказав колега. — Сара Спенсер не могла такого зробити, просто не подужала б. Я її бачив, а ти — ні. Вона просто дурна білявка з мозком, як у корови, та моральними засадами, як у вуличної шльондри. Крім того, вона до нестями кохає Спенсера. Ні, я не можу повірити у цю історію.

Я знизав плечима, заперечивши Мо:

— Ти не можеш знати усього. Хай там як, а я збираюся зазирнути до цієї жінки — ану як зможу щось дізнатися.

Еккі скривився, та не сказав нічого. Було видно, що він думає, ніби я пішов хибним слідом. Але я був упевнений, що маю звідкілясь почати пошуки Марді. Якщо Сара Спенсер була тою жінкою, яка мені телефонувала, то їй доведеться дещо мені розповісти, перш ніж переконаюся, що вона справді не причетна до викрадення Марді.

Я злегка штурхнув Еккі й мовив:

— Ну, тобі вже час рушати, і нехай твоїй розповіді повірять...

Та Еккі досі стояв на місці.

— Як багато я маю розповісти цим федералам*?

— Розкажи їм усе те, що нам розповів Кац. Цього буде достатньо. Не розповідай їм про Блонді та не згадуй про Марді. Просто рознеси вщент оборудки «Тканин Маккензі» — це все, що ти маєш зробити.

---

* В оригіналі — G-men (скорочення від government men, дослівно — «люди уряду») — американське сленгове слово, що вживається на позначення агентів Федерального уряду США, насамперед на агентів Федерального бюро розслідувань.

Еккі кивнув.

— Наскільки ти взагалі хочеш бути причетним до цієї справи?

Я поміркував над цим питанням.

— Авжеж, маєш слушність. Гадаю, краще буде, якщо ти не згадуватимеш мене. На мене й без того чекає чимало справ, тож я просто не матиму часу сидіти на місці та відповідати копам на бісову купу дурних запитань.

Еккі зрушив з місця.

— Візьми мою автівку, — сказав він. — А я упіймаю таксі. Бережи себе, друже, гаразд? Не починай нічого, чого не зможеш закінчити. То надто вже крута банда, щоби бути з нею необачним.

Я легенько штовхнув його у плече.

— За мене не хвилюйся, — запевнив колегу. — Я буду обачним. Коли залагодиш усі справи з копами, повертайся до новинарської кімнати — я зателефоную тобі туди.

Я заліз до автівки та перемкнув передачу. Еккі став на розі вулиці та здійняв руку, прощаючись, коли я проїздив повз нього. Хоч я тоді цього не знав, та побачитися з цим хлопцем мені судилося лише через кілька тижнів.

Спенсер мав шикарний будинок неподалік міського парку. Я швидко дістався туди, під'їхав до протилежного боку вулиці та вимкнув двигун. Будинок стояв посеред кількох акрів землі та був оточений великою кількістю дерев і кущів, які більш-менш приховували його від вулиці.

Я розчахнув дверцята та вийшов. Переходячи на інший бік вулиці, поглянув на велику браму маєтку та сказав собі, що не підходитиму до будинку під'їзною доріжкою і не дзвонитиму в дзвоник. Я збирався заскочити ту жінку зненацька. А тоді сталося дещо таке, що заскочило зненацька мене самого. Електричний клаксон автівки Еккі зненацька здушено захрипів, неначе хтось на нього легенько натиснув. Я хутко озирнувся на авто,

і моя рука сягнула до кишені штанів, у якій лежав пістолет Каца. У довколишній темряві можна було розрізнити лише те, що в автівці хтось сидить.

Витягнувши пістолета й тримаючи його напоготові, я знову перейшов вулицю. Прямував уперед на негнучких ногах, очікуючи на постріл і порцію свинцю. Коли я наблизився до автівки, хтось тихо покликав мене на ім'я.

— Ніку... усе гаразд... Ніку... це я.

Це й справді була вона. Марді сиділа, скулившись на сидінні, та пильно дивлячись на мене крізь відчинене вікно. Її обличчя було бліде та налякане.

Я застиг на місці, тримаючись за дверцята автівки, та дивився на неї. Просто не годен був повірити своїм очам.

— Марді... — тільки й спромігся вимовити я.

— Так... будь ласка, сідай досередини. Ми мусимо поїхати звідси, Ніку, і поїхати якомога швидше. — Наполегливість, що звучала у її голосі, змусила мене діяти. Я відчинив дверцята автівки та прослизнув за кермо. Тоді обійняв Марді та відчув, як вона тремтить.

— Але ж, моя мила... що сталося? Що ти тут робиш? — запитував я, обіймаючи дружину однією рукою та намагаючись пригорнути до себе.

Вона випручалася з моїх обіймів з такою несамовитою силою, що я неабияк здивувався.

— Ніку, зараз не час для розмов. Забери мене звідси... — сказала Марді. У її голосі бриніла висока нота істерії.

Я схилився над кермом і завів двигун, а тоді рушив з місця та покотив автівку вулицею. Їхав повільно, але не зупинявся.

— Куди ти хочеш поїхати, крихітко? — запитав дружину. — Ти лишень заспокойся, а я відвезу тебе туди, куди захочеш.

— Я така налякана. Ніку, ми мусимо поїхати звідси якнайдалі. Не говори до мене зараз, просто забери мене

звідси... байдуже, куди, просто забери мене якнайдалі звідси.

Я втопив педаль газу, й авто набрало швидкості. Ставити Марді запитання видавалося марним, поки вона перебувала в такому стані. Певно, з дружиною сталося щось погане, якщо вона така налякана. Я виїхав на дорогу, що вела з міста. Отак і сидів, тримаючи кермо, дивлячись на дві яскраві калюжі світла, що їх відкидали попереду мене фари автівки, та запитував себе, що усе це могло значити. Я відчував, як тремтить Марді, сидячи коло мене, але на неї не дивився. Бо вважав за краще не турбувати дружину, а зачекати, поки вона заспокоїться.

І лише коли ми залишили місто на кілька миль позаду та виїхали на дорогу, що пролягала через пустелю, Марді помалу почала відпружуватись. Я відчув, як тривога поволі покидає її, а дрож поступово стихає. Я простягнув руку, знайшов долоню Марді та стиснув її. Вона була холодна, проте міцно стискала мою, тож зрозумів, що між нами все гаразд.

— Крихітко, може, зупинимось і трохи поговоримо? — запропонував дружині. — Не можемо ж ми отак цілу ніч їхати світ за очі.

— Не зупиняйся, Ніку... ми мусимо поїхати набагато далі, — сказала вона. — Будь ласка, їдьмо далі.

Марді похилилася на моє плече, і я обійняв її однією рукою.

— Що ж, якщо вже так цього хочеш, то поїдемо далі, — погодився я.

І ми поїхали. Невдовзі Марді заснула. Я відчував її легкий подих на своїй долоні. Пересвідчившись, що дружина міцно заснула, зменшив швидкість. Я не знав, куди ми прямуємо, і мені не хотілося застрягнути посеред шляху без краплі бензину. Власне, пального було ще досить, аби здолати чималий шмат дороги, та хотів спершу поговорити з Марді, а вже тоді рушати далі.

Пустельне шосе простягалося на кількасот миль крізь піски та чагарники, проходило через невеличке містечко, що звалося Платтсвіль, а тоді прямувало далі, аж ген до самого Тихого океану. Просто собі довга стрічка плаского та монотонної дороги, що сполучає невеличкі провінційні містечка, нанизуючи їх один по одному, неначе разок погано припасованих намистин.

Я поглянув на годинник. Щойно перейшло за другу годину ночі. Зміркував, що дістануся Платтсвіля десь за годину. Постановив собі, що не поїду далі того Платтсвіля, не з'ясувавши, що ж так налякало Марді. Можливо, поспавши, вона опанує себе.

Тож я поїхав далі, дещо збільшивши швидкість. О цій досвітній порі з пустелі здіймався вітер, і я вже починав мерзнути. Страшенно хотілося випити, а на додачу мене почала брати дрімота. Сказав собі — хай що буде, а я таки зупинюся у Платтсвілі.

Моє припущення, що дістануся містечка за годину, було доволі точним. Стрілки годинника на панелі приладів показували чверть по третій, коли я помітив кілька вуличних ліхтарів Платтсвіля. Тоді відпустив педаль зчеплення та зупинився на узбіччі. Легкий посмик автівки розбудив Марді, й вона нервово випросталася на сидінні.

— Усе гаразд, крихітко, — швидко запевнив дружину. — Ми майже дісталися одного містечка. Я подумав, що, може, ти зі мною все обговориш, перш ніж ми поїдемо далі.

Вона визирнула у вікно, відтак обернулася до мене та поклала свої долоні на мою руку.

— О, Ніку, як добре, що ти зі мною, — сказала Марді доволі рівним голосом, і стало зрозуміло, що до неї повернулося самовладання.

Я запалив дві цигарки і дав одну Марді.

— Ми здолали чималий шлях, — звернувсь до неї. — Тож тобі не треба більше боятися.

Дружина похитала головою.

— Ні, зараз зі мною все гаразд. Я була така налякана, Ніку. Хотіла утекти якнайдалі. Я не хочу повертатися. Пообіцяй мені, що ти більше ніколи не повернешся до того міста.

Я поплескав її по руці.

— Ну ж бо, годі тобі. Тепер усе гаразд. Ми очистили місто від тієї банди. Тобі більше немає потреби хвилюватися. Ми передали усю ту справу Федеральному бюро розслідувань, тож тепер це клопіт федералів...

Марді схопилася за мою руку.

— Усю ту справу? — перепитала дружина й знову затремтіла. — І ти мусиш у ній фігурувати?

— Заспокойся. Від цього розслідування я триматимусь осторонь. Усе зробить Еккі. Ми з тобою будемо непричетні.

Марді глибоко вдихнула.

— Зрозуміло, — сказала дружина.

— Я мушу знати, що сталось у будиночку.

Вона обернулась та поглянула на мене.

— Що сталося? Що ти маєш на увазі, запитуючи мене, що сталося?

Я трохи розвернувся на сидінні.

— Куди ти зникла? Я повернувсь до будиночка, а тебе там не було.

Марді тремтіла.

— Ні... Я злякалася та втекла звідти.

— Що ж тебе так налякало, мила? Куди ти втекла?

— Я не хочу про це говорити, Ніку. Чи не могли б ми просто їхати далі?

Я обійняв дружину та розвернув обличчям до себе, промовивши:

— Вибач, крихітко, та це серйозно. Коли я повернувсь до будиночка, то не знайшов тебе, натомість знайшов мертву Блонді.

Я відчув, як тіло Марді заціпеніло.

— Мертву? Ти хочеш сказати, що її хтось убив?

— Так... хтось її убив.

Марді тихо заплакала.

— О, Ніку, а вона ж прийшла, аби мене застерегти. Вона прийшла та попередила, що вони йдуть по мене. Я так злякалася, що побігла до лісу, а її залишила у будинку. Блонді повідомила: Кац сказав їй, що Спенсер хоче прибрати нас зі свого шляху. Запевняла — Спенсер думає, що ми з тобою забагато знаємо і що Кац вже виїхав до нашого будиночка.

— Але ж Спенсер не знав, що ми живемо у тому будиночку, — заперечив я.

Марді опустила голову.

— Він знає усе... кажу тобі, він знає все.

Я пригорнув дружину, заспокоюючи:

— Ну, зараз це йому анітрохи не допоможе. Цьому типові буде непереливки, коли федерали прищемлять йому хвоста. Слухай, крихітко, може, ми зупинимося у цьому містечку, доки ту банду розіб'ють ущент, а тоді зможемо повернутися додому та почати все спочатку?

Марді похитала головою.

— Я не можу думати про це зараз. Розкажи мені про ту жінку... що з нею сталося, Ніку? Ти повідомив поліцію?

Я бачив, що вона не заспокоїться, поки не почує від мене усієї історії. Тож, оминаючи бридкі деталі, розповів дружині про те, як повернувся до рибальського будиночка, як думав, що її вбили, як знайшов Блонді та що сталося потім. Марді сиділа, ховаючи від мене своє обличчя та тихо плакала.

— Отак воно й було, мила, — завершив я. — І тобі нема чого плакати. Може, вона й прийшла для того, щоби тебе застерегти, та однаково її рано чи пізно спіткала би така доля. Блонді була грубою дівкою, й тобі не варто за нею побиватися.

Марді приклала хустинку до носа, зиркнула в мій бік блискучими очима й запитала:

— Що змусило її отак прийти до нашого будиночка і ризикувати власним життям заради мене?

Я схилився до керма та завів двигун, промовивши.

— Хтозна. Я ніколи б не подумав, що вона на таке здатна.

Щойно рушивши автівкою з місця, мені сяйнула інша думка.

— А як ти знала, що я приїду до Сари Спенсер?

— Я мусила ризикнути... Я не знала напевне, чи ти туди приїдеш, проте не знала, де ще́ зможу тебе знайти. Тому й подумала, що, повернувшись до будиночка та не знайшовши там мене, ти рано чи пізно поїдеш додому до Сари Спенсер.

— Це дуже розумно з твого боку, крихітко, — захоплено сказав я. — Це дуже розумно.

Потому ми їхали мовчки. Я розумів, що Марді досі напружена. Гадаю, її неабияк приголомшила новина про смерть Блонді. Я тішився, коли ми, зрештою, в'їхали у Платтсвіль та знайшли місцевий готельчик, у якому могли би зупинитися.

Хлопець за стійкою готелю був на три чверті мертвий, та однієї чверті життя йому вистачило, щоби забезпечити нас із дружиною спальнею, а мене — випивкою. Коли ми залишилися самі, я припав до пляшки так сильно, як не припадав до більшості пляшок. Марді занурилась у велике, старомодне ліжко. Від утоми її голова сама хилилася на подушки.

Я кинув на неї єдиний погляд і прийняв рішення.

— Вкладайся просто зараз і спи. А я тим часом зателефоную Еккі та повернуся. Ну ж бо, мила, дозволь мені спершу подбати про тебе.

Марді підвела голову.

— Усе гаразд, Ніку, сходи зателефонуй, а я вже якось дам собі раду. Ну ж бо, що раніше ти підеш, то раніше повернешся.

Це було слушно, тож я залишив дружину та спустився сходами, аби зателефонувати Еккі. Цей хлопець був сповнений новин. Він не дав мені ані найменшого шансу розповісти, де перебуваю, а відразу почав викладати свою історію.

— Ох, що я тобі розкажу! Таж нічого подібного не траплялося ще з часів пожежі у Сан-Франциско*! — репетував Еккі в слухавку. — Ти мусиш про це почути, і то швидко. Так от, оборудки «Тканин Маккензі» було викрито, й зчинилася така буча, аж пекло сміється! Отож, подавсь я до Бюро та дав їм, над чим попрацювати. Одначе спершу федерали не йняли мені віри, думаючи, що я налиганий. Та ті хлопці мене знають, отже, зрештою вирішили-таки щось зробити. Тож ми усі рушаємо до поліційного відділку, щоби зазирнути до Каца. Божечку, але ж той сержант його й віддухопелив! Кац був у такому стані, що йому було вже геть не до жартів. То він просто розкрив рота та вже його не стуляв. Цей тип розповідав усі таємні відомості тієї банди так швидко, що федерали не встигали за ним записувати. А тоді вони вивели його назовні. Гадаю, ніхто, крім мене, не здогадувався, що вони таке зроблять, та я тоді цим питанням не переймався. Отже, вони пішли, а я вирішив залишитися у відділку, поки федерали усе владнають. Я хотів отримати історію і, хай йому грець, я її отримав. Щойно федерали вивели Каца з відділку, як наскочили бандити з кулеметами

---

* Йдеться про катастрофічну пожежу, що сталася в часи Каліфорнійської золотої лихоманки. Тривала з 3 по 4 травня 1851 року та знищила три чверті міста Сан-Франциско.

Томпсона* та відкрили по них вогонь. Каца просто нашпигували свинцем, і він упав на землю мертвий. Тоді один із федералів також дістав кулю, та двоє інших почали гатити у відповідь зі своєї артилерії, й на вулиці зав'язалася ґрандіозна стрілянина, під час якої твій вірний слуга зателефонував до новинарської кімнати та горлав у слухавку останні новини, достоту як той коментатор, що веде трансляцію з місця події.

Кажу тобі, то були незабутні п'ять хвилин, які вирішили хід цієї справи. У Федеральному бюро так розлютилися, що влаштували справжнісіньку облаву — вдерлися одночасно до маєтку Спенсера, до контори «Тканин Маккензі» та на причал Венсді. Це була величезна чистка. Федерали пов'язали їх усіх — Спенсера, Ґаса, того малого гладуна та все їхнє бандитське кодло. Вони мають достатньо доказів, аби запроторити усю ту банду за ґрати на п'ятдесят років, а я маю пречудову історію. І вже за кілька годин вона буде надрукована у свіжих числах газети.

— Чудова робота! — сказав я. — Ти ж не згадував мене?

— Авжеж ні, ти у тій справі жодним чином не фігуруєш... як ти й просив. Слухай, братчику, я надзвичайно радий, що Кац отримав по заслузі, інакше він повісив би на тебе вбивство Блонді. Я страшенно боявся, що він одразу ж про це заговорить, але, певно, його думки були зайняті власними клопотами, тому він про Блонді не згадав.

Я стояв, тримаючи слухавку в руці та відчуваючи, як поза спиною пробігає мороз. Через Каца я міг потрапити

---

* Thompson M1 — американський пістолет-кулемет, розроблений Джоном Томпсоном у 1916 році, широко застосовувався під час Другої світової війни. Втім, пістолет-кулемет Томпсона активно використовувався вже під час Сухого закону 1920–1933 років у США, ставши улюбленою зброєю ґанґстерів і дістався прізвисько «Томмі-ган».

у велику халепу. Тому був радий, що його вбили. Той тип мені ніколи не подобався.

— Ну, гаразд, Мо, — звернувся до колеги. — Піду вже до ліжка. Слухай, я знайшов Марді. Ми з нею на деякий час заляжемо на дно. Я стежитиму за новинами у газетах і, коли завершиться судовий процес, ми повернемося до міста. Мені не хочеться, аби мою крихітку в усе це втягнули, тож не ризикуватиму.

— Ти до цієї справи непричетний, тож нехай так і залишиться, — погодився Еккі. — Переказуй Марді мої найтепліші вітання та подбай про неї там, волоцюго ти такий... вона — чудова дівчина.

— Чи ж я і сам того не знаю. Ну, бувай, друже. Бережи себе, — сказав я та повісив слухавку.

Я побіг сходами нагору та увійшов до спальні. Марді сиділа на ліжку та чекала на мене. З напруженого виразу її очей я здогадався — щось не так. Але про ці свої спостереження нічого їй не сказав, а просто став роздягатися, повідаючи:

— Я поговорив з Еккі. Він аж нетямиться від збудження. Усю ту злочинну оборудку розкрито. Спенсер — у в'язниці. Вся їхня банда — у в'язниці, тож нам з тобою більше нема потреби хвилюватися.

— Чи Лі Кертіс теж у в'язниці? — запитала дружина.

Я завмер, тримаючи в одній руці свої штани, та уважно поглянув на Марді.

— Лі Кертіс? Навіщо тобі хвилюватися щодо нього? Еккі сказав, що усі вони — у в'язниці.

— Та чи сказав він, що Лі Кертіс також у в'язниці? — голос Марді став майже жорстким.

Я підійшов до неї та сів на ліжко.

— Чому ти цікавишся ним... більше, ніж рештою?

Марді якось дивно на мене поглянула, а тоді похитала головою.

— Мені просто захотілося знати.

Щось крилося за цим питанням, однак я не хотів на неї тиснути.

— Еккі не згадував про Кертіса, та будь певна, федерали подбали й про нього.

— Ох, — промовила дружина безживним голосом і заходилась ретельно розглядати свої нігті. Я сидів на ліжку в самих трусах і почувався жахливо через оцю недоговореність, а на додачу розумів, що не зможу заснути, доки всього не з'ясую.

— Крихітко, скажи мені, у чому річ, — лагідно попросив Марді.

Дружина поглянула на мене. Її очі були великі та налякані.

— Ніку, ти мене кохаєш? — запитала вона. — Чи ти справді мене кохаєш? Питаю не про учора чи сьогодні, а про те, чи кохатимеш ти мене завтра й усі прийдешні позавтра?

Я накрив її долоні своєю.

— Марді, ти для мене — все, — сказав я, бо саме так і було.

— Чи зробиш ти для мене одну ласку? — запитала дружина. — Дещо велике, дещо таке, що доведе твоє кохання до мене?

Я кивнув.

— Авжеж, але що саме?

— Я хочу, щоб ми з тобою поїхали далеко звідси. Щоб більше ніколи не повертались до цього штату. Поїхали далеко на південь і почали усе наново... чи підеш ти на таке заради мене?

— Ти маєш на увазі, поїхати й ніколи не повертатися до нашого міста? — перепитав я.

— Так.

— Але ж, Марді, ми маємо на щось жити. Там усі мої зв'язки. Я вже так давно живу там. Мене там знають. Ми з тобою триматимемося подалі від міста, поки триватиме

судовий процес, але якщо я збираюся заробляти достатньо грошей, то заробляти їх зможу не деінде, а саме там.

Марді похитала головою.

— Гроші нічого не важать. Я маю все, що нам потрібно. — Вона витягла з постелі довгого конверта й поклала його мені у долоню. — Поглянь, це — для тебе.

Немов у якійсь нестямі я відкрив конверта та витрусив з нього паку облігацій*. Їхня вартість становила двадцять тисяч доларів. Я відштовхнув облігації від себе й сидів, трохи ошелешений, та дивився на Марді.

— Вони — мої, — дивним тоном сказала дружина. — Вони — для нас з тобою... з ними ми зможемо поїхати геть і почати все спочатку.

— Але ж, Марді, це велика сума грошей для такої дівчини, як ти. Яким чином ти їх отримала?

— Працюючи на «Тканини Маккензі». Я заощаджувала та дослуха́лася до порад. Спенсер вкладав для мене гроші до банку...

— Зрозуміло.

Марді заплакала.

— Скажи, що ти візьмеш ці гроші та поїдеш зі мною якнайдалі, прошу тебе, Ніку...

Засунувши конверта під подушку, я ліг на ліжко коло Марді й промовив:

— Може, ця розмова зачекає до завтра? Зранку поговоримо на свіжу голову.

Я відчув, як напружилась Марді.

— Ні, — відказала вона, — поговорімо зараз. Я не зможу заснути. Я мушу знати напевно. Це так важливо для мене.

---

* Облігація (від *лат.* obligatio — зобов'язання) – цінний папір, що підтверджує внесення його власником певної суми грошей до банківської установи та передбачає обов'язок держави чи корпорації, яка цю облігацію видала, у передбачений угодою термін виплатити власнику облігації її номінальну вартість та певний фіксований відсоток.

— Але чому, Марді? Чому тобі так хочеться сховатися?

— Ніку, ти втратиш мене, якщо повернешся до того міста, — сказала дружина й зненацька ридма розридалася. — Я не можу сказати, чому, але маю передчуття, що так воно й станеться. Ти мусиш відповісти мені просто зараз.

І позаяк ніщо насправді не мало для мене ваги, окрім її щастя, та позаяк знав, що вона кохає мене так само сильно, як я кохаю її, то дав Марді обіцянку, що поїду з нею та не вертатимусь назад.

— Ти справді підеш на це? — запитала дружина.

— Авжеж, — запевнив її. — Ми візьмемо автівку та поїдемо до узбережжя. Знайдемо собі десь коло моря невеличкий будиночок із садком та й житимемо там. Лише ти і я.

— І ти будеш щасливий?

— Аякже, я буду щасливий. Я знайду, чим зайнятися. — І, лежачи отак у темряві, я несподівано відчув, що цей задум мені подобається. Ми мали гроші, ми збиралися туди, де яскраво сяє сонце, і ми мали одне одного.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТИЙ

Ми винайняли собі будинок за кілька миль від Санта-Моніки*. Він був невеликий, проте гарний — у таких будиночках кінозірки зазвичай проводять вихідні. Ми просто закохалися у нього, щойно побачивши. Коло дому був садок, який сягав мало не до самого моря, і, якщо вам хотілося скупатись, ви просто відчиняли браму у стіні та ступали на гарячі жовті піски. Море було просто коло дому.

---

* Санта-Моніка (*англ.* Santa Monica) — місто в окрузі Лос-Анджелес, що у штаті Каліфорнія, США.

У будинку було дві спальні та велика вітальня, що виходила на кружганок. Садок був достатньо великий, аби наша домівка не проглядалася з дороги. Комірне було чимале, та ми не думали двічі — ми обрали цей дім.

Можливо, я мав би почуватися мерзотником, приймаючи від Марді усі ті гроші, однак таким не терзався. Якби ці гроші були моїми, то хотів би, щоб Марді розділила їх зі мною. Так, ці гроші були її, та я не збирався псувати наші стосунки, відмовляючись розділити їх з дружиною. Ми чудово провели час, наводячи лад у будинку. На це у нас пішов тиждень, і ми все зробили самі, навіть оздобили нашу домівку килимами. Закінчивши з цим порядкуванням, ми надзвичайно тішилися результатом.

Переїзд до моря пішов Марді на користь. Десь за тиждень у ній почали відбуватися відчутні зміни. З її обличчя зник той змучений, напружений вираз, який уже починав мене турбувати, і вона дуже швидко засмагла завдяки яскравому сонцю та морському повітрю. Марді була щаслива і я теж. Гадаю, що ніколи не почувався щасливішим, ніж тоді.

Щоранку ми прокидалися та йшли купатись у морі. Це було так чудово — плавати у тих глибоких блакитних водах, де ніхто нас не бачив і де були лише ми з Марді, заколисані морськими хвилями. Дружина носила білий купальний костюм, у якому її фігура мала ще кращий вигляд, а це, скажу вам, було неабищо. Вона ніколи не завдавала собі клопоту носити шапочку для купання, і ми тішились одне одним, забувши про цілий світ.

Якось, за кілька тижнів по тому, як ми оселились у нашому новому будинку, Марді сказала мені:

— Ніку, ти мусиш почати працювати.

Я щойно вийшов з моря і, надто лінивий, аби витиратися насухо, лежав на піску, дозволяючи спекотному сонцю робити це за мене.

— Що ж, я не проти, — відказав дружині. — Пошукаю собі якусь роботу, побачимо, що можна буде тут знайти.

Марді стала на коліна наді мною. Вона занурила коліна та стегна у м'який пісок, а руки схрестила на подолі свого купальника.

— Ніку, я от про що подумала. Чому б тобі не написати книжку?

Я підвів очі та, кліпаючи, витріщився на неї.

— Але ж, хай йому чорт, я не вмію писати книжок.

Марді похитала головою.

— Але ж ти ніколи не пробував, — мовила вона, і це була правда. — Поглянь-но лишень, як продаються деякі романи. То чому б і тобі не спробувати та не подивитися, що з того вийде?

— Еге ж, але поглянь-но, яких невдач зазнають деякі автори, — відказав я. — Ні, гадаю, письменство — то не найкращий заробіток.

— А чому б тобі не написати роман про газетяра? — запитала дружина. — Невже думаєш, що тобі не вдасться?

Щось у цих міркуваннях таки було. Я сів і замислився над поданою ідеєю. Еккі мав достатньо журналістського досвіду, щоби заповнити три книжки, та й у моїй практиці траплялося чимало цікавого. Марді побачила, що я з прихильністю поставився до її задуму, і її охопило радісне хвилювання.

— О, Ніку, хіба не чудово було б, якби ти взявся до написання книжки? Тоді ти міг би не полишати мене, правда ж? Я б готувала тобі їсти та сиділа би поруч, штопаючи твої шкарпетки, а ти міг би працювати...

Я усміхнувсь до неї, промовивши:

— Звучить не надто чудово для тебе.

Марді підвелася на ноги.

— Залишайся тут і подумай над моєю ідеєю, Ніку. А я піду до будинку та приготую сніданок. Потім тебе погукаю.

Що ж, я таки подумав. І що більше думав, то більше ця ідея мені подобалася. Ще до того, як Марді покликала на сніданок, мені вже нетерпеливилось узятися до роботи. Я повернувся до будинку, похапцем проковтнув свій сніданок і заходився працювати. Витратив цілий ранок, аби розробити загальний задум книжки, і, коли закінчив, вона видалася мені цілком непоганою.

Я подався до Марді, яка саме була на кухні, та виклав їй синопсис майбутньої книжки. Дружина притулилась до кухонного столу, і її очі розширилися та заблищали від радісного збудження. Марді відчувала таке саме завзяття, що й я.

— Гаразд, мила, — сказав я, закінчивши. — Наступний крок — дістати друкарську машинку — і можу братися до написання книжки.

На те, щоби написати книжку, у мене пішло два місяці, і, якби не Марді, не дописав би її ніколи. Я застряг на самій середині та вже геть утратив терпець, але дружина наполягала, аби довести справу до кінця. Тож зрештою я таки дописав ту книжку. Марді так на неї очікувала, що я просто не наважився кинути справу на півдорозі. А дописавши, перечитав книжку та зрозумів, що у мене таки дещо вийшло. Звісно, вона не стала би однією з найбільш продаваних книжок, одначе була доволі непогана.

— І це — лише початок, — сказала Марді. — Ти писатимеш дедалі більше й невдовзі станеш знаменитим.

Я усміхнувся до неї.

— Не покладай на це аж так багато надій. Можливо, той рукопис повернуть мені зі звичним листком відмови.

Та дружина вірила у мене. І рукопис мені не повернули. Минуло кілька місяців по тому, як я надіслав його поштою до одного видавництва у Нью-Йорку, і на мою адресу прийшов лист від редакції, у котрому повідомлялось, що рукопис їм сподобався, тож запрошували мене приїхати і зустрітися особисто.

Я не очікував отримати відповідь так швидко, і коли вона надійшла, ми з Марді саме займалися фарбуванням фасаду будинку. Дружина наполягала, аби я поїхав, а вона залишиться і завершить роботу самотужки. Я розумів, що можу зоставити її саму і з нею все буде гаразд. Судовий процес у справі «Тканин Маккензі» було завершено, і все владналося. Спенсер і його банда отримали вироки та надовго потрапили за ґрати. І хоча спочатку Марді була доволі пригнічена, зараз вона вже майже забула про всю ту справу.

Тож я сів до потяга, що прямував на схід, і залишив дружину саму. Видавці були до мене дуже прихильні. Вони виплатили мені вельми щедрий аванс й уклали зі мною контракт іще на дві книжки. Я не збирався марнувати час, вештаючись Нью-Йорком, тому, щойно підписавши контракт, узяв таксі та подався на центральний вокзал. Приїхавши туди, дізнався, що потяг до Санта-Моніки прибуде на станцію лише за дві години, тож я завітав до бару, аби трохи випити, перш ніж вирішити, де провести час, який залишався до відправлення потяга. Коло шинквасу стояв полковник Кеннеді.

— Оце так несподіванка, — сказав він

Я потиснув йому руку й промовив:

— Ваша правда, полковнику. Який вдалий час, аби зустрітися з вами. Я маю багато за що вам подякувати.

Ми замовили напої та влаштувалися зручніше.

— Що ви робили весь цей час? — запитав Кеннеді, коли ми всілися.

— Зараз ми з дружиною живемо неподалік Санта-Моніки. Знаєте, я ж так і не мав нагоди як слід подякувати вам за те, що дозволили нам провести медовий місяць у вашому будиночку.

Кеннеді усміхнувся, промовивши:

— Та все гаразд, Ніку, то пусте. — Я радий, що зміг стати вам у пригоді. Але чому ви вирішили жити аж

так далеко? Я би залюбки познайомився з вашою дружиною.

— То що вас зупиняє? Чому б вам не завітати до нас та не погостювати з тиждень? Ми будемо раді вашому товариству.

Він журливо похитав головою.

— Боюся, що не зможу. Наразі маю певні зобов'язання.

Я усміхнувся, запитавши:

— Вони й досі упадають за вами, полковнику?

Кеннеді кивнув.

— А втім, гадаю, мені особливо нема про що хвилюватися, — сказав він.

Я кинув погляд на годинник, а тоді промовив:

— До відправлення мого потяга лишилося ще майже дві години. Як ви дивитеся на те, щоби пообідати разом?

Кеннеді зісковзнув зі свого стільця.

— З радістю складу вам компанію.

Зараз, коли я знову його зустрів, мене раптом охопила цікавість і бажання згладити гострі кути справи Спенсера. Коли ми сіли за столиком у невеличкому тихому ресторані неподалік залізничного вокзалу, я перевів розмову на тему, що мене цікавила, і запитав:

— Полковнику, чи пам'ятаєте ви судовий процес у справі «Тканин Маккензі»?

Він поглянув на мене й кивнув. Я не був певен, однак здалося, що це питання заскочило його зненацька.

— Так, я пригадую... ця справа спричинила неабияку сенсацію.

— Атож, у цій справі мені довелося побувати по саму шию.

— Справді?

— Авжеж. І мені хотілося б розповісти вам про це, адже думаю, що ви зможете завершити цю історію для мене.

Кеннеді заперечно похитав головою, протестуючи:

— Я нічого про це не знаю.

— Заждіть-но хвилинку, полковнику. Либонь, я зможу розворушити вашу пам'ять.

І я докладно розповів Кеннеді усю цю історію, а він сидів і слухав, геть забувши про свій обід. Завершив я свою оповідь смертю Блонді та спогадом про те, як ми з Марді тишком перебралися до Санта-Моніки. Полковник відкинувсь у кріслі та замислено втягнув щоки.

— А хай йому чорт, — зрештою вимовив він. — Оце так історія. Але мені однаково незрозуміло, до чого тут я.

І отут я вже мусив провадити розмову дещо хитріше.

— Полковнику, а чи пам'ятаєте ви той день, коли хлопці-репортери узяли в облогу ваш будиночок і ви з вашою подругою не мали змоги вийти непоміченими? — запитав я.

Полковник насупив брови й різко відказав:

— Послухайте, я не хочу торкатися цього питання.

— Ваша подруга була тією жінкою, котра мені телефонувала, — спокійно парирував я. — Тож хочу дізнатися, хто вона така.

Кеннеді похитав головою.

— Ви припустилися помилки.

— Я кажу вам усе, як воно є. Мені було достатньо почути її голос. То була та сама жінка. Я би де завгодно упізнав той голос.

— Ніку, мені шкода, та я більше не бажаю обговорювати цю тему.

— Послухайте, полковнику, я маю право знати. Та жінка могла заподіяти мені чимало лиха. Проте судовий процес завершено, й уся ця справа нині відійшла у минуле. Ви ж бо знаєте мене достатньо добре, аби розуміти, що я не використаю жодних відомостей, котрі отримаю від вас. Просто незнання частини цієї історії робить її завершення вельми незадовільним для мене.

Полковник сидів, поринувши у задуму.

— Що ж, гадаю, ви таки маєте право дізнатися, — сказав він з легкою усмішкою. — Комусь іншому я би цього не розповів, але ви зробили для мене так багато добра.

Цими словами він просто хотів очистити своє сумління, та я на це не зважав.

— Дякую, полковнику. Сказане вами далі не піде.

Кеннеді ще трохи повагався, добираючи слів, а тоді почав:

— Правда в тому, що я не знаю, хто та жінка. Коли вона прийшла, аби зустрітися зі мною, то представляла інтереси одного чоловіка на ім'я Лі Кертіс. Цей чоловік був пов'язаний з корпорацією «Тканини Маккензі» й висловив бажання викупити у мене певну кількість їхніх акцій. Саме Кертіс уповноважив ту особу вести зі мною перемовини стосовно придбання пакету акцій. То була диявольськи вродлива жінка, і я запропонував їй залишитися та поговорити про справу за вечерею. Мені кортіло дізнатися, чому Кертіс, який тоді обіймав посаду секретаря фірми, хотів отримати такий великий пакет акцій.

— І на яку суму він хотів придбати акцій? — запитав я.

Кеннеді знизав плечима.

— Зараз вже й не пригадаю, здається, то було щось близько десяти тисяч доларів. Хай там як, а ми з тією леді сіли вечеряти. Одначе вона раз у раз відмовлялася назвати своє ім'я, а лише намагалася вмовити мене продати їм акції. Жінка розповіла історію, яка мене не переконала, та врешті-решт я таки вирішив погодитися. Кертіс пропонував чималі відсотки за цими акціями, тож я подумав, що справа того варта.

— То ви хочете сказати, що не знаєте, хто була та жінка? — розчаровано запитав я.

— Ні — не знаю. Решта історії не робить мені честі, та я однаково розповім її вам. Отже, ділова частина вечора добігла кінця, ця особа вручила мені чек Кертіса,

і тут я подумав, що ми з нею могли би заприязнитися дещо більше. Я вже казав вам, що вона була надзвичайно вродлива жінка?

Я дещо похмуро кивнув.

— Авжеж... ви про це згадували.

— Отже, вона трохи злякалася та витягнула пістолета. Я ще зроду не був такий приголомшений, як оце тоді. Я спробував забрати у неї той клятий пістолет, і він вистрілив. Решта історії вже вам відома.

Я відкинувся на спинку крісла й промовив:

— Що ж, маю сказати, що ці відомості мало що мені дали. А я ж бо сподівався з'ясувати, хто та жінка.

Кеннеді кинув швидкий погляд на годинник.

— Вам уже час йти, інакше запізнитеся на свій потяг.

Я жестом підкликав офіціанта та попросив рахунок.

— Плата за мною, — поквапливо мовив Кеннеді.

Я заперечно похитав головою.

— Полковнику, я щойно продав книжку. До того ж, мені здається, що то чудова пригода — купити обід чоловікові, який має стільки грошви, як оце ви.

Кеннеді засміявся.

— Я радий, що ви завели сім'ю, Ніку. Але вам не варто було ховатися так далеко. Мусите якось привезти вашу дружиноньку до міста.

Я витягнув свого гаманця, дістав десятидоларову банкноту та дав її офіціантові. Серед паперів у гаманці була світлина Марді, тож я вийняв її та підштовхнув стільницею до Кеннеді.

— Це моя дружина. Коли ви познайомитеся з нею, Кеннеді, то самі переконаєтесь, яка то чудова дівчина.

Я взяв у гарсона решту та дав йому одного бакса на чай. Тоді розвернувся до полковника, аби поглянути, яке враження на нього справила Марді. Кеннеді сидів, втупивши у мене свій пронизливий погляд. Він трохи зблід, і його очі були, неначе граніт.

— Щось не так? — запитав я.

— Що це за жарти, Мейсоне? — жорстким голосом промовив Кеннеді.

Я витріщився на нього.

— У чому річ, полковнику?

Він постукав пальцем по світлині Марді.

— Якщо вам уже відомо про цю дівчину, навіщо було розпитувати мене?

Я сів і цілу хвилину вдивлявсь у Кеннеді. Тоді сказав:

— Полковнику, це — моя дружина... Не розумію, до чого ви хилите.

— Це та сама жінка, яку Кертіс відрядив до мене для перемовин, про котрі я вам допіру розповів.

Я відштовхнув своє крісло назад і проказав непевним голосом:

— Ви помиляєтеся. Це — Марді, моя дружина.

Кеннеді підняв світлину та ще раз уважно придивився до неї. Поки він це робив, серце калатало у мої ребра, неначе копер*. Тоді полковник підвів погляд на мене й запитав:

— Ким була ваша дружина до заміжжя?

Охоплений раптовим і жахливим відчуттям, що моє життя розвалюється на шматки, я відповів:

— Вона була секретаркою Спенсера.

Кеннеді штовхнув світлину стільницею до мене.

— Тоді усе збігається, чи не так? — тихо промовив він. — У тому немає жодних сумнівів, Ніку.

Я просто сидів на місці, нездатний поворухнутися. Кеннеді був таким чоловіком, якому не властиво помилятися.

— Але ж це — божевілля, — тремким голосом проказав я.

---

* Копер (*англ.* pile-driver) — установка, що підтримує та направляє гідравлічний або дизельний молот і використовується у будівництві для забивання паль.

Кеннеді підвівся на ноги.

— Облишмо цю тему, Ніку. Мені вже час бігти. Ще побачимося. — І він на мить поклав долоню на моє плече, а тоді вийшов з ресторану. Я підняв світлину зі стільниці та поклав її назад до гаманця. Я не міг думати. Не хотів думати. Я підвівся, відштовхнувши крісло, підійшов до вішака, повільно одягнув на себе пальто та насунув капелюха. Офіціанти з цікавістю поглядали на мене, та мені було до них байдуже. Зрештою я вийшов на вулицю.

Потяг до Санта-Моніки вже стояв на станції, і я зайшов до вагона. Умостився на сидінні та дивився у вікно. Проте мої очі не бачили нічого, і хоча день був спекотний, мені було зимно.

Потяг плавно відійшов од станції, везучи мене до Санта-Моніки — і до чогось такого, з чим я боявся зустрітися віч-на-віч.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ПЕРШИЙ

Доки я дістався Санта-Моніки, мені вдалося отямитися від удару. Я переконував себе в тому, що усе це має просте пояснення. Або ж то Кеннеді припустився великої помилки, або ж то Марді була змушена грати роль у якійсь Кертісовій грі. Хай би яким було те пояснення, воно не мало зруйнувати наше з Марді спільне життя. Я чимало свого часу присвятив дівчатам, і напевно знав, що зустрів саме ту, яка мені потрібна. Марді була моєю. Я не збирався дозволяти будь-чому стати між нами. Ми з нею все обговоримо, і вона скаже мені правду. Та правда не конче має бути поганою... вона не мусить бути поганою.

З вокзалу Санта-Моніки я рушив додому на таксі. Мені хотілося якнайшвидше повернутися до Марді. Дорога видавалася мені навдивовижу довгою, тож я, сидячи

в кутку сидіння, раз у раз підганяв водія. Нарешті я дістався додому. Вхідні двері були відчинені, та Марді у саду не було. Я пішов уперед стежиною, зненацька відчувши легкий напад нудоти. Однак продовжував переконувати себе, що все буде гаразд, але щось у закамарках мого мозку підказувало — все те, що я збудував, вже руйнується, перетворюючись на ніщо.

Я увійшов до передпокою. На вішаку висіли чоловічі капелюх і пальто — вони були не мої. Я застиг на місці, намагаючись утримати рівновагу, та й стояв отак, дивлячись на ті речі. Тоді скинув власного капелюха і пальто та зайшов до вітальні.

Вони були там і чекали на мене.

Першої миті я його не впізнав. То був високий тип із густим хвилястим волоссям, смаглявим обличчям і ясними блакитними очима. Це був Лі Кертіс. Я став на порозі. Кров шуміла у моїх вухах. Я подивився на Марді. Вона мляво сиділа у фотелі. Обличчя дружини було білим, а очі скидалися на дві великих дірки, вирізані у простирадлі. На мене вона навіть не глянула.

— А я на тебе чекав, — сказав Кертіс.

Я не здобувся на слово.

— Я вже чотири дні тут — ми з нею жили разом.

Зненацька я відчув, як щось у мене всередині зламалося, немовби хтось підійшов упритул і вгатив кулаком у живіт. Але я досі не міг дібрати слів.

Кертіс задумливо подивився на мене, а тоді підняв руку до свого підборіддя. Я чув, як його нігті шкребуть по щетині.

— Заспокойся... немає сенсу здіймати колотнечу, — мовив непрошений гість.

На негнучких ногах я підійшов до Марді.

— Я — з тобою, хай би що сталось. Але мушу знати правду.

Марді не підвела на мене очей. Вона просто сиділа, немовби я до неї і не говорив.

Кертіс розвернувся на підборах і тепер стояв обличчям до мене.

— Я вже давно чекав на цю зустріч. І тепер ви обоє у моїх руках, — сказав він.

Я відвів погляд од Марді та подивився на Кертіса. Гадаю, щось таке промайнуло у моїх очах, що змусило його висмикнути з кишені пістолета й промовити:

— Заспокойся. Я не хочу стріляти, та ризикувати також анітрохи не збираюся.

— Говори швидко та забирайся звідси геть, — процідив я крізь зуби.

Кертіс усівся на краєчку столу, тримаючи мене під прицілом, відтак сказав, глузливо посміхнувшись:

— То буде нівроку довга розповідь. Краще сідай, бо ще втомишся.

Я не поворухнувся.

— Кілька років тому, — почав оповідати Кертіс, погойдуючи ногою вперед і назад, — я влаштувався на роботу в корпорацію «Тканини Маккензі» та обійняв посаду секретаря. Марді також працювала на Спенсера — це ти знаєш. А ще вона жила зі Спенсером — оцього ти, мабуть, іще не знав. — Він замовк і заходився полапцем шукати у кишенях цигарки, та весь цей час не зводив з мене очей. — Невдовзі я виявив, що за лаштунками фірми відбувається якась таємна діяльність. І, врешті-решт, Спенсер утаємничив мене у свої оборудки. Я побачив, що то була велика схема, — направду, дуже велика — і зрозумів, що вона приносить мені геть небагато зиску. І Марді мала з того всього так само небагато, як і я. Тож вирішили діяти разом. Ми подумали, що приберемо Спенсера зі свого шляху, якщо звинуватимо його у вбивстві Ричмонда, і в такий спосіб я зможу перебрати керівництво фірмою на себе. Це мало принести нам із

Марді чималі прибутки. Тому обрали тебе. Нам потрібен був хлопець, який виявить, що справа Вессі є цілковито сфабрикованою, розкриє її та надасть правді широкого розголосу. Тож ми вирішили, що ти підійдеш для цієї мети. Марді вийшла з тобою на зв'язок за допомогою телефону — вона вміє вельми вправно змінювати свій голос. На той час вона вже більше не жила зі Спенсером — вона жила зі мною.

— Можеш припинити свої балачки, — сказав я. — Не хочу більше цього чути. Геть звідси!

Кертіс вишкірився у посмішці.

— Зачекай-но, розумнику, ти ж бо ще й половини цієї історії не знаєш, — сказав він. — Я лише почав. Марді — романтична штучка, і, гадаю, вона закохалась у тебе — сильно закохалася. А тоді вона спробувала надурити Спенсера, і він вигнав її з роботи. Я певний час переслідував Марді, аби пересвідчитися, що вона не спробує надурити ще й мене. Та щойно я облишив її, до Марді нагодилася Блонді. Так от, якщо ти не в курсі, Блонді знала про Марді геть усе. Блонді знала, що вона жила зі Спенсером, а потім стала жити зі мною. Блонді хотіла доп'ясти собі легких грошенят, тому спробувала вдатися до шантажу. Тоді ти саме подався до міста й залишив нашу маленьку подружку вдома саму-самісіньку. Блонді стежила за будинком і, щойно ти зник з очей, пішла до Марді та почала вимагати у неї гроші. Але Блонді не знала, на що вона йде. Марді застрелила її. Ти почув мене, тюхтію? Твоя дівчина застрелила Блонді. Тепер ти знаєш, чому вона була така налякана. Тепер ти знаєш, чому вона не хотіла залишатись у місті, а воліла перетнути купу штатів, аби зрештою осісти край самого Тихого океану? Та Марді не вдовольнилася самим лише вбивством, на додачу вона ще й обшахрувала мене. Щойно пересвідчившись, що Блонді — мертва, вона прийшла до мене додому та забрала з мого сейфа облігації

вартістю двадцять тисяч доларів. Я ж бо вже казав тобі, що ми з Марді жили разом, чи не так? Ну, то вона чудово знала все про мій сейф і про те, як його відчинити. Тож вона поцупила все, що я мав, і вшилася з тобою.

Мене майже злапали федерали, проте заарештувати так і не змогли. Кілька місяців я намагався вполювати Марді, та знайшов її лише зараз, якраз після того, як ти поїхав до Нью-Йорка. Що ж, гадаю, вона має заплатити за те, що пошила мене в дурні.

— Марді, не хвилюйся, — сказав я їй. — Я досі з тобою.

Вона закрила обличчя долонями та затремтіла.

Кертіс пожбурив недопалок на підлогу й глузливо мовив:

— То ти досі з нею, еге? Ти ще й досі думаєш, що зможеш і далі жити зі шльондрою, яка не гребує і вбивством, га? Забудь про це! Ти більше не захочеш навіть бачити її поруч.

— Ти закінчив? То забирайся звідси! — сказав я.

Кертіс здивовано здійняв брови.

— А хто сказав тобі, що я закінчив? Сміх та й годі. Послухай-но, нікчемо, мені потрібні грошенята. Не забувай, що я маю на цю дівку достатньо компромату, аби відправити її на електричний стілець. А що я більше не маю роботи, то й гаразд, — тепер житиму за ваш рахунок. Зараз ви дасте мені чимало грошви, а коли я її витрачу, то повернуся до вас і попрошу ще. Тож вам обом доведеться багацько працювати, аби заробляти вдосталь.

Я мовчки сів. Усвідомлював, що цей тип тримає нас у жмені. Більше не буде щасливих днів. Більше не буде безтурботного плавання у морі, більше не буде нічого. Цей тип не залишить нас самих, допоки він не помре. На цій думці мій мозок трохи затнувся. Допоки він не помре. Я задумливо поглянув на Кертіса. Один проти двох. Одне життя, що робить два інших життя нещасними. Одне за-

йве життя. Від цієї думки мене трохи нудило, та іншого виходу просто не було — я мушу цього типа вбити.

— Скільки ти хочеш? — спокійним голосом запитав шантажиста.

— А скільки ви можете дати? — Він поглянув на Марді, а тоді — на мене. Я розумів, що цей нахаба просто бавиться з нами.

— П'ятдесят баксів на тиждень, — сказав я, просто аби щось сказати. Розумів, що Кертіс має на думці точну суму, тому хотів якомога скоріше її почути.

Він засміявся.

— Я хочу п'ятнадцять тисяч просто зараз і по сто баксів на тиждень аж доти, доки мені самому не набридне просити у вас гроші.

Ото й усе.

Я повільно звівся на ноги й промовив:

— Ти з глузду зсунувся. Ми не маємо п'ятнадцяти тисяч.

Він знизав плечима.

— Ви забрали у мене двадцять тисяч. Половина ще лишилася. То можете продати будинок і меблі. Вона має трохи коштовних брязкалець — та ви обоє маєте купу речей, за які можна дістати трохи грошви. Отак і назбираєте потрібну суму.

— Та ти оббираєш нас, як липку!

Кертіс кивнув.

— Авжеж. А хіба вона того не варта?

Я поплентався до вікна та визирнув назовні.

— Федерали ще й досі тебе шукають, — сказав я Кертісові. — А що як вирішу здати тебе їм?

— Поводься, як личить дорослому. Здаси мене — то я прихоплю її з собою, а на неї вже чекає електричний стілець.

Провадячи балачки з Кертісом, я просто тягнув час, бо мусив якось відібрати пістолета й убити його. Мене

здивувало те, наскільки спокійно це обмірковую. Щойно я вирішив, що Кертіс мусить померти, — то мав сумнівів не більше, ніж якби планував розтоптати мураху. Треба було лише дістати нагоду, аби це зробити.

— Ну, якщо вже так, — мовив я, — то мушу сказати, що зараз я грошей не маю.

— То випиши мені чек на десять тисяч доларів, — наполягав Кертіс. — Наразі цього буде досить — а по решту грошенят я повернуся за місяць.

Я набрав пригніченого вигляду, проте весь час був напоготові. Важко ступаючи, відійшов од вікна та наблизився до письмового столу. Кертіс і досі сидів на його краєчку, а я зупинився коло іншого краю, спершись долонями на стільницю. Відтак промовив:

— Слухай, Кертісе. Дай нам спокій, гаразд? Візьми ті десять тисяч, і на тому розійдімося.

Кертіс розреготався. Він на єдину мить випустив мене з поля зору — і я скористався нагодою. Ухопившись за край стільниці, я різко підважив стіл і перевернув його. Це було легко. Кертіс сидів на самому краєчку, тому стіл із гуркотом повалився просто на нього. Я кинувся зверху та наліг своєю вагою на стільницю, придавивши опонента до підлоги. Пістолет випав Кертісу з руки.

Стоячи навколішки на перекинутій стільниці та не даючи Кертісові змоги підвестися, я гукнув до Марді:

— Дай мені пістолета, хутко.

Дружина простягнула руку вперед і підняла пістолета з підлоги.

— Дай його мені.

Дружина обернулася й поглянула на мене. У моїх очах вона ясно побачила те, щó я збирався зробити. І, замість віддати мені пістолета, вона відійшла від мене.

— Мила, дай мені пістолета, — розпачливо проказав я.

— Ні, ти його не вбиватимеш, — люто заперечила дружина. — Я не дозволю тобі нікого вбивати.

— Заради бога... невже ти не розумієш? Це — єдиний вихід. Ми мусимо якось виплутатися з цієї халепи. Якщо цей тип житиме — нам кінець... дай мені пістолета.

Увесь цей час Кертіс лежав горілиць, а його голова випиналася з-поза краю стільниці. Очі чоловіка вибалушились, а шкіра позеленіла.

— Ніку... мені не варто було її вбивати, — сказала Марді. — Але вона хотіла знищити єдину хорошу річ, яку я мала. Твою любов до мене. Я вчинила безумство, бо дуже сильно хотіла бути з тобою. Я намагалася забути, та спогад про це не полишає мене й дотепер...

— Я готовий пройти через це... дай мені пістолета.

— Я намагалася врятувати наше кохання, вбивши людину, та це — не вихід. І зараз ти хочеш вчинити так само. Якщо ти зробиш це, ми більше не зможемо поглянути у вічі одне одному. Відпусти його, Ніку.

Дружина мала рацію. Я зліз зі столу та відійшов убік. Кертіс повільно зіп'явся на ноги. Його обличчя судомно посмикувалось.

— Зачекай тут, — сказала Марді. — Я принесу тобі чек.

Я розвернувся до Кертіса спиною, бо не мав сили на нього дивитися. Проходячи повз, Марді торкнулася моєї долоні й мовила:

— Усе буде добре, Ніку... якщо ти зможеш і далі мене кохати.

Я повернувся до неї, та дружина вже вибігла з кімнати і зникла у своїй спальні, де тримала чекову книжку.

— Хай йому грець! Якщо ти спробуєш утнути ще щось... — почав було Кертіс, аж тут з кімнати Марді долинув звук револьверного пострілу. Цей розкотистий гуркіт змусив нас обох кинутися вперед. А тоді ми зупинилися й поглянули один на одного.

Кертіс вишкірив зуби й сказав:

— Отже, вона знову пошила мене в дурні...

Якусь мить він постояв, вагаючись, а тоді увійшов до спальні. Я бачив, як його раптом пройняло дрожем і як він розвернувся та вийшов у передпокій. На мене він не дивився, просто постояв у задумі, а тоді ступнув через передні двері та подався геть. Виразно чулось, як його кроки віддаляються довгою стежиною, посипаною жорствою. Та дивитися йому вслід я не став.

Коли Кертіс пішов, я вийшов у садок. Тоді спустився до моря та став на березі, дивлячись на блакитні хвилі. Зараз я не хотів дивитися на Марді. Я хотів запам'ятати свою дружину такою, якою її знав. Я хотів бачити її такою, якою вона була завжди. Я не міг оплакати її, бо в мене усередині все висохло на порох. Аж раптом над моєю головою пролетів великий мартин* і закружляв неподалік у небі.

А тоді, немовби наляканий моєю непорушністю, швидко полинув понад морем удалечінь, неначе душа, що відлітає у вирій.

---

* Мартин (*лат.* Larus, *англ.* Sea-gull) — найчисленніший рід птахів підродини мартинових (Larinae), що мешкають як на морських просторах, так і на внутрішніх водоймах. У розмовній мові мартинів помилково називають «чайками», проте з наукової точки зору назва «чайка» розповсюджується лише на птахів роду Vanellus.

ЗМІСТ

Розділ перший 3
Розділ другий 15
Розділ третій 25
Розділ четвертий 36
Розділ п'ятий 47
Розділ шостий 57
Розділ сьомий 66
Розділ восьмий 80
Розділ дев'ятий 95
Розділ десятий 106
Розділ одинадцятий 117
Розділ дванадцятий 128
Розділ тринадцятий 138
Розділ чотирнадцятий 151
Розділ п'ятнадцятий 164
Розділ шістнадцятий 179
Розділ сімнадцятий 191
Розділ вісімнадцятий 202
Розділ дев'ятнадцятий 214
Розділ двадцятий 228
Розділ двадцять перший 238

Літературно-художнє видання

Серію «Чейзіана» засновано 2017 року

ЧЕЙЗ Джеймс Гедлі

ОСЬ ВАШ ВІНЕЦЬ, ЛЕДІ

Детектив

Переклад *Євгена Онуфрієнка*

Головний редактор *Богдан Будний*
Літературний редактор *Ганна Осадко*
Коректор *Петро Кмитор*
Обкладинка *Олега Кіналя*
Технічний редактор *Неля Домарецька*
Комп'ютерна верстка *Івана Бліща*

Підписано до друку 16.10.2020. Формат 84×100/32.
Папір офсетний. Гарнітура Minion. Умовн. друк. арк. 12,09.
Умовн. фарбо-відб. 12,09. Термін придатності необмежений,
зберігати в сухому місці.

Видавництво «Навчальна книга – Богдан»
Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру
видавців, виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції
ДК №4221 від 07.12.2011 р.

Видавництво «Навчальна книга – Богдан» у соцмережах:

bohdanbooks
bohdan_books
c/NKBohdan
t.me/bohdanbooks

УДК 82-312.4
Ч 34

Чейз Дж.

Ч 34 Ось ваш вінець, леді : детектив / Дж. Чейз ; пер. з англ. Є. Онуфрієнка. — Тернопіль : Навчальна книга – Богдан, 2020. — 248 с. — (Серія «Чейзіана»).

ISBN 978-966-10-5234-4 (серія)
ISBN 978-966-10-6325-8

© Hervey Raymond, 1940
© Є.В. Онуфрієнко, переклад, 2020
© Навчальна книга – Богдан, виключна ліцензія на видання, оригінал-макет, 2020

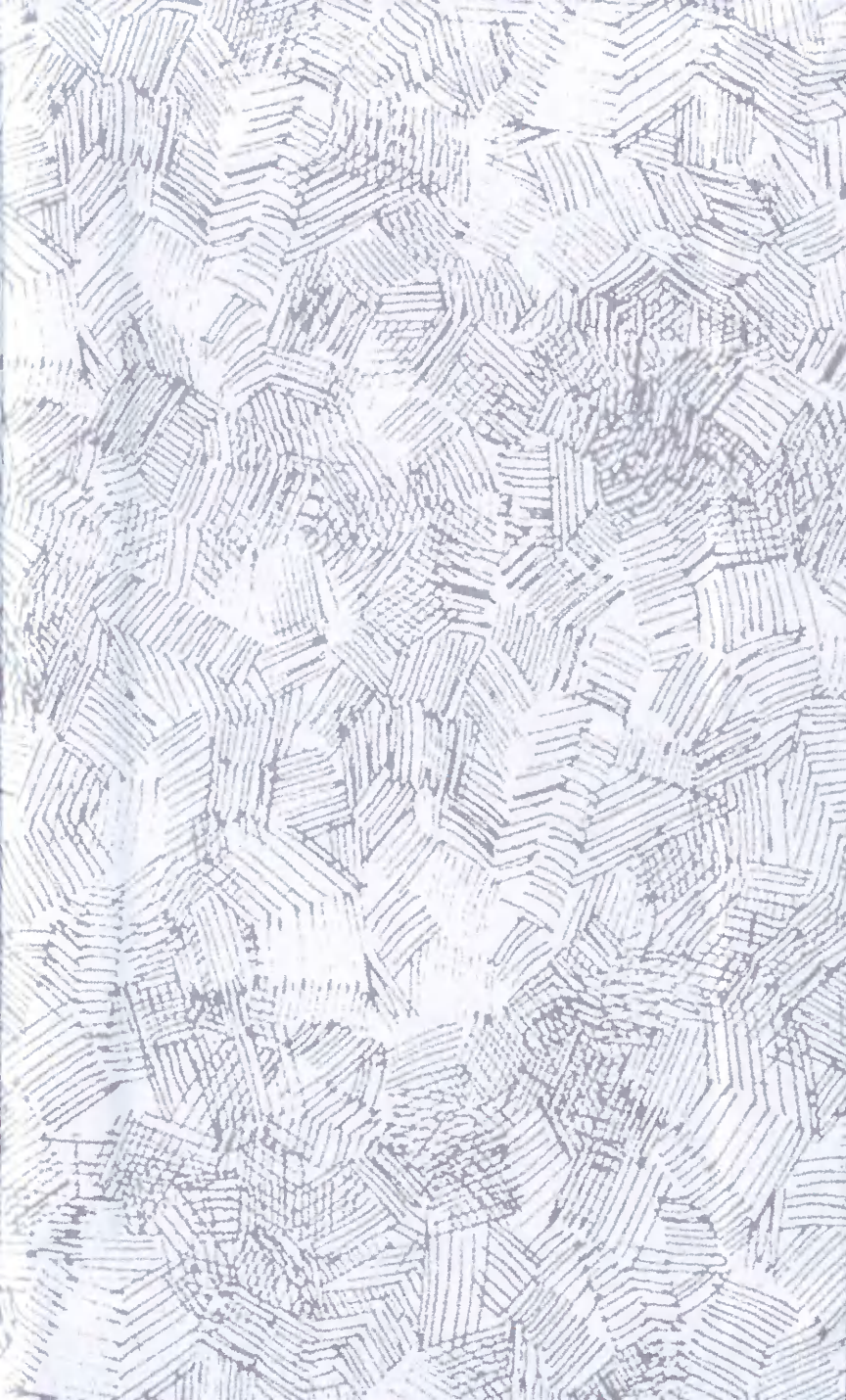

ISBN 978-966-10-6325-8

9 789661 063258

www.bohdan-books.com